

Svobodné noviny

1. ČÍSLO • LEDEN - BŘEZEN 1999 • ROČNÍK IV.

7 Kč

NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Před vstupem do NATO...

Vstup do NATO je najednou na spadnutí. Ten spěch s přijetím při současném odkládání přijetí do EU je až podezřelý. Není přece tak docela logické, že by bylo výhodné mít ve vojenském uskupení někoho, kdo mi evidentně hospodářsky nestačí. Ledaže by to přinášelo jinak nedosažitelnou výhodu. Třeba větší počet hlasů pro evropskou část NATO, která by se ráda osamostatnila.

Logická je ovšem také i následující možná úvaha druhé strany: je před velkým přezbrojováním NATO. To se bude muset nějak výhodně zbavit zastaralých stíhaček a česká pověstně úplatná státní správa je pro to velmi vhodná. Proč jim tedy ty vyřazené stroje, jejichž likvidace by nás stála zbytečné peníze, nevnutit jako povinnou výzbroj. Nebude jim, než si je koupit, protože na nové stejně nemají. Pro obranu jejich území jsou sice zbytečné, ale musí kvůli nim vybudovat ze svých prostředků infrastrukturu, která se nám může v případě konfliktu velice hodit.

Navíc NATO potřebuje pro svou novou úlohu světového policajta mnoho žoldněrů a ti čeští jsou vyzkoušené dobří a levní. Když Čechy trochu uzbijeme a nebudeme je muset držet v rámci EU hospodářsky nad vodou, ještě rádi se do armády pohnou. A budou nám a těm, co jim pro nás vládnou, strážít v našich barvách to, co dříve byla jejich vlast. Přes logičnost těchto úvah však jimi ten očividný spěch v poslední době nelze vysvětlit.

Mohla by jej však způsobit změna v postojích Ruska jako odezva na americkou snahu dělat programátora světové politiky ve svůj prospěch. Rusko se velmi sblíží s také opomíjenou Indií a je jen otázka času, kdy k podobnému náhledu dojde Čína. Úspěšně rozdmýchávané ohnisko požáru v Kosovu stačí pak už jen rozfoukat do války islámu proti křesťanům.

Pro takovou variantu bychom ovšem byli pro Evropskou unii i pro NATO vhodným nárazníkovým státem a dodavatelem vyzbrojeného vojska, aniž by nás muselo bezpodmínečně bránit. NATO si totiž údajně vyhrazuje právo zasáhnout na obranu svého člena jen v případě, že to uzná za vhodné. V případě válečného konfliktu je přeci vždycky výhodnější obětovat území spojene než svoje vlastní. Podle této klauzule by ale i nový Mnichov mohl být legální.

Těch „čertových kopýtek“ s členstvím v NATO je ovšem víc. Další z nich je, že může zasáhnout i na území členských států při vnitřních nepokojích, jako jsou například rozsáhlejší projevy nespokojenosti. I to už známe - jako bratrskou pomoc. Stačí se jen trochu bouřit - jako Řekové. Beztak právo proto se naši představitelé do NATO tak hmou, aby měli krytá záda.

Doufám, že i tyto skutečnosti naše politická „elita“ zvážila. Nás, občanů, o které se jedná, se v žádném případě opět zřejmě ptát nehodlají. Přijdemeli však za nimi slepě jako ovce za ovčákem, mohou nás dovést nejen na lepší pastvu, ale také na jatka. Nebo do NATO, ze kterého se může vyklubat obojí. **Máme proto povinnost k sobě i ke svým dětem vyžadovat před vstupem do NATO seznámení se všemi právy a povinnostmi členů!** Už i proto, že NATO platí pana Schwarzenberka za to, aby to dělal!

Nelze přece po nás chtít, abychom kupovali zajíce v pytli. Stejně mě nikdo nepřesvědčí, že by pro nás nebyla rozhodně výhodnější našimi politiky tak zuřivě zavrhaná neutralita. Ti, kdož ji mají, si nestěžují a nás by možná zachránila od totálního zničení, které by nás v případě naší účasti na válečném konfliktu, díky naší poloze zcela určitě postihlo.

24. 2. 1999

- jez -

Český Lenin, nebo Gorbačov?

Po deseti letech od „sametového“ podvodu prosáklo na veřejnost už dost informací o skutečném pozadí politických změn poslední doby a jejich příčinách. Nejsou příliš radostné. Ukazuje se totiž, že svět nešel cestou evoluce, ale že byl soustavně znásilňován a manévrován do nepřírozené situace, vymyšlené již před více než dvěma stoletími. Že vše, co se stalo, bylo většinou výsledkem něčího usurpátorského záměru.

Mám na mysli Weishaupův plán pro ilumináty, kteří sami sebe prohlásili za „svět-lonoše“ a samozvaně převzali „odpovědnost“ za dodržování jimi stanoveného světového pořádku. Podle dnešního politického slovníku by se řeklo, že se prohlásili za poslance „světového parlamentu“, který jako jediný na této zemi měl mít podle nich právo rozhodovat o osudu lidí této planety.

Jako všechny parlamenty vůli lidu nerespektovaly a označily je za gójimy - lidský dobytek, jehož inteligence prý nestačí na to, aby mohli rozhodovat sami o sobě, natož poznat, co je pro ně nejlepší. To je ostatně u mnohých parlamentů běžné i dnes. Jen místo gójimů se říká „lůza“, která nemá právo schvalovat pro sebe zákony nebo činit politická rozhodnutí. To by nakonec mohli chtít zvolit si dokonce i jiné vládce, že... Hm!

Zmínění ilumináti věděli, že něco takového nejde prostě jen vyhlásit, ale že si musí v tajnosti připravit pro svůj plán nevratné podmínky. Jako příslušníci národa, který byl prý Bohem vyvolen pro vládu nad světem a kterému tento Bůh dal k tomu i dost vychytralosti a lstivosti, činili tak tajně a zbraněmi, které nejlépe ovládali - spekulací a lichvou. Živili se zejména jako bankéři, burziáni, advokáti a rodinní lékaři. Při těchto zaměstnáních bez skrupulí získávali majetek tak velký, že zakrátko ovládli většinu hospodářského života a začali usilovat o světovlád.

Chytrým tahem bylo, že se zabudovali do široce rozvětvené a dobře fungující tajné organizace svobodných zednářů, která jim umožnila pronikat do dal-

ších struktur světa. Odtud plánovitě a s rozvahou, zcela oddáni i cílům, které se nemohou uskutečnit ještě za svého života ovlivňují běh světa. Jejich přáním je rozeštvat stávající světová uspořádání, dostat je do války, zbohatnout na ní a vyčerpané obyvatelstvo pak milostivě převzít pod svou „ochranu“. Pro uskutečnění tohoto cíle vyprovokovali mnoho místních i světových konfliktů, včetně obou světo-

poskytovali materiální pomoc Rusku. Nevyšlo jim ani to. Rusko válku vyhrálo. Navíc implantovaný komunismus se ukázal být pro Rusy nejen přitažlivější než sociálně nespravedlivý kapitalismus, ale vytvořil tam dokonce navíc bolševickou skupinu vládců, toužících, stejně jako monetaristé, po světovládě. Na rozdíl od anglo-americké monetární mafie, ovládající svět pomocí financí, dluhů a lichvy,

společá ta bolševická na lidský a tím i na válečný potenciál. Výsledkem vzniklého antagonismu byla „studená válka“, na které zase vydělali jen monetaristé. Bolševickou mafii hospodářsky sice oslabili, nikoli však územně a ani na její soběstačnosti.

Když ani záměr, zamýšlený druhou světovou válkou, zcela nevyšel, přešly obě mafie, které přes ostentativní antagonismus v mnoha směrech spolupracovaly, na globalismus. To je vlastně kapitalistický internacionalismus, který předpokládal vytvořit nejprve celosvětovou ekonomickou unii. V ní mělo být aplikováno na celý svět to, co s úspěchem fungovalo už v Hongkongu. Monopoly by vytvořily z občanů jen námezdní dělníky a spotřebitele, zcela závislé na libovůli úzké vrstvy zbohatlých světovládců - majitelů těch monopolů a bank. Pochopitelně s odstraněním hranic států a svobodou podnikání globálních monopolů v rukou světovládců.

Proto ve společné akci obou mafii byly vytvářeny nadnárodní podniky typu McDonalds' a podobných monopolů, s nimiž byla stávajícím státům podsouvána globalizace. S cílem opět rozbít stávající bloky, zejména ten komunistický, pak znovuspojení Německa a praktické zrušení hranic států. V západních státech to šlo udelat propagací hospodářské unie, ve východních státech musel být nejprve demontován komunismus pro lidi přijatelným způsobem. Byl k tomu použit Gorbačov a jeho perestrojka, započatá prakticky už Andropovovou operací Golgota. (I nás byla zahájena tato akce implantací Václava Havla jako disidenta a zřízení Charty 77. V ekonomické části pak sebral svou úlo-

hu Prognostický ústav ČSAV.

Václav Havel, rodinou vychovávaný sionista, pokrevně ze čtvrtiny Žid, velice ambiciózní germanofil a i spisovatel, byl pro tuto úlohu vybrán. Rozsáhlou kampaň na Svobodné Evropě, předstíraným stíháním komunistickým režimem a nákladem údajně 13 milionů US dolarů byl vytvořen z dosud téměř neznámého člověka světový spisovatel, král filozofů, evropský politik a humanista. Byl prý přijat do zednářské lóže a předurčen jako první prezident Evropské unie. To jej zřejmě vede k tomu, že se nyní často chová jako absolutní monarcha.

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU:
EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR
S VÁCLAVEM HYNKEM
O NÁVŠTĚVĚ KANADY

V příštím čísle:
Hrdina odboje
M. R. Štefánik
Únor 1948:
kdo byl vinen?

Podpořte vydávání
SVOBODNÝCH NOVIN!
SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu A z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

SVOBODNÉ NOVINY
Přetlukač 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka - pobočka Praha 10
expozitura V Olšinách 104
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

REJSTŘÍK NÁPRAVY
Od svého vzniku až dodnes nebyly SN požádány o tiskovou opravu.

REDAKCE

VÝZVA k podpoře akce ČISTÉ RUCE

Svaz sdružující učitele, kteří se vzepřeli komunistickému režimu a byli za to i se svými rodinami tvrdě pronásledováni, má nejen plné morální právo, ale přímo i POVINNOST vyzvat všechny zákonodárné i státní instituce, politické strany, občanská sdružení i všechny jednotlivé občany k podpoře akce ČISTÉ RUCE. Zvláště v těchto dnech, kdy někteří potenciální a akcí ohrožení viníci chtějí snahu po nápravě zdiskreditovat a zastavit. Tito lidé jsou schopni i přes nedávné proklamace spojit se s kýmkoliv, jen aby akci ČISTÉ RUCE zastavili.

Desítkami různých otevřených dopisů, výzev, prohlášení a konkrétních návrhů jsme od r. 1990 burcovali a „bili na poplach“. Velmi brzy jsme v souvislosti s listopadovými událostmi přestali používat slovo „revoluce“ a nahradili je zkratkou VLP - Velký Listopadový Podvodec. Otevřeně a z pohledu dalšího vývoje správně jsme hodnotili situaci. Ať už jsme používali pojmů zločinný ZÁMĚR nebo zločinná NEODPOVĚDNOST a HLOUPOST, slovo ZLOČINNÉ je v souvislosti s nevyrovnaním s komunis-

tickou minulostí, a způsobem privatizace zvlášť, zcela na místě. Bohužel je v našem národě příliš mnoho lidí, kteří prokuknou, až když někdo „slápně na palec“ přímo jim, nebo až když přímo jim někdo - lapidárně řečeno - „hrábne do talíře“. A tak komunističtí nomenklaturní „kádrři“ a různí další zloději mohli rozkrádat to, co tady po komunistech zbylo, před očima nás všech! Zpovídat by se měli samozřejmě v první řadě ti, kteří k takovému listopadovému vývoji propůjčili ve vysokých funkcích svá jména!

Všichni proto dnes musíme tvrdě prosazovat naplnění hesla: Vše, co bylo ukradeno a rozkradeno - před listopadem ale i PO listopadu - musí být vráceno!! Obrácejte se na parlament, vládu, prezidenta, jednotlivé poslance, senátory, svá podpurná stanoviska akci ČISTÉ RUCE posílejte do všech sdělovacích prostředků, centrálních i místních, organizujte petice i podpisové akce. Vytvořte takovou atmosféru, že každý, kdo se proti podobným snahám o nápravu postaví, se politicky a mo-

rálně zneškodní.

Uvědomujeme si, že v oblasti hmotné dnes můžeme zachránit už jen malou část rozkradeného majetku. Ale i každá jednotlivá miliarda v situaci, kdy po osmi letech vlády tzv. pravice (ke SKUTEČNÉ pravici měla nesmírně daleko) jsme nejen u snědeného, ale i zadluženého krámu, bude dobrá. **Obrovský dopad může ale tato akce mít v oblasti morální. Není sporu o tom, že nepotrestané zlo zákonitě plodí zlo další. Pokud se proto napravit alespoň to, co se ještě napravit dá. Abychom se před dalšími generacemi museli a mohli stydět jen o něco méně!**

7. 2. 1999

Za SVAZ UČITELŮ A ŠKOLSKÝCH PRACOVNÍKŮ
POSTIŽENÝCH Z POLITICKÝCH DŮVODŮ:
DR. JAROSLAV NOSÁL, PŘEDSEDA
Mgr. JOSEF ŠANKOT, MÍSTOPŘEDSEDA

Do 31. 12. 1998 práce zdarma!	Přestavby PC	Uvedené ceny včetně DPH.
CPU: IBM PR233 MMX, TX98 Baby-AT MB: 512kB cache, 4xPCI, 1xAGP, 2xISA, 2xDIMM RAM: 1x32MB DIMM 10ns 6.755,- Kč	CPU: IntelCeleron® 300MHz Baby-AT, support 100MHz MB: 4xPCI, 1xAGP, 2xISA, 3xDIMM RAM: 1x32MBDIMM-100MHz 9.755,- Kč	
CAD-KONZULT 02-20182358,12; 0602-317084; 0603-233027; plzensky@alphanet.cz		

Rychle a levně nakoupíte

jen v drogerii

LENKA

BARVY - LAKY

V Olšinách 46a

Praha 10 - Strašnice

Tel.: 673 11 917

Prodej za hotové i na

fakturu.

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

VEŘEJNÝ DOPIS ÚSTAVNÍMU SOUDU ČR

Vážený soude,
vlastizrada je horší než vražda!
Jak se ale uvádí, tak prezidenta lze stíhat pouze pro velezradu, tak to trošičku změňme, jak to žádá Ústava ČR. Rodina Václava Havla byla po válce v roce 1945 stíhána malým dekretem, který platil na vlastizrádce. Tady je otázka, jak mohl být za prezidenta zvolen syn vlastizrádce Václav Havel? Tohle je doklad neschopnosti a nevědomosti poslanců

a senátorů, kteří si neviděli ani na špičku vlastního nosu. Je zřejmé, že jim nešlo o národ, ale o vlastní prospěch! Jako prezident ČSR jel Václav Havel nejdříve do Německa, aby se jim omluvil za odsun sudetských Němců. Touto omluvou Václav Havel naplnil skutkovou podstatu velezrady, protože v našem státě prosazuje německé zájmy, ale k veliké škodě českého národa! (Tak tohle je velezrada jako hrom.)

Všechno tohle vrhá špatné světlo na poslance a senátory, kteří Václava Havla za prezidenta zvolili a do křesla Havlovi opět pomohla Zemanova ČSSD. Poslanci a senátoři neuvažovali a odhlasovali všechno, co jim Václav Havel předložil. Tohle je přímo neuvěřitelné, jak poslanci a senátoři pracují!? Dokladem toho je podvodná a ostudná česko-německá deklarace a Fond budoucnosti. Vše se zrodilo tajně,

za zády celého českého národa a všech skutečných a nefalšovaných odbojářů. Tak tohle je opět spáchaná velezrada na českém národě, ale k veliké škodě celého českého národa a všech odbojářů, kteří za tento náš stát bojovali a umírali!!! Pravda je jen jedna, vážení poslanci a senátoři, která se nedá nikdy zfalšovat!!! Nestydíte se ani trošičku, vážení poslanci a senátoři, za to, jak pracujete??? Pro velezrádce

ani pro vlastizrádce není v tomto našem státě místo!!!

Politici vězni KT Mauthausenu splní svoji přísahu ze dne 16. 5. 1945.

16. 8. 1998 ZA POLITICKÉ MAUTHAUSENSKÉ VĚZNĚ:
SLAVOMÍR ZUZÁNEK,
HORNÍ ROKYTNICE NAD JIZEROU

(Zasláno 5 stranám zastoupeným v Parlamentě ČR.)

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA,

jednoho z prvních signatářů Charty 77

Desátý rok po listopadu 1989

Pravda o naší přítomnosti a o našich současnících je hodně hořká, ale bez ní bychom se zařadili k sedmilhářům komunistickým i polistopadovým. I tentokrát výslovním takových pravd povícero.

Naše polistopadová mizérie politická i nepolitická je NUTNÝM důsledkem toho, že u nás SKUTEČNÝCH antikomunistů, to jest antikomunistů patřičně vyspělých intelektuálně i mravně, bylo a je jako šafránu. Skutečným antikomunistou byl a je jen ten, kdo důrazně trval a trvá na tom, aby z významných funkcí odešli také ti nekomunisté, kteří v takových funkcích nechávali a nechávají „bývalé“ komunisty, to jest „bývalé“ zločince. Špinavý, a proto i hodně nebezpečný, byl a je přece KAŽDÝ, komu nevadili a nevdá špinaví lidé. JEN TAKOVÝ antikomunismus byl a je mravně sebezáchovný!

Záměna protikomunistické revoluce za prokomunistickou kolaboraci je zrůdnost tak velikou, že by se jí mravní lidé nedopustili ani za příslib nesmrtelnosti! Naši polistopadoví politici recidivisté se však i po této záměně tvářili a tváří jako zosobnění poctivosti. Nežrídka to dokonce vypadalo a vypadá tak, jako kdyby se předháněli v tom, kdo zůstane skutečným antikomunismu dlužen víc. Vůbec si nepřipouštějí, že bolševickou pravšinou byl a je prolezlý KAŽDÝ, kdo neopovrhne i těmi, co jsou s „bývalými“ komunisty zadobře. Oni podlidé mají přece na svědomí daleko víc pomračených životů než „bývalí“ nacisté!

Podvod, který u nás byl sprostě zrežirován koncem roku 1989, se vyznačuje hlavně tím, že paní Spravedlnost do naší země vstupní vízum dodnes nedostala. A to jak spravedlnost vůči komunistickým zločincům a jejich obětem, tak spravedlnost vůči těm, co „bývalé“ komunisty obdarovali i funkcemi nejvyššími. Dostalo a dostává se nám jen jakýchsi šidítek spravedlnosti. Šidítek nežrídka hodně špinavých. Ani trochu proto nekřivdí a nepřehání, kdo říká, že ni-

čemové komunističtí životy spousty poctivých lidí „jen“ pomrzali, kdežto ničemové polistopadoví životní odkaz přemnoha statečných odpůrců komunismu vysloveně zhanobili. Zhanobili hlavně tím, že vinou našich lžiřavičků a vinou jen údajných antikomunistů nám komunisté a jejich proradní spojenci vládli a vládnou vlastně dál.

Ze tří možností, které se po listopadu 1989 nabízely (to jest přechod k poctivé demokracii přímé, navázání na právní stav před Únorem 1948 a zachování bolševického práva rudého) nám „sametoví“ zločinci vnutili možnost třetí, tu nejhorší!

Daleko největší vinu na špině a hanbě naší přítomnosti mají nekomunističtí chartisté. Především oni přece měli být strážci poctivosti v polistopadové politice! Místo toho se skoro všichni vyjevili jako individua chorobně domšlivá, chorobně chtivá nezasloužené moci, nezasloužených peněz a nezasloužené slávy. Znovu a znovu se jich proto ptejme, jestli dodatečně nelitují, že nebyli prodejní už před oním listopadem. Žasnu nad nestydatostí takových špinavců, když se nerozpakují přijít i mezi staré politické vězně a kázat jim o spravedlnosti, o poctivosti, o mravnosti. A ještě víc žasnu nad tím, že za své licoměrné lichotky vůči těmto vězňům, za své předstírání poctivosti a antikomunismu sklízejí potlesky lehkověrných důvěřivců mezi nimi! Místo aby je zahrnuli opovržením, mnozí se s nimi bratříčkovali a bratříčkují v takové míře, až se tím SAMI zařazují mezi ty, kteří utrpení starých politických vězňů vysloveně zhanobili!

Žijeme ve špině a v hanbě. A místo aby to kdekoho naplňovalo ušlechtilé výbojný hněv, zabředli skoro všichni do tupé spokojenosti. A pokud tady je i nespokojenost, je zpravidla jen mátožná, jen příkrčenecká. Místo odpůrců ušlechtilé výbojnosti jsou tady jen mravně rozbředlí češáckové, jen prodejní příkrčenci, jen atrapy skutečných mužů

a statečných žen. Nekřivdí a nepřehání ani v nejmenším, kdo mluví o zlotřilých stádnících a také o stádech špinavých a hloupých zuboženců.

Částečná náprava se jmenuje poctivá demokracie přímá. Také náš polistopadový vývoj přece OPAKOVANĚ dokládá, že zastupitelská lžidemokracie je nerozumem a nemravností klíčovou. V poctivých referendech by se přece NEPOCHYBNĚ většina lidí u nás vyslovila pro zákaz zločinecké organizace, která si říkála a říká komunistická

strana, pro přerušení bolševického práva rudého, pro vypoklonkování „bývalých“ komunistů ze všech významných funkcí, pro rozlišování čistých a špinavých peněz, pro konec křivení a ohlupování milionů lidí prostřednictvím masmédií.

To všechno nám vnucovali a vnucují naši proradní a prodejní zástupci! Troufám si proto tvrdit, že ten, kdo má výhrady k výrazu „zastupitelská lžidemokracie“, prozrazuje na sebe, že se ještě ani nedomyslel, ani nedotrpěl

k pochopení potupnosti a pustošivosti tohoto způsobu rozhodování o podstatných věcech. Nebude a nemůže být dobře, dokud se miliony lehkověrných lidí budou vzdávat svého práva spolurozhodovat o nejdůležitějších věcech přímo, bez zástupců. Naše polistopadová špina a hanba politická i nepolitická je pro nezaslepené a neotrlé lidi VRCHOVATĚ POSTAČUJÍCÍM důkazem, že zástupci v zastupitelské lžidemokracii jsou politickými recidivisty jen více nebo méně zlotřilými!

HOŘKÉ MEDICÍNY (17. část)

♦ Životy pomračené hned dvojnásobně: poprvé celou sérii zločinů ze strany zlotřilých vládců, podruhé ze strany oněch zubožených samotných - především vinou jejich zalíbení ve kdejaké špině a zakrmlení jejich vůle k ušlechtilosti.

♦ Buď celkem dobromyslní, ale beznadějně hloupí, nebo celkem rozumní, ale beznadějně otrlí, ne-li přímo kriví. Co dobrého můžeš čekat od společenství lidí tak nanciovatých?! Vybřednutí z naší špiny politické i nepolitické si přece žádá lidí zdatné intelektuálně i mravně.

♦ Protože vůle k ušlechtilosti je skoro u všech našich současníků hodně zakrmlěná, nemají ani intelektuálně, ani mravně na to, aby se ubránili příválům špiny politické i nepolitické, které na ně chrlí „naše“ masmédia. TADY je základ dosavadní mizérie a hanby politické i nepolitické!

♦ Pravda přehořká a zároveň pravda prvního řádu: Politická i nepolitická hanba našich současníků je v DALEKÉ VĚTŠÍ MÍŘE zaviněna špinou a hloupostí potupně a pustošivě ovládaných příkrčenců než svěvolí zlotřilých stádníků.

♦ Václav Havel coby „bojovník zdi mezi lidmi“ se od poctivých lidí obezdl nejen svou polistopadovou proradností, ale i hradbou z nakradených stamilionů. A teď kdekomu káže o mravnosti! (Nebo snad

není zlodějem i ten, kdo hromadí „poctivě vydělané miliony“, když ve společnosti je spousta nemocných i zdravých dobrořivců, sužovaných nouzí?)

♦ Špina a hloupost potupně ovládaných je pro zlotřilé vládcy politickým kapitálem největším. Pro poctivé buřiče je zlodání této špiny a hlouposti úkolem nejnáléhavějším.

♦ Otázka pro vyznamenané Václavem Havlem: Není snad jen větším nebo menším špinavcem také ten, kdo se nechá vyznamenávat vícenásobným zločincem? (Mravní alibi mají jen ti, které Václav Havel vyznamenal in memoriam.)

♦ Nebudme nepoctiví a neznehodnocujeme zároveň slovo „lidé“ tím, že ho budeme používat i tam, kde se patří mluvit jen a jen o špinavých a hloupých PODLI-DECH!

♦ Nejčastější podoby pouhých atrap skutečných mužů: věční pelešníci, věční tlachalové a věční čumilové na televizní stupidnosti a na televizní špinu.

♦ Zvykání z nejtěžších: zvykat si na to, že skoro všichni tví současníci jsou špinaví a hloupí až po přístupování na zastupitelskou lžidemokracii, až po prodejné příkrčencectví, až po zalíbení ve kdejaké špině. Zvykat si na to, že výzvy poctivých buřičů „zaslechnou“ a budou je následovat možná až pravníci dnešních tupě spo-

kojených nebo jen příkrčenecky nespokojených hovádek.

♦ Kdyby se ten zázrak stal a z prodejních příkrčenců se najednou stali lidé ušlechtilé výbojní, zlotřilí vládcí vy vládcí velice brzy nebyli. Jinými slovy: politická mizérie je v daleko větší míře záležitostí špiny ovládaných.

♦ Smír jako NEŘEST: smír vykoupenný ignorováním spravedlnosti vůči zločincům komunistickým i nekomunistickým, smír vypukovaný přístupováním na zastupitelskou lžidemokracii, to jest přístupování na svěvolí stádníků více nebo méně zlotřilých.

♦ Že paní Spravedlnost vstupní vízum do naší společnosti dodnes nedostala, to byla vina především Václava Havla a spol. JEN V PRVNÍCH DNECH po listopadu 1989. Pak (a dodnes!) je to už vina především milionů slepých a otrlých příkrčenců!

♦ Václav Havel je dnes jen lžiprezidentem hned trojnásobným! Poprvé je lhářem tím, že při posledních volbách ani ve druhém kole prezidentem fakticky zvolen nebyl. Podruhé je lhářem tím, že lhal a lže, když polistopadovou kolaboraci vydával a vydává za protikomunistickou revoluci. Potřetí je lhářem tím, že se jako individuum chorobně domšlivé a nestydaté až po vyslovený cynismus vydával a vydává za člověka příkladně mravného.

Anketa pro čtenáře SVOBODNÝCH NOVIN

Prosíme čtenáře SVOBODNÝCH NOVIN, aby odpovědi na naše otázky poslali na adresu: Ing. Antonín Bělohoubek, Lysolajské údolí 86, 165 00 Praha 6 - Lysolaje.

- Jste pro to, aby o podstatních celospolečenských záležitostech bylo v naší zemi rozhodováno poctivými referendy? ANO - NE
- Kterou cestu pro přechod od zastupitelské lžidemokracie k poctivé demokracii přímé považujete za schůdnější:
 - referendum o přechodu k přímé demokracii,
 - zmnožování referend o podstatných záležitostech?
- Jste pro to, aby křesla v zákonodárných sborech, připadající na podíl oprávněných NEVOLIČŮ, zůstala prázdná? ANO - NE
- Souhlasíte s tím, že máme jen lžisenát a jen lžisenátory? ANO - NE
- Souhlasíte s výčtem polistopadových zločinů, jak je uveden v Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 18 (viz tyto SN)? ANO - NE
- Souhlasíte s tím, že i naši polistopadoví vládcové si už zaslouží označení VÍCENÁSOBNÍ ZLOČINCI? ANO - NE
- Souhlasíte s tím, že „naše“ masmédia miliony lidí ve velké míře kriví a ohlupují? ANO - NE
- Souhlasíte s tím, že Václav Havel by měl na funkci prezidenta rezignovat především proto, že jeho podíl na polistopadových zločinech je největší? ANO - NE
- Souhlasíte se zorganizováním prvního republikového setkání stoupenců přímé demokracie? ANO - NE
- Zúčastnil(a) byste se tohoto setkání? ANO - NE

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÍ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE:
JÍŘÍ MESICKI,
ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 17

Při volbách v listopadu 1998 nové lžisenátory 80% oprávněných voličů vůbec nechťelo. Že si oni nestydové dřepili do křesel v „našem“ lžisenátu, jako kdyby je zvolila většina oprávněných voličů, to dokazuje velkou nestydatost a cynismus nejen jejich, ale i předáků politických stran, které je na senátory nominovaly a po zmíněném volebním fiasku jejich nominaci nezrušily. Náš despekt a ušlechtilé výbojné hněv má jít ještě dál: netajme se se svým opovržením ani vůči řadovým členům politických stran, které takovou hanebnost zastíhují. Opakujeme jim znovu a znovu, že i oni „to už dotáhli“ k nestydatosti skoro stejně velké, jaká byla a je vlastní komunistům!

Společnost, ve které by lidé vskutku stateční nebyli jen vzácnými výjimkami, by „náš“ lžisenát obsadila a všechny lžisenátory by z oně budovy vyhnala! Stejně důrazně by si počínala také vůči nestydům a cynikům v Poslanecké sněmovně. Nespokojila by se s ničím menším, než je poctivé referendum o tom, jestli si většina oprávněných voličů přeje, nebo ne přeje být zastupována i při rozhodování o podstatných věcech.

Zastupitelskou lžidemokracii vnímejme jako pokračující svěvolí zlotřilých stádníků a jako pokračující příkrčencectví stád slepých a otrlých zuboženců.

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÍ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE:
JÍŘÍ MESICKI
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 18

Výčet „plnohodnotných“ a POKRAČUJÍCÍCH polistopadových zločinů je už hodně dlouhý. Sami sobě i lidem kolem nás ho připomínejme znovu a znovu:

- Ignorování spravedlnosti vůči zločincům komunistickým.
- Ignorování spravedlnosti vůči zločincům polistopadovým.
- Pokračování v křivení a ohlupování milionů lidí především prostřednictvím masmédií.
- Pokračování v křivení a ohlupování dětí a studentů ve školách.
- Neuspořádání referenda o tom, jestli si většina oprávněných voličů přeje, nebo ne přeje být zastupována i při rozhodování o podstatných věcech.
- Vydávání prokomunistické kolaborace za protikomunistickou revoluci.
- Ignorování spravedlnosti vůči obětem zvůle komunistů.
- Nezakázání zločinecké organizace, která si říkála a říká komunistická strana.
- Zachování kontinuity bolševického práva rudého.
- Nevypoklonkování „bývalých“ a pokračujících komunistů ze všech významných funkcí.
- Nevypoklonkování z významných funkcí všech nekomunistů, kterým nevadili a nevadí ani špinaví lidé, ani špinavé peníze, ani špinavé počínání.
- Ponechání v naší armádě všech vlastizrádců, kteří souhlasili s okupací v roce 1968.
- Nezrušení všech zákonů, které odradily spoustu poctivých emigrantů od návratu do Čech.
- Rozpad Československa jako důsledek ignorování spravedlnosti vůči „bývalým“ komunistům a jako důsledek pokračování v zastupitelské lžidemokracii (Švýcarsko se nerozpadá!).
- Nezohlednění kritérií politických a mravních i při privatizaci.
- Tolerování toho, že Nejvyšší kontrolní úřad byl a je

místo důrazného strážce poctivosti v naší zemi jen dalším pečechem prokomunistické kolaborace a politické korupce.

- Nerespektování základního principu demokracie, podle kterého volby ignorované nadpoloviční většinou oprávněných voličů jsou neplatné.
- Obsazování i těch křesel v zákonodárných sborech, která připadají na podíl oprávněných nevoličů.
- Udělení tlusté čáry před důraznými antikomunisty tím, že do vskutku významných funkcí ve státní správě jít nesměli.
- Podporování tupé spokojenosti a hodně pokleslého pořadí životních hodnot.
- Umlčování statečných kritiků špinavosti politických i nepolitických.
- Všemožné podporování politické prostituce a politické pornografie.
- Zahánání spousty nezaslepených a neotrlých lidí až do beznaděje, zoufalství a předčasné smrti.
- Opakované volení Václava Havla, jakožto polistopadového provinilec nejvyššího, do funkce prezidenta republiky.
- Umožnění kolosálních majetkových zlodějství.

Každým z uvedených zločinů byly a jsou páčány ve skutečnosti hned dva zločiny najednou. Tím druhým je vždy NEPOTRESTÁNÍ příslušného zločinu. Takže uvedený výčet polistopadových zločinů (nejspíš neúplný) nezahrnuje „jen“ 25, ale 50 zločinů!

Tento výčet zločinů vrchovatě opravňuje konstataci, že i po listopadu 1989 nám vládli a vládnou zločinci vícenásobní!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÍ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE:
JÍŘÍ MESICKI
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

„Jsem hrdý na naše krajany v Kanadě,“ Svoboda

říká volný novinář Václav HYNEK z Písku, po svém návratu ze země, kde našel svůj druhý domov jeho otec, v exkluzivním rozhovoru pro SVOBODNÉ NOVINY

● Co Tě zaneslo do země javorové-ho listu?

Po osmačtyřiceti letech jsem se tam měl setkat se svým otcem. Žel, už jen nad jeho hrobem. Odešel za Atlantik v roce 1949. Nebyl v podstatě žádným politickým exponentem a už vůbec ne dobrodruhem. Jako právník a soudce chtěl zůstat jakkoli nezávislý. Coby ročník 1898 patřil ke generaci, která si zakládala na stavovských zásadách nekompromisního výkladu platné práva a zákonů. A to se, jak je všeobecně známé, v padesátých letech netrpělo. Když po odmítnuté přihlášce do KSČ dala o sobě tvrdě vědět komanda StB, bylo jasné, co tě čeká. Po pobytu v koncentračních táborech, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, si už další kriminál dovolit nemohl. Na Bílou sobotu velikonoční, v dubnu 1949, u Železné Rudy ilegálně přešel hranice. Evropu opustil v následujícím roce na palubě švédské lodi Anna Šallen jako zástupce IRO - mezinárodní exulantské organizace. Přistál v zálivu Svatého Vavřince u mola kanadského přístavu Halifax ve státě Ontario. Žil posléze na břehu Ontarijského jezera, kde je také od roku 1981 na nedalekém burlingtonském hřbitově pochován.

● A že Tebe a maminku tady otec nechal...?

Táta odcházel s přesvědčením, že se tady u nás politické poměry přátelně změní. Když ale v exilu objektivně poznal, kam to v nejbližších letech se státy sovětského bloku doopravdy spěje, poslal pro nás ještě v roce 1949, v prosincovém předvečer svatého Mikuláše, člověka, který znal ty správné šumavské stezky. Na německé straně hranice však otec čekal marně. Byli jsme sedm kilometrů od něho u obce Hojsova Stráž hlídkou pohraniční stráže zadrženi. Jestliže dnes, po půlstoletí, si pamatují jméno jejího velitele: četař Stanislav Jelínek z Nového Města na Moravě.

Jako všichni ostatní poznal jsem i já, co je to mít na rukou pouta, ačkoli mně v té době bylo necelých třináct let!

Odvedli nás pod samopaly do prostoru místní roty PS, pochopitelně nám tu sebrali všechny osobní věci a po celonočním a celodenním individuálním vyslýchání předali do rukou příslušníků Státní bezpečnosti (StB). Ti nás pak nechali pod dozorem silné eskorty dopravit do klatovské věznice. Já byl sám před procesem, který se konal pak v květnu příštího roku, jako nezletilý, propuštěn. Maminku poslal Státní soud do vězení na deset let; Jendů Slováčka, toho, co nás vedl, na osmnáct let. Jenda dosud žije v Praze a jsme dobrými přáteli. Občas se i vidáme. Jemu tenkrát ještě pár let přidali za pokus o útěk. Myslím, že z Jáchymova.

● Vraťme se však k Tvój návštěvě Kanady. Co jí předcházelo?

Samozřejmě, ani ve snu mě nikdy nenapadlo, že bych se kdy do míst otceva druhého domova podíval. Nikdy už jsem jej neviděl, nemohl jsem mu ani psát. Jen jednou a naposled mi to v roce 1969 umožnil můj kmotr při mé návštěvě u něho ve Vídni. To jsem psal dopis tři dny a byla to vlastně taková malá knížka. Mohl jsem otce otevřeně a pravdivě dodatečně informovat o všem, co se událo, jak a kdo z jeho přátel i nepřátel se k nám zachoval, co kdo ukradl z našeho majetku, kdo co udal a podobně.

Po roce 1989 už nic putování za otcovou památkou nebránilo. Tedy administrativně. Horší to bylo z praktického hlediska. Nevěděl jsem, zda si bude ještě někdo vůbec na otce pamatovat. Byl do svého sarkofágu uložen již před šestnácti lety. Nevěděl jsem, s kým se stýkal, co kde dělal, neměl jsem v Kanadě žádného příbuzného ani známého. Kromě šerifa města Hamiltonu, který mě úředně o otcově skonu informoval. Před ryze soukromou cestou, jinak při vši mé nenáročnosti již předem zjevně nákladnou, jsem nemohl atakovat žádného sponzora. Ale k otcovu hrobu mě to táhlo. Byl jsem připraven obětovat cokoli.

Hodně mi pomohl náš velvyslanec Ing. Stanislav Chýlek. Ihned mě kontaktoval s paní Evou Chambers ze Sdružení Čechů a Slováků v Kanadě. Posléze se k mému překvapení ozvali samotní krajané. Zaslul jsem, co jich otce znalo a ještě pamatovalo. I oni nabídli pomoc. Velmi si vážím toho, že mi na samotném počátku příprav na cestu odpověděl také dosud žijící legendární Král Šumavy - Josef Hasil. S otcem se dobře znali, působili spolu v exulantském východním táboře v Murnau pod severotyrolskými Alpami. Přestože sídlí v USA, operativně si posílá adresy, na kterých jsem mohl v případě potřeby hledat za Atlantikem případný azyl.

● Nu, a co tedy naši krajané? Jací jsou?

Nad hlavy čekajících u východu z příletového prostoru ruzyňského letiště zdvihl Ing. Martin Hynek papírovou ceduli s velkými písmeny. Jak se to taďy tak dělá, když se mají setkat lidé, kteří se neznají. Písmena dávala dohromady totéž příjmení. Učinil tak krátce poté, co po devítihodinovém letu z kanadského Toronta dosedl na přistávací plochu Quantas A 310-OK s jeho otcem na palubě. Přijel mu takto naproti. Cedule byla samozřejmě recese. Byla však vidět z dálky a pro uvítání to vůbec nebyl špatný nápad.

Václav HYNEK z Písku se už domů těšil, přestože se v průběhu svého pobytu v Kanadě se žádnými podstatnými problémy nesetkal. Návrat byl už jen jakýmsi završením jednoho z osudů, který tvrdě poznamenala politická zvěle. A tak jsem se kolegy-novináři zeptal:

Nezdálo se mi, že by byli rozděleni vyložené na Čechy a Slováky. Prý jen hrstka hlinkovců se jaksí separovala. Naši krajané mají kupříkladu mimo jiné vybudované nádherný vlastní Masaryk-town v Torontu, kde se scházejí při různých slavnostních příležitostech. Zúčastnil jsem se jedné z nich. Moderní obytné budovy pro ty, co nemají možnost bydlet jinak a jinde, kompletní servis služeb, rozsáhlý park s bazénem, restaurací, přírodním divadelním hledištěm, ale i s památkovým exilů a obětí komunistického teroru tentokrát navštívili i Varmužovci: věnovali krajanům své folkloristické vystoupení při svém zahraničním turné.

Stejně se tak naši společně setkávají i v rozsáhlém mezinárodním poutním areálu v Mydlandu na břehu Huronského jezera. Tady má mnoho národů svoje, ve vlastním stylu upravené prostory pro bohoslužby a specifické programy. Náš je tady rovněž společný pro Čechy a Slováky.

Martin Dejdar ve své nedávno vydané knize Jak jsem poznával Ameriku poté, kdy navštívil údajně krátce i Kanadu, píše, že naši lidé tady zůstávají na úrovni Pisečanů a Portorikánců. To je neslušné silně zkreslující, ignorantský výrok. Je pravda, že naši krajané tady žijí v různých sociálních skupinách. Poznal jsem osobně naše milionáře i důchodce, lidi pracující v různých, ale často i špičkových profesích, podnikatele i dělníky. Žijí velmi slušně v podmínkách kanadských, s naším se jejich životní úroveň srovnávat vůbec nedá. Ano, jsou mezi nimi i nezaměstnaní. Byl jsem svědkem toho, kdy se jim právě stali. Nebyla to však vina jejich, byl to výsledek společenského systému.

Mnozí by se rádi do své vlasti vrátili. Zejména vrstevníci mého otce. A to i ti, kteří jsou v Kanadě velmi dobře situováni. Chtěli by ve své staré vlasti posléze setrvat v odpočinku věčném. Mnozí tedy přiletěli. Byli však namnoze porůznu v rámci služeb, při ubytování, dopravě, stravování bezostyšně častokrát okradeni. Často ani na úřadech se nesetkávali s jednáním vstřícným. A tak se raději většinou zase vrátili zpátky.

Je pravda, že vesměs všichni, kteří zejména v padesátých letech do Kanady připutovali, neměli život vůbec snadný. Dokonce připouštím, že z počátku pracovali možná za horších podmínek, než jaké mají v dnešní nabídce třeba i zmínění Mexičané a Portorikánci. Naši exulanti našli na počátku tenkrát jen zaměstnání podřadná, za sedmdesát centů na hodinu(!), předměty jejich denní potřeby pocházely často z věcí vyhozených na ulici! Ale právě proto, že byli ti to naši vyhnanci z vlastní totalitní země vesměs velmi pilní a pracovití, je urážlivé je dnes srovnávat s jinými, podstatně dodnes dost málo pracovitými, je urážlivé je dnes srovnávat s jinými, podstatně dodnes dost málo pracovitými etniky. Já jsem na naše lidi v Kanadě hrdý!

● Když dovolíš, jak se uplatnil v Kanadě Tvůj otec?

Jak jsem si i autenticky zaznamenal vyprávění krajanů, otec advokacii v Kanadě neprovozoval. Pracoval manuálně v prádelně hamiltonské Nemocnice svatého Josefa. Byl však znalec mezinárodního práva a především pak nesmírně široce jazykově disponovaný. Mohl tedy, jak mi jeho přátelé vyprávěli, poskytovat české a slovenské komunitě cenné služby překladatelské a rady odborné, platné i na jiných kontinentech. Udržoval jako reprezentant krajanského sdružení styk s významnými celebritami kanadského politického, kulturního a společenského života, jeho působení často přesahovalo i hranice Kanady. Teprve tedy mi jeho pamětníci předali i některé důkazy o jeho činnosti, které jsem samozřejmě do té doby neznal. Věděl jsem ale z předcházejícího období, že korespondoval kupříkladu se sirem Winstonem Churchillem, se sirem Laurencem Olivierem, s některými příslušníky anglické královské koruny, ale také s někdejším německým kancléřem

Konrádem Adenauerem, stejně jako některými představiteli dalších evropských vlád a královských rodů.

● Jaké byly Tvé počáteční dojmy po přeletu Atlantiku?

Nikdy jsem se nikde v cizině nenechal unášet prvními dojmy, jiným prostředím, atmosférou, reklamami, auty, plnými výlohami. Leč Kanada je Kanada. Není to obdiv líceměrný. Už jak se podvozek našeho Quantasu dotkl ranveje letiště, bylo všechno jinak. Letiště jsou tu vlastně tři vedle sebe, přičemž

Mezi Indiány na břehu Huronského jezera.

Setkání V. Hynka s otcem po osmačtyřiceti letech.

naše ruzyňské by tu mohlo sloužit jako pomocný odbavovací přístřešek. Rozsáhlé haly airportu se v Torontu táhnou kilometry. Rolovali jsme okolo dalších vysouvacích výstupních tunelů hezky dlouho. Ten nás měl až číslo 102!

Když mě pak paní Eva Chambers vezla výpovědov dálnici z Toronta do Hamiltonu, napočítal jsem osmnáct jízdních pruhů! Už v té chvíli jsem sám sobě přísahal, že se nikdo nesmí dovědět o existenci mého mezinárodního řidičského průkazu, který jsem měl v kapse. Řidiči jsou tu však k sobě neskonale ohleduplní. Není problém přemístit se v případě potřeby přes všechny jízdní pruhy. Za celou dobu svého pobytu jsem neviděl žádnou dopravní nehodu. A to tu stopadesátikilometrová rychlost není nic výjimečného, ačkoliv je jinak i na dálnici nepřípustná.

Kufr mi podal černoch, vozík na zavazadla Ind v turbanu, imigrační úřednice také zrovna běloška nebyla, palubní listky vybíral Číňan. Je tu neočekávaně mnoho různých národností, a tedy i barev pleti. Opravdový Kanadán, s několika generacním původem po otci i matce, je tu vzácnost. Patrně s nadsázkou mi tu tvrdili, že takový vůbec neexistuje. Přes etnické rozdíly jsem se setkával s ohleduplností, výraznou slušností. Za celou dobu do mě nikdo nikde nestrkal v samoobsluhách, při nástupech do různých dopravních prostředků, v bance, v bufetu, zkrátka nikde. To spíš já přistihl sám sebe, že mám sem tam přece jen co dohánět. Omluvu však v Kanadě každý přijme s úsměvem, jako

že vina je na jeho straně, kdyby on tam nestál, tak já bych o něho s košíkem nezavádil!

● Máš také nějaké záporné poznatky o Kanadanech?

Těžko zmínit vyložené záporné. Je pravda, že oproti našim zvyklostem tu například lidé spolu na veřejnosti tolik nekomunikují. Nikdo Tě také hned tak nezve do svého domu. Jsi-li však někým někomu představen, pak se Tě pouze zeptá na křestní jméno a jeho dům - Tvůj dům.

Dost mě při návštěvě vyložené indiánské teritoria překvapilo, co Indiáni dokáží udělat s přírodou. Do té doby jsem se domníval, že jsou její nesmiřitelní ochránci. Viděl jsem ji však od nich neuvěřitelně zdevastovanou. Přesto, že tu mají i svoji vlastní policii a soudy. Do práce se rozhodně nehrnou, žijí ze státních podpor. Stále však věří, že jim cvaknutí spouště fotoaparátu může odejmout se snímkem tváře i duši. Proto vyfotografovat Indiána je většinou velmi problematické.

Také jednání některých regionálních institucí se mi zdálo být dost odtažité. Kupříkladu: před odletem jsem z jihočeských řek Malše, Blanice a také z Vltavy vyvolil po jenom kamenu. Vždy v místech, kde otec kdysi nejradyji rybařil. Ten z Malše jsem chtěl dát odborně vsadit do otcovy náhrobní desky. Nikterak by nenarušil její kompozici. Protože hřbitovy jsou tam zděli i několika-kilometrové, užíví i mnoho kamenických firem. Mistři tohoto řemesla dokáží z různých druhů kanadských žul vytvářet obdivuhodná díla. Jeden z nich mi pravil: „Zasadit kámen, pane, žádný problém. Ale musíte mi přinést potvrzení od správy hřbitova, že s tímto doplnkem souhlasí. Yes?“

Nu, a správa hřbitova mi umístění kamenného fragmentu nepovolila!

Vedle Indiánů tu měli lidé vůbec dost výhrady proti fotografování, stejně jako proti mikrofonu mojí Aiwy. Se snímkem nesouhlasil čínský majitel restaurantu Mandarin, zrovna jako babičky, které v exkluzivním vyhrazeném klubu hrály golf a zrovna se vezly v elektrickém vozíku od jedné jamky k jiné. Hákliví na fotoaparáty jsou i policajti. Na rozdíl třeba od svých blízkých kolegů v Anglii. Respektoval jsem výhrady, musel jsem, neboť moje angličtina nebyla zdaleka taková, aby vždy stála na jemné nuance vysvětlení. Musím ale vzpomenout, že na druhé straně jsem fotografoval nevěstu z jakési úplně cizí svatby. Jen proto, že vystupovala z desetimetrového salonního osobního rollsoy. Ochotně sama pozvala a přes dlouhé satební šaty dokázala, že má hezké nohy, aniž by do mě ženich vyprázdnil revolver.

Černoch u Niagarských vodopádů ochotně odpovídal, jak se mu tu líbí, jak na něho působí ty hrmičí masy vod a věčná duha, dokud si nevšiml, že hovoří na jinak neskrývaný magnetofon.

Těžko z těchto poznatků ale dělat nějaké kategorické závěry.

● Jak se Ti jeví běžný život Kanadánů?

Mohu nabídnout zase příklad: třeba postavení policie. Je to naprosto nedotknutelný orgán. S jejími příslušníky a příslušnicemi se tu v případě nějakého přestupku prostě nediskutuje. Nebo při napomenutí. Osádky policejních ford crownů jsou nedotknutelné, zřídka kdy jsou vícečlenné. Disponují precizním technickým vybavením. V případě nouze stávají se ihned Tvými ochránci, poskytnou pomoc. I takovou, která třeba ani mezi jejich povinnostmi nepatří.

Moje zkušenost osobní: byl jsem v Kanadě dokonce zatčen! Není bez zajímavosti, že jsem byl zatčen podruhé v životě a pokaždé v jisté souvislosti s touto zemí. Co jsem tentokrát učinil? Přes Bay Ontario, tedy přes Ontarijský záliv, kde jsem bydlel vede několikakilometrový visutý most. Tvoří gigantický oblouk. Při jízdě od jeho úpatí do první poloviny vidíš před sebou pouze nebe. Proto se mu také říká: Nebeský. Chtěl jsem teleobjektivem zachytit, jak po jeho mnoha jízdních pruzích stoupá nespočetné množství různorodých dopravních prostředků jakoby opravdu do oblak a jak se z nich ve druhé polovině vrací zpátky na zem. Musel jsem vstoupit doprostředka na pás pro svodidla, tedy přeběhnout jednu ze širokých polovin vlastní dálnice. A to se tady nesmí! Jen jsem od-

(Pokračování na str. 4)

ze správných rukou?

V článku *Událost*, který otisklo Právo v příloze Salon - možná příznačně právě na Silvestra - nám říká Karel Kosík, že v době tzv. Pražského jara se náš lid plně postavil za vedení komunistické strany a státu. K tomu bych rád dodatečně připodtl, mohu-li do tak vážných věcí vůbec mluvit, že celá ta slavná lidová podpora tehdejšímu vedení KSČ a eo ipso i státní reprezentaci, pravda, nikdy nikým svobodně nezvolené, nebyla výrazem prudce vytrysknuvšího socialistického uvědomění pracujícího lidu či snad upřímných sympatií k moudré politice naší komunistické strany, jak se tehdy všude psalo, nýbrž prozrazovala pouze jakous takous naději, že to reformní komunisti nakonec přepísknou, možná dokonce vypíší i svobodné volby, a to by pro ně znamenalo jen jedno - jít konečně od války.

Proto se domnívám, že reformní komunisti by neměli žít v doživotním sebeklamu, že je snad někdo v Čechách v roce 1968 miloval. Prímý opak jest pravdou. Jediným logickým výsledkem jejich jara, pokud by bylo dotaženo do sebevražedného konce, mohl být pouze definitivní odchod KSČ do tichého ústraní, a to právě na základě výsledků prvních svobodných voleb po roce 1946. Jiný výsledek než totální volební porážku KSČ nebylo v roce 1968 ve svobodných volbách možno ani čekat, tady by ani Dubček reformním komunistům nepomohl. Národ jich měl plné zuby, což se ovšem především na UV KSČ moc dobře vědělo. Z toho důvodu se například nepovolila sociální demokracie, natož další demokratické strany.

Ani ten slavný sjezd KSČ č. 14 ve Vysočanech se nekonal, jak se dodnes domnívá K. Kosík, za nadšené podpory dělníků, ale pouze na základě příkazu celozávodního výboru KSČ a jistě i závodní rady ROH, neboli státních orgánů, řízených placenými komunistickými aparátčíky, kteří v té době ještě patřili k reformní frakci KSČ. Pokud jde o dělníky, tak ti na komunistické sjezdy zvysoka kašlali, koneckonců mohli si to dovolit, neboť je na rozdíl od filozofů nebylo možno přeradit do výroby.

Každému, i nefilozofovi, dá rozum, že po dvaceti letech samovlády je každá strana, dokonce i kdyby byla demokratická, zralá tak akorát na odchod ze scény. Tohle nechápou jen političtí diletanty a Stalinovi pohrobci. Jestliže ovšem někteří filozofové hodlají ještě dnes tvrdit, že komunismus u nás nastal díky „svobodným volbám“ v roce 1946, a nikoliv na přímý rozkaz generalissima Stalina, pak ovšem těžko vysvětlí, jak se dostalo do sovětského impéria Polsko, Rumunsko, Bulharsko a dokonce i sovětská zóna Německa, kde se komunistická vládnoucí klika s žádnými volbami ani nezdržovala.

Právě tak jako denacifikaci v Německu po r. 1945 neřídili bývalí esesáci a členové NSDAP, ani demokracii a svobodu nemohli v roce 1968 Čechoslovákům „vybojovat“ bývalí komunističtí aparátčíci, zřizovatelé uranových táborů nucených prací a sovětské agenty, kteří v jakési jasné chvilce dospěli na konci 60. let ke zjištění, že komunismus se bezpochyby záhy odebere na „smetiště dějin“, pakliže budou komunisti nadále používat násilnické metody vlády nad evropskými národy.

Národ, který za něco stojí, nemůže vděčně přijmout z rukou svých otrokářů svobodu, i kdyby se bývalí biřící zapřísahali, že od nynějška povedou lid spravedlivě k ještě světlejším zítřkům. Proto jsou ideály tohohle nepovedeného jara, jehož účelem bylo nějak zachránit komunismus v ČSSR, řečeno apartné s filozofy, společensky nehygienické a patří na ideologické smetiště.

4. 1. 1999

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Citáty měsíce

Charakter, to je osud člověka.
(Hérakleitos z Efesu)

Nic není nesnadné pro toho, kdo chce.
(Latinské přísloví)

Lhostejnost je paralýza ducha, předčasná smrt.
(A. P. Čechov)

„Jsem hrdý na naše krajany v Kanadě“

(Pokračování ze str. 3)

pálil dva tři snímky, sám uchváčen chromovanými trucky, šestidveřovými chryslery le baron, mercury grand marqisy, town car lincolny, obřimi monstry různých technických zaměření, mystickými nákladními speciály, stál vedle mě houkající a rozezněné blikající jeden z oněch policejních vozů. Ano, věděl jsem, co jsem udělal, zákaz vstupu pěších a cyklistů sem byl jasně deklarován příslušnou značkou. Ale s fotoaparátem jsem tady prostě neodolal.

V autě seděla policistka. Energicky a zjevně nesmlouvavě mě vyzvala k nastupu, poodjela, zastavila a slušně, leč stroze úředně žádala doklady. Prohlédla si pas, už malinko vstřícněji mi sdělila obvinění a s pokutovým blokem v ruce se zeptala, proč jsem zákaz nerespektoval. Na mém novinařském průkazu Syndikátu českých novinářů je našťáště dobrou angličtinou vysloven zdvořilý požadavek o pomoc při autor-ských záměrech. Předložil jsem tedy navíc i tento doklad a díky němu učinila policistka neuvěřitelně: odložila blok, kamsi ještě zatelefonovala a zacouvala na ještě lepší místo, abych mohl fotografování Nebeského mostu dokončit. A potom mě odvezla, aniž mě napadlo o to požádat, do místa mého bydliště. Jedno mi nedovolila: abych ji vyfotografoval. Uniforma jí velice slušela a sama byla velmi hezká.

Odlišnosti je v Kanadě samozřejmě mnoho. Zdálo se mi, že tu dost pamatují na lidi, kteří se dostanou do sociálních obtíží nebo jsou zdravotně handicapováni. Je tu značná pohyblivost aktuálních a sale, tedy výprodejových cen. To si žádá, při snaze o nákup výhodný, mít velký přehled a znalost systému jednotlivých obchodních domů. Potom se dá nakupovat i s dvoutřetinovou slevou. Platí to i o potravinách, což mě zajímalo především. Moje peněženka zrovna nabítila nebyla, a tak jsem kupoval i výprodejové housky, kabanos, sýry, ovoce, velká a velmi levná grilovaná kuřata, chléb apod. Některá zelenina byla večer úplně zdarma. Káva, dokonce v několika družicích, byla v obchodních domech Barma zcela volně, po celý den, zákazníkům k dispozici, ještě než vstoupili mezi regály. Také zcela zdarma!

● **Jaké jsou kanadské platy zaměstnanců a ceny zboží?**

U dělníka se za dobrý plat považuje

17 \$ na hodinu. Kanadských dolarů. V automobilce u Forda tu mají 16-25 \$. Platy ostatních profesí se většinou uvádějí v ročním objemu a jsou značně diferencované. Neodvážím se odhadnout průměr. Vím jen, že na naše podmínky jsou namnoze astronomické. Uklízečka si může vydělat prý až 100 \$ denně. Na podobné práce se lidé ale v Kanadě zrovna nehrnou. Vysokoškolský profesor, zubař, právník a lidé z podobných profesí se pohybují v platové stupnici roční někde mezi 80 až 120 tisíci dolarů. Nejnovější supermodel mercedesu jsem tu viděl za necelých 40 tisíc dolarů.

K cenám: zmínil jsem už grilovaná kuřata. Cenově mi byla relativně ze všech potravin nejprístupnější. Prodávají se na kusy, nikoli na váhu. Jsou obří, večer ve výprodeji bývaly za necelých šest dolarů. V alobalovém pekáči, jen je

cena se už blíží k ojetým, ale stále ještě slušným automobilům.

● **A nahlédneš-li do svého poznámkového bloku, je tam ještě něco, co by naše čtenáře mohlo zajímat?**

Podívala se takhle jednou moje hostitelka, paní Obrová, na hodiny a povídá: „To jsem blázen, šest hodin a ten medvěd nikde.“ Ještě jsem si ani nestačil pomyslet, do jaké míry jde o legraci, a medvěd už strkal hlavu do okna kuchyně. Tedy medvěd mýval, tady zvaný rakún, který ovšem, jak zoologie říká, v pravém slova smyslu medvědem není. Ale není prý až zas tak vzácné potkat mimo městské aglomerace tu a tam opravdového medvěda černého, který váží až 150 kilogramů. Je nevyzpytatelný už proto, že umí velmi obratně lézt po stromech. Jsem-li u fauny, byl jsem poučen, že do hloubky 15 kilometrů od hladiny jezer do vnitrozemí žije tady také jistý druh chřestýše. Ač jsem se tuto skutečnost dověděl až asi po čtrnáctidenním pobytu, žádného jsem při toulkách kolem vody nepotkal.

V Kanadě se pěšky chodí málo. Chodec, což byl většinou můj případ, je tu až podezřelý. Lidé často neopouštějí své auto ani při výletu odpoledne k jezeru. Zajedou na vyhlídkové parkoviště, nechají zapnutou klimatizaci, která je při místní vysoké vlhkosti skoro nezbytná, a otevrou autolekárničky. Vlhkost je také důvodem, proč se u domů neotvírají žádná okna.

Životní zážitek je vyjet skleněným venkovním výtahem v Torontu na nejvyšší věž světa. Její vrchol je 553 metrů nad povrchem země, přístupná je do výše 447 metrů. Část podlahy vyhlídkové kopule je skleněná. Máš pěkně mrazivý pocit, když na ni vstoupíš a máš pod sebou hloubku skoro půl kilometru. Pod sebou vidíš přistávat na nedaleké letiště malá soukromá letadla a na hladinu zálivu hydroplány farmářů.

Nákladní vlaky mají nezřídka přes osmdesát dvojítkých vagonů, které jsou také o hodně vyšší než naše. Táhnou je i tři lokomotivy, které nehoukají, ale většinou zvoní.

I když Kanada uznává metrickou soustavu, vyskytují se stále míry pro nás neznámé. Treba i pro párky. Ten má kupříkladu jeden fit, což je 30 cm. Fit je dvanact inčů a jeden yard zase tři fity. Košík-basket obnáší šest kvartů, kvart je asi jeden litr, buší má šest basketů.

Kamarádům rybářům bych přál vidět ty ryby, co v jezerech žijí. Obrovská hejna kaprů, nezřídka dvacetikilových i těžších, jsou považována za plevel zdejších vod. Cenění jsou lososi, které ovšem pro jejich váhu chytají místní sportovní rybáři ze speciálně upravených člunů na jakési jeřáby s kolovými lanky.

Také mě překvapilo, že tak jako u nás cirkus, jezdí po městech pojízdné hospody. Na jedno odpoledne, jeden večer. Se vším všudy, včetně výčepu, kuchyně, hudby, sociálního zařízení.

Stejně bylo pro mě nezvyklé, že ho-lič byl zároveň vetešníkem, v prodejně jízdních kol bylo k dostání na padesát druhů pív, se svetry se prodávaly hodinky atd.

Na svatebním oznámení bývá často kousek látky, ze které bude mít nevěsta šaty.

Jedinečný je systém průplavů, využívajících rozdílu hladin jezer, které umožňují doplnit i těm největším zaoceánským tankerům až do vnitrozemí. Mám v poznámkách i to, jak se stát milionářem nebo proč jsou Filipínky nejlep-ší...

● **Jaké poučení si ze své cesty odnášíš?**

Vždycky jsem si myslel, že bych nemohl žít v jiné zemi. Země javorových listů je veskrze jiná. Neměl jsem tolik času, a tedy i možností proniknout do vlastní mentality domorodců natolik, abych mohl objektivně soudit. I údaje o výdělích jsou velmi povrchní, vycházím z informací různých lidí. Ti na veřejnosti spolu dost málo komunikují. Byl jsem předem upozorněn kupříkladu na to, že při pouhém oslovení ženy na ulici se žádosti o informaci mohu být obviněn z obtěžování. To bych ale považoval za klad zvyklostí společnosti při ochraně žen. Přesvědčil jsem se o tom, že ani tento výklad nezbytného chování nemusí být tak kategorický. Když jsem kupříkladu potkal paní venčící svého psa, vyjmul jsem fotografii svého skotského špice, nabídl ji k prohlédnutí a za drzého jsem považován nebyl. Příště tedy paní odpověděla na pozdrav velmi srdečně. Jak jsem se už zmínil, očekává se patrně tedy především slušnost.

Takže: jaké je poučení? Asi bych v té zemi žít mohl. Jistě částečně už i proto, že tu odpocívá táta. Jenže domů už jsem se také těšil. Nemohl jsem se dočkat, až opět vstoupím na českou půdu, tedy na palubu našeho okáčka. Posuď tedy, jak-že jsem si přivezl poučení! Já je sám neumím specifikovat. Snad - že všude opravdu najdeš prima lidi, a když je nej-
hůř, tak většina z nich pomůže.

ROZMLOUVAL: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

FOTO: ARCHIV V. HYNKA

Demonstrace SOS před zastupitelstvem EU

Dne 12. 1. 1999 se sešlo na 200 členů Svazu občanské sebeobrany (SOS), sdružujícího restituty, kteří se od listopadu 1989 zatím marně domáhají navrácení komunistickým režimem neoprávněně odejmutého majetku, před sídlem stálé delegace Evropské komise (EK) v Praze.

Účastníci protestní akce, kteří se sjeli z celé ČR, rozvinuli před budovou zastupitelského úřadu několik transparentů s hesly v češtině a angličtině, například: „Česká justice smrdí“ či „Prezident a šlechta dostali svůj majetek, proč my dosud ne?“.

Tři zástupci SOS pak chargé d'affaire EK Ralfu Freyerovi předali dopis. V něm požadují, aby představitel EK při každém jednání s českými politiky upozorňoval na to, že „tato republika není právním ani demokratickým státem“. Autoři dopisu poukazují na případy, kdy je majetek, který by měl být restituován, i nadále v užívání soukromých osob. Podle údajů SOS je těchto případů více než 35 tisíc a žádný z nich nebyl zatím vyřízen ve prospěch původního majitele.

V dopise EK z 12. 1. 1999 se mimo jiné uvádí: „V ČR existuje mafie, která pod názvem Ústav pro doškolenování soudců instruuje soudy v celé republice, jak mají soudit.“ Místopředseda SOS JUDr. Ing. Jaroslav Anděl k tomu ČTK sdělil, že na školeních, pořádaných tímto ústavem, se učí i advokáti, kteří pak v soudních sporech hájí současné uživatele nemovitostí proti jejich původním majitelům.

„Tento stav vědomého a úmyslného udržování spáchaných krivd na nevinných lidech v právní moci trvá dodnes již v České republice a od roku 1990 v jejích právních předchůdkyních více než 9 roků. Byl udržován všemi předcházejícími vládami a je udržován i dnešní vládou České republiky,“ konstatují autoři dopisu.

- RJ -

STRUČNĚ A JASNĚ:

Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.
REDAKCE

♪ JAK TO VIDÍ OBČANÉ A VOLIČI? ♪ JAK TO VIDÍ OBČANÉ A VOLIČI? ♪ JAK TO VIDÍ OBČANÉ A VOLIČI? ♪

Pod pláštěm: „demokracie“ s dýkou a dubovými ratolestmi

Jako svědek události, ke které došlo v padesátých letech, jedné noci v prostoru severně od kóty Homolka u obce Velká Chuchle, jsem dnes zůstal už sám. Ze soudního spisu 14 Nc 852/80 u Obvodního soudu pro Prahu 4 byl dokonce po 17. listopadu 1989 odstraněn vlastní rukou mě matky Milady Černé, rozené Malinovské, sepsaný záznam s notářsky ověřeným podpisem.

Proces, kterému bylo přiděleno ono číslo, byl z iniciativy tzv. socialistické prokuratury zahájen v období „normalizace“ po srpnu roku 1968. Jeho zahájení doporučil známý psychiatr, publicista a přítel „disidentů“ Petra Pitharta, Dr. Petr Příhoda. Bez lékařského vyšetření, jen na žádost prokurátora, dospěl k názoru, že prý trpím vážnou duševní chorobou. Ve skutečnosti se však jednalo o záchranný kruh hozený orgány příslušníkoví Státní bezpečnosti Karlu Šilpochovi, k jehož osobě jsem podal trestní oznámení pro rozkrádání a krádež s vloupaním. Byl to Karel Š., který se zasloužil o to, že významná technická památka, jakou byla vápenka v Reporyjích, se změnila v „Akci Z“ v hromadu sutin.

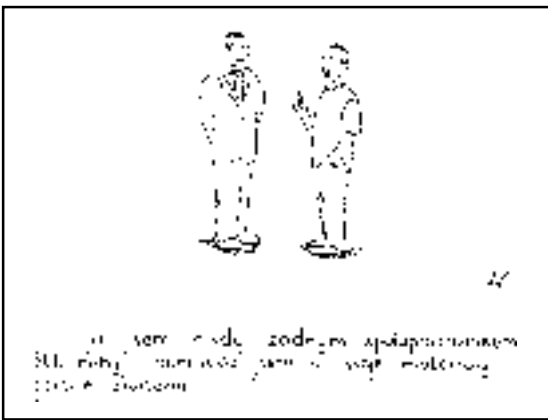
Nakonec soudkyně Věra Š. jednou rukou podepsala usnesení o zastavení řízení a druhou rozsudek o zbavení způsobilosti k právním úkonům. Nespĺnilo se snad jen přání Obvodní prokuratury pro Prahu 4, která vstoupila do řízení (aby „dohlížela na dodržování socialistické zákonitosti“) a požadovala „okamžitou a trvalou defetici v ústavu“ pro moji malíckost. Usnesení soudu mi bylo doručeno, rozsudek nikoliv. Po roce 1989 jsem se náhodou z Ministerstva spravedlnosti dozvěděl, že u Obvodního soudu bylo zahájeno řízení o navrácení způsobilosti k právním úkonům. Toto řízení bylo ovšem zahájeno jen proto, aby příslušník policie Rudolf Čížek (JUDr. a tehdy major, dnes již podplukovník) mohl u soudu podat podnět k zahájení dalšího řízení o zbavení způsobilosti, neboť prý podávám „podivné stížnosti na policii, instituce a občany“, jak měly zjistit „součinnostní složky“. Příslušný spis na ministerstvu se později ztratil a ani současný ministr JUDr. Motejl na můj dopis s otázkou, jak je to možné, neodpověděl. Ostatně pan doktor M. v Necenzurovaných novinách se nechal slyšet, že podle něho před listopadem 1989 nedošlo ke zneuzívání psychiatrie.

Tajné služby a zločinné vlády znají několik stupňů, jak znepríjemňovat život nepohodlným svědkům a občanům: zaevidování, sledování (včetně odposlechu telefonní linky či blokování některých hovorů na lince), zneklidňování, poškozování a nejvyšší stupeň - likvidace „třídínního nepřítel“. Protože nižší stupně byly vyzkoušeny v mém případě, jak mi potvrdil plukovník Nikodým, a zbývající stupeň by podle úsudku expertů z BIS, CBS MV ČR, Kahału a podobných charitativních organizací mohl věst, přes předcházející psychiatrizaci moji osoby, paradoxně ke zvýšení důvěryhodnosti svědka tajného pohřbu obětí fémové vraždy, šli na to různí ti kovani „demokraté“ s dýkou ukrytou pod tógou od lesa a zaměřili se na toho slabšího, to je na moji více než 80letou matku. Prostě - kdyby poklesla v důsledku provalu o úrovni jeho lékařské etiky pověst Dr. Příhody, nezůstalo by to bez vlivu na jeho přítele, např. zmíněného Dr. Pitharta, významného spolutvůrce politického šoubyznyš v České republice. Nikoliv nevýznamná je v tomto příběhu i okolnost, že jmenování jsou známými sudetofily. Tento aspekt se uplatní významně i v pokračování tohoto příběhu.

Před tzv. sametovou revolucí jsem doprovázel moji matku na pobožnosti v kostele v Klimentěské ulici v Praze. Tam jsem se setkal s údajným křesťanským mystikem, jistým akademickým malířem, který mi jednoho dne vyprávěl o lidech, na které prý náhle a z ničeho nic sedla těžká deprese vedoucí až k sebevraždě. Nevím už, co mne to tehdy napadlo, ale otázal jsem se ho, zda neví o někom z těchto lidí, kteří depresi přezili. A zda neslyší o Tajné společnosti Zeleného draka (Adolf by mohl vyprávět, jak o tom píše v jedné knížce pan doktor Souček). V tom okamžiku Mistr o mně mezi věřícími evangeliky v Klimentěské rozhlásil, že jsem estébák. Tehdy právě farnost za peníze převážně Německé spolkové republiky koupila nové varhany a byl jsem mezi těmi, kdo se nabídl pomoci při stěhování jejich díla na kruchtu kostela. Nebylo mi však dovoleno „estébáckou“ rukou varhan se dotknout... Dodávám, že jsem tehdy příhodu

považoval za akci StB a do kostela jsem maminku již více nedoprovázel.

Po tzv. sametové revoluci se přihodilo, že jednou šéfredaktor Středočeského expresu mne označil za estébáka. Napadlo mne, že se tu cosi opakuje a vypravil jsem se na faru do Klimentěské, kde mezitím byl již nový farář, Dr. H. Nestačil jsem se však divit, jak faráře moje prosba o eventuelní kontaktování svědků mého „estébákování“ rozčílila, ale tehdy jsem ještě mnohé nechápal. Bohužel moje matka se s farností v Klimentěské ne-

rozešla a to se jí stalo osudné. Manželka faráře později kontaktovala pracovníci humanitního odboru Obvodního úřadu městské části Praha 4 (podotýkám, že fara je v Praze 1) a působila k tomu, abych neobdržel příspěvek při péči o matku jako osobu blízkou, ale aby matka obdržela okamžitě(!) místo v Domově důchodců, zatímco mne napadla, že prý nejsem schopen se o maminku postarat. A aby tlak na matku byl citelný, příspěvek jsem přesto, že matka byla Obvodní správou sociálního zabezpečení přiznána bezmocnost, neobdržel (matce také bylo již přes 80 let, jak o tom hovoří zákon o sociálním zabezpečení občanů).

Cestu k řešení tíživé situace naší rodiny jsem viděl v prodeji matčina podílu ve společnosti, kterou si zalo-

žili nájemníci v domě v souvislosti s privatizací bytové-
ho fondu. Namísto v bytě ve 4. patře bez výtahu bychom za takto získané prostředky mohli bydlet v domku někde u lesa, jak jsem si to představoval. Prodávat ovšem je možné jen to, na co máte doklad, že vám to patří. V tomto případě tomu nebylo jinak a kupci chtěli předložit společenskou smlouvu oně společnosti se jmény společníků-nájemníků, notářsky ověřenou. Takovou bumažku měl v domě ovšem jen jeden společník, soud-
časně jednatel společnosti a vysoký úředník ministerstva lásky. Po smrti moji matky, která v důsledku těsných poměrů (žili jsme z jejího důchodu 5104,- Kč a příplatku 400,- Kč, protože jsem musel nechat zaměstnání a příspěvek jsem neobdržel) v podstatě spáchala sebevraždu, se zmíněný jednatel Ing. J. F., ČSc. na schůzi společníků nechal slyšet, že se mu podařilo v roce 1998 zabránit, aby paní Černá svůj podíl prodala. Ne poskytnul totiž kopii společenské smlouvy ani plnou moc, abych si mohl asi za 500,- Kč ověřenou kopii pořídit u obchodního soudu. Když jsem se v roce 1998 obrátil na kancelář ministra vnitra s prosbou o pomoc (byl to jejich člověk, jak jsem již napsal), doporučili mi „obrátit se na soud“.

Obvodní úřad, jeho tajemník i starosta, teď vytrvale odmítají odpovědět na otázku, kdy a proč paní H. navázala kontakt s jejich humanitním odborem. Tajemník mne zatím od-
byl tvrzením, že paní H. jednala „z osobní občanské iniciativy“. Vtip je skryt v tom, že dostat se z Domova důchodců, kam chtěla paní H. za pomoci úřadu moji matku dostat, do psychiatrické léčebny, není pro vedení Domova důchodců problém. A dočkat se toho, že v takové léčebně nastane u 84leté paní nejozději do týdne či čtrnácti dnů exitus, to není také problém.

Když byla matka v roce 1997 hospitalizována s mozkovou mrtvicí ve Vinohradské nemocnici, dostala při odchodu pro obvodního lékaře zprávu. V této zprávě bylo uvedeno, že „pacientka udává, že utrpěla mozkovou cévní příhodu“ a „hospitalizaci chce řešit svoji sociální situací“. Přednosta I. interní kliniky odmítl vy-

světlit, zda si tedy pacientka mozkovou mrtvicí vymyslela (jak jsem už napsal, tak později ji byla přiznána bezmocnost) a usmyslela si parazitovat na našem zdravotnictví. Odmítnutí pana přednosty stálo v podstatě o rok později maminku život, ale Ministerstvo zdravotnictví ještě nedokázalo případ vyšetřit. Dokázalo ovšem varovat nemocnici dříve, než vůbec začala něco prošetřovat. Na ministerstvo věčného spánku jsem se obrátil poté, co mi na stejné otázky nedokázala odpovědět ředitelka nemocnice Dr. Roithová a Dr. Alušíková. Doktorka Roithová dokonce tvrdila, že maminka byla „psychicky alterovaná“, že prý „potřebuje zcela jinou péči“ (paní doktorka úmyslně přehlédla, že maminka již díky „péči“ zemřela a použila čas přítomný). Také sociální sestra v nemocnici za mémi zády se obrátila na humanitní odbor Obvodního úřadu, který měl zařídit okamžitý nástup matky do Domova důchodců. Měl jsem být zkrátka sociálně deklarován („není schopen postarat se o matku“, řekl by lidé) a stresován (odloučení od matky). O tom, co by se potom s matkou asi přihodilo, jsem již hovořil.

Nejedná se o žádné „nehody“. Kdosi až moc dobře věděl, že je velmi pravděpodobné, že se starý člověk dostane do nemocnice nebo že se stane bezmocným a jeho blízcí třeba budou o něho muset celodenně pečovat a požádají o příspěvek; dobře věděl, že starý člověk třeba nebude chtít „být na obtíž“ doma a nechá se nalákat do Domova důchodců, v tomto případě nejprve státního a poté církevního. A psal jsem už, jaké možnosti by to poskytlo našim „rytířům pláště a dýky“, jaký byl skutečný motiv jejich „humanismu“. Zbývá snad už jen připomenout, že Dr. Příhoda, přítel Dr. Pitharta, je jedním ze signatářů petice „Smíření 95“ a vůbec v tomto směru projevuje nejružnější „osobní občanské iniciativy“. Možná ho jednou čeká brilantový kříž s dubovými ratolestmi, ehm. A aby z pastí nebylo úniku, o to se postaral zmíněný Ing. J. F., ČSc., vysoký úředník Ministerstva vnitra. Také čítíte dotyk lepkavé zednářské pavučiny se zřetelnými stopami bujení rudé plísně? Uchvátí-li Te, zahyneš, tj. zahyne v Tobě člověk.

ONDŘEJ ČERNÝ, PRAHA 4

Jan Palach: „Jestliže naše požadavky nebudou splněny..., vzplanou nové pochodně!“

Jan Zajíc: „Ve jménu života vašeho hořím.“

Před třiceti lety se rozhodl 21letý student druhého ročníku Filozofické fakulty UK v Praze Jan PALACH k oběti nejvyšší. Po třech desítkách let od jeho statečného činu zjišťujeme, že mnozí mladí lidé neznají ani jeho jméno.

V nedávno odvysílané televizní anketě prohlásil jakýsi mladík, že Jan Palach byl upálen! Kým a proč? Na to si už nevzpomněl. Jak smutná vizitka všech, kteří mu o tom měli něco říci: rodičů, učitelů i sdělovacích prostředků!

Někdo se v této souvislosti možná pousměje nad naivitou mládí. Jiný mávne rukou a řekne si, že dnes máme přece jiné starosti, než abychom se přehrabávali v minulosti, byť nedávné. Jen ti přemýšlivější si uvědomí, že upalovat někoho ve 20. století (pomineme-li nacistické bestiality z časů druhé světové války) je pořádný anachronismus. Avšak sebeupálení, autodafé, se ve 2. polovině 20. století stalo skutečně výrazem krajního protestu. Namísto neúčinných slov přichází čin - sebezničující, burcující, varující.

Nejsem sám, kdo se 30 let po Palachově smrti a 10 let po tzv. sametové revoluci ptá: Mělo to vůbec nějaký smysl? Co se stalo s národy bývalého Československa, že po několika měsících Pražského jara opět zapomněly na tolik slibovanou svobodu a demokracii? Oč jednodušší a pohodlnější bylo vyměnit je za poklidné vegetování v tom „velkém komunistickém koncentráku“, který se oficiálně nazýval Československá socialistická republika?

Když pár týdnů po podpisu tzv. moskevského protokolu a po ratifikaci smlouvy o dočasném pobytu sovětských vojsk na našem území odhodili konečně „muži roku 1968“ masku demokratů a začali s tvrdou „normalizací“, zavládla v celé zemi kapitulantská nálada. Z posrpnové letargie se tehdy pokusil vytrhnout obyvatelstvo okupované vlasti student Jan Palach. Jeho čin přišel jako blesk z čistého nebe. Ozářil ztemnělou oblohu, až lidé zkoprněli úžasem nad jeho sebeobětí, ale na změnu poměrů to nestačilo.

Ve čtvrtek 16. ledna 1969 odpoledne J. Palach odjel ze studentské koleje na Spořilově směrem na Václavské náměstí. Z pošty v Jindřišské ulici rozeslal připravené dopisy, v nichž vysvětloval smysl činu, který o několik minut později uskutečnil. V dopise mimo jiné požadoval zrušení cenzury a zákaz rozšiřování okupační tiskoviny Zprávy. Pak si Palach, „pochodeň č. 1“, jak sám sebe označil, zakoupil kbelík z umělé hmoty s víkem a do něho si nechal u benzinového čerpadla v Opletalově ulici nalít několik litrů benzínu. V horní části Václavském náměstí, pod schody Národního muzea, zvedl kbelík s hořavinou nad hlavu, polil se a škrtl zápalkou. Již hořící přeběhl silnicí směrem k Domu potravin, kde upadl na zem. Jeho hořící tělo uhasil pohotový pracovník Dopravního podniku hlavního města Prahy. Těžce popálený student byl ihned odvezen do nemocnice v Legerově ulici, kde po 72 hodinách od svého činu, v neděli 19. ledna 1969 v 15.30 hodin, skonal.

Palachův pohřeb dne 25. ledna 1969 se stal nadlouho jednou z posledních celonárodních manifestací odporu obyvatelstva proti sovětské okupaci ze srpna 1968. Nikoli náhodou se podobal obdobnému pohřbu jiného vysokoškolského studenta - J. Opletala. Desetitísícový průvod doprovodil J. Palacha na jeho poslední cestě na Olšanské hřbitovy. Hrob tohoto mučedníka byl od té doby symbolem odporu proti okupační moci a kolaborantskému husákovskému režimu.

Normalizátoři, kteří byli statečným činem J. Palacha spíše zaskočení,

dělali všechno pro to, aby hrdinství mladého studenta zpochybnili. Proto již bezprostředně po 16. 1. 1969 začali šířit historky o tom, že Palach se stal obětí hazardní hry západních špiónážních centrál, které chtěly zneužít jeho smrti k politickým cílům. Teorie o „studeném“ či „kouzelnickém“ ohni žije ostatně od té doby na stránkách senzacechtivého tisku dodnes.

Ani po třech desítkách let od Palachovy smrti se nepodařilo spolehlivě zjistit, zda „pochodeň č. 1“ měla reálné následovníky, nebo zda se jednalo pouze o výhrůžku či nadsázku. Palach sám navíc nepatřil k oficiálním strukturám tehdejšího studentského hnutí a svůj čin provedl víceméně na vlastní pěst. Zda mohl doopravdy něco na postupu normalizace změnit, není jisté a asi se to již nikdy nedozvíme.

Když už byly šrouby normalizačního režimu dostatečně pevně utaženy, státní moc si troufla po svém zúčtovat s novodobým hrdinou: Palachovy ostatky byly dne 25. 10. 1973 tajně exhumovány, zpopelněny a v tichosti uloženy dne 27. 3. 1974 do rodinného hrobu ve Všetatech u Mělníka. Zpátky na své původní místo se vrátily až po „sametové revoluci“ - 25. 10. 1990.

Oběť studenta J. Palacha nestála k tomu, aby se obyvatelstvo okupovaného státu vzpamatovalo ze šoku, který utrpělo v důsledku sovětské vojenské intervence v srpnu 1968. A tak se nakonec „pochodní č. 2“ nestal nikdo z domnělých Palachovy skupiny, nýbrž student Střední průmyslové školy dopravní v Šumperku, 19letý Jan ZAJÍC z Vítkova. Ten krátce po Palachově činu přijel do Prahy a připojil se ke skupině hladovkářů, kteří protestovali za splnění Palachových požadavků přímo pod budovou Národního muzea.

Jan Zajíc si zvolil pro svou mučednickou smrt příznačné datum: 25. únor 1969, den 21. výročí „Vítězného února“, kdy se u nás komunisté dostali k moci. Ve 13.45 hodin sestoupil do kotelný domu čp. 39 na Václavském náměstí, vyhlil na sebe pět litrových lahví čistícího prostředku s vysokým obsahem benzínu a zapálil se. Po uběhnutí několika desítek metrů zůstal ležet na schodišti zmiňovaného domu. Smrt nastala okamžitě.

Opakování manifestačního pohřbu v Praze již úřady nedovolily. Poslední rozloučení s „pochodní č. 2“ se konalo v rodném Vítkově dne 2. 3. 1969. Státní orgány dělaly všechno pro to, aby se o Zajícově případu hovořilo co nejméně.

Ještě horší to bylo s informovaností o další, tentokrát třetí „pochodní“ - Evženu PLOCKOVI z Jihlavy. Tento 40letý technický úředník, jeden z delegátů tzv. Vysočanského sjezdu KSČ ze srpna 1968, se upálil dne 4. dubna 1969 na jihlavském náměstí, kde se v té době konala velikonocní jarní pouť. Polil se dvěma lahvemi ředidla a před budovou Okresního výboru KSČ se zapálil. Na následky popálenin zemřel po pěti dnech - 9. 4. 1969. Jeho pohřeb se konal, a to navzdory informační blokádě, za účasti 5 tisíc osob. Naprostá většina naší veřejnosti se však o jeho protestním činu vůbec nedozvěděla.

Zapomenuto mělo být i hrdinství dalších 26 statečných občanů, kteří se v době od 20. ledna do konce dubna 1969 rovněž pokusili o sebeupálení; z nich sedm zemřelo. Jejich jména se přesto zachovala a zůstávají trvalou připomínkou odporu českého národa proti okupaci vojsky Varšavské smlouvy. Byli to: Josef Hlavatý, Miroslav Malinka, Blanka Nacházellová, Bohumil Peroutka a další.

Čest jejich památce!

22. 2. 1999

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Nežádoucí Senát ČR s podivnými senátory

Komunální a senátní volby 1998 prokázaly nedůvěru vládě a Senátu. Po senátní kandidáty se vyslovilo necelých 20 procent občanů. Znamená to, aby vláda podala návrh na zrušení Senátu.

Každý myslící občan této malé a chudé vlasti je pohoršen kulturou politiky současné vládní činitelů, jejich nezodpovědností k voličům a národu, když ze svých funkcí nerespektují ani ty zákony, které byly přijaty od r. 1989 v zájmu nastolení demokracie a právního státu.

Věřím, že občanům konečně dojde trpělivost, procitnou ze své slepoty, domluví se a vyženou tyto nezodpovědné velmože a čachráře na smetiště dějin.

Senátor M. Müller byl zvolen do Senátu podivným způsobem za obvod č. 47 - Náchod na čtyřleté období. Roku 1997 se vzdal členství v ODS a přestoupil do Unie svobody. Tímto činem měl být zbaven mandátu v Senátu. Nedokonalé zákony mu umožnily, že zůstává v Senátě nadále. Při volební kampani 1996 rozdával lahve vína svým voličům, aby jej volili do Senátu. Tak si také cucnul pan Klaus - aspoň něco za tolik milionů, co ODS investovala při volební kampani do senátora Müllera.

Je přímo nepochopitelná drzost senátora Müllera, koho doporučuje a volí do vedení města Jaroměř: komunistického kandidáta. Také se zasloužil s bývalým ministrem školství Pilipem o udržení Karla Glose, který byl za komunismu předsedou ideologické komise KSČ v Jaroměři a v Náchodě, ve funkci ředitele Gymnázia a OA v Jaroměři. Ten v roce 1983 jako třídní učitel třídy 4. A nechal vyšetřovat StB Hradec Králové 12 studentů a znemožnil jim další studium. Vyhodil také profesora Mitisků, který se jako jediný studentů zastal.

Zákon č. 198/1993 Sb. nepřipustí, aby předseda ideologické komise KSČ zastával funkci ředitele gymnázia a OA v Jaroměři.

Kdo stojí za těmito podivnými osobnostmi? Komunističtí prokurátoři, dnes státní zástupci, spolu se soudci a věrnými spolupracovníky od policie, dříve StB.

Česká republika nemá nepřátele, ale má velmi nebezpečného vnitřního nepřítele. Jsou to bývalí příslušníci KGB-StB a KSČ a jejich oddaní informátoři, kteří svou nekalou činností neustále podkopávají základy demokracie, a to nejen na Náchodsku.

Dne 10. prosince 1998 jsme si připomněli 50. výročí podepsání Všeobecné deklarace lidských práv a svobod, vyhlášené Valným shromážděním Organizace spojených národů v r. 1948. Tehdy Československá republika tuto deklaraci podepsala, ale 42 let ji porušovala.

Doposud představitelé ČR nejsou schopni zákon o lidských právech a svobodách v plném rozsahu uvést do právních norem a zákonů. Po deseti letech od pádu komunismu se vláda nevyrovnala se zločiny komunismu. Jakkap se miní zodpovídat ze závažných trestných činů proti lidskosti před Valným shromážděním OSN, jehož jsme členem. Podpisem činitelů ČR v Římě dne 6. listopadu 1990 se vláda zavázala řídit se také Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a to protokolem č. 3, 5 a 8, jakož i v zákonné formě tento dokument plnit.

Jedinou naší nadějí na stabilizaci demokracie a právního státu je záruka, že vstoupíme do Evropských struktur. Pak budou muset být upraveny a respektovány zákony všeobecně.

22. 12. 1998

JAROSLAV ŠEMBERK, JAROMĚŘ

Jsme jenom pěšci na něčí šachovnici?

(Kvazifejeton)

K následujícím neučesaným úvahám mne vyprovokoval článek v minulém čísle SN s názvem „Operace Gologota“ a jeho rozbor od Dr. Koblihy. Pokusím se poskládat na papír myšlenky, které se mi honily hlavou bezprostředně po přečtení, s vědomím, že možná někomu neumíměně „šlápnu na kuří oko“. V tom případě se omlouvám předem.

Sovětský svaz dal světu mnoho šachových velmistrů, dá se tudíž usuzovat, že myšlení na deset tahů dopředu tam není bílou vránou a že KGB tyto možnosti soustředěvala pod své křídla s mateřskou pečlivostí - bylo rozhodně pohodlnější, myslely-li v jejím žoldu, než samostatně. Plán, jak naučit sovětského občana milovat socialismus pomocí kapitalismu nejhoršího zrna, prožitého na vlastní kůži, má d'ábelskou logiku hodnou Orwellova románu „1984“.

Proč ho generál Ljubimov zveřejnil právě teď a v takové podobě? Stařeckou demenci můžeme vyloučit okamžitě. Pak je určitá malá pravděpodobnost, že si tím chtěl přilepšit k penzi v době, kdy v Rusku vládne chaos a peníze se patrně ani nomenklaturním penzistům nedostává. Mnohem pravděpodobnější je, že k tomu byl někým zaúkolován, a je otázku, kým a proč právě teď? Možná že někdo dospěl k názoru, že určité procento obyvatel si kapitalismus omylem zamilovalo a je zapotřebí jim to vyhnat z hlavy, či cesta k novému Velkému říjnu se začala zbytečně klikatit, nebo je to jen součástí dělostřelecké přípravy na prezidentské volby, které mají být, tuším, v roce 2000. Čas ukáže.

Proč byla Operace Gologota prezentována jako ryze sovětský výtvor, nikoli globalistický plán, což zaráží Dr.

Koblihu? Je možné, že generál Ljubimov hovoří pouze o těch úrovních, se kterými byl seznámen, což neznamená, že neexistovaly další (v téhle branži se otázky moc netrpí). Je rovněž pravděpodobné, že sovětské mentalitě by bylo značně proti srstí, že s nimi manipuluje někdo z vnějšku. Anebo je to další brilantní příklad „dezinformace pravdou“ - o globálním spiknutí se začalo příliš mluvit, takže tentokrát budeme akci prezentovat jako lokální. (Ostatně - existuje jiná než verbální hranice mezi pojmy nacionální a internacionální - viz pakt Stalina s Hitlerem?) Mne osobně daleko víc zaujalo, že Ljubimov byl prognostik a vzpomněl jsem si na prognózu Miloše Zemana, zveřejněnou ještě za totality v Z-magazínu, či jak se ten časopis jmenoval.

Zůstaneme ještě na chvíli u s. Andropova. Dobře informované kruhy tvrdily, že při svojí návštěvě Prahy, aby hlava státu, se pouze krátce uvítal s naším stranícko-vládním vedením a pak se na několik hodin zavřel mezi čtyřma očima s naším ministrem vnitra. O čem tak asi mohla jít řeč? Jediné, o čem se veřejně hovořilo, byl „dopis o prověřování některých majetků“, z něhož naši nomenklatuře právem naskakovala kapitvka a který byl bezprostředně po Andropovově smrti založen na nejlhlubší dno zásuvek. Nebyl tento dopis náhodou určen k tomu, aby se v budoucnu nomenklatura byla ochotna vzdát moci výměnou za záruku, že se jí nesáhne na majetek?

„Dezinformace pravdou“ zřejmě opravdu coby metoda existuje. Pokud je potřeba uskutečnit akce, do kterých je zapojeno příliš mnoho lidí, lze předpokládat, že dříve či později dojde k „provalu“. Není nic jednoduššího ve správný okamžik naservírovat pravdu „po lopatě“ a vyšperkovat tak pikantními podrobnostmi, že vypadá jako šestákový krvák. I já, když jsem těsně po „plyšáku“ listo-

val Pravdou o 17. listopadu, obracel jsem oči v sloup a publikaci jsem si nekopul. Dnes vím, že to byla chyba. Asi bych si ji s odstupem přečetl velmi pozorně. Momentálně mi spíš vrtá hlavou otázka, co pana Dolejšího k napsání této publikace inspirovalo, či zda byl někým úkolován, a kdo přesně má prsty v tom, že u nás rovněž máme parodii na kapitalismus přelomu minulého století. Není to rovněž součástí nějaké „Operace Gologota“ - včetně plánovitého vyvolávání „blbě nálad“ a pocitu bezvýchodnosti? Včetně likvidace ekonomiky, víry v zastupitelskou demokracii (opoziční smlouva je k tomu ideální nástroj) a morálního rozkladu společnosti? Nebyl Dr. Sládek spíše vějíčkou, která měla odvádět pozornost od skutečného dění v zákulisí? V kalných vodách se loví nejlépe!

O našem „sametovém hadru na podlahu“ existuje řada úvah, včetně toho, že byl uskutečňován KGB rukou v ruce s CIA a Mossadem, když hrozilo, že Československo zůstane „ostrovem ryziho komunismu“ v moři perestrojky. Má to logiku, brzdilo by to něčí plány. Ostatně, po převratu třeba signatářům Charty 77 přecházel zrak, jak bylo jejich společenství profilované a někteří si možná nejsou jisti dodnes, kolik akci vlastně vzniklo přímo na stolech řídících důstojníků.

Člověk se snaží tyto „agentománie“ v sobě jistým způsobem korigovat, aby nevyletěl z kůže. Například když vyšla Frolíkova kniha Špion vypovídá, přečetl jsem ji se zájmem, ale některé příběhy mi přišly jako poněkud vylepšené autorovou bujnou fantazií: Až do doby, než jsem se potkal s člověkem, jehož příbuzní byli nepřímo účastní jedné kapitoly, která na papíře vypadala jako šestáková cliffnota.

Když už jsme u pana Frolíka, věnujme jeho knize ještě chvíli pozornost, a sice kapitole, kdy popisuje casu-

Rudolfa Baráka, který, coby ministr vnitra, získal materiály potvrzující, že prezident Antonín Novotný byl konfidentem gestapa:

Antonín Novotný, měl tedy zřejmě dobrý důvod, proč si v rámci možnosti držet Sověty od těla. Moskva měla eminentní zájem na vybudování vojenských základů na našem území, ale soustavně narážela na Novotného zdvořilý odpor. Nebylo tedy náhodou i „Pražské jaro“ do všech podrobností vypracováno v budově Ljubanky? Běžný občan si v druhé polovině šedesátých let nežil tak špatně, aby měl důvod revoltovat. Byl Alexander Dubček agentem KGB, nebo ho během studií v Moskvě pouze Sověti „prastudovali“ tak důkladně, že dokázali kdekoli předsed odhadnout jeho reakce a použili ho jako loutku? Archivy zatím mlčí. Na následky „Pražského jara“ vzpomínáme dodnes.

Občas o některé ze světových tajných služeb vyjde kniha, či tiskem proskočí skandální zpráva. Dozvědět se, jak moc jsou tyto informace seriózní, máme asi stejnou šanci, jako že někdy vyjde najevo, kdo a proč zavraždil prezidenta J. F. Kennedyho. Každopádně za minulé půlstoletí proběhlo v zemích třetího světa nepočítané převraty, na kterých se celkem citelně dá rozlišit rukopis té které mocnosti. Otázkou zůstává, jak moc tajné služby operují v souladu s přáním vlády, nebo zda žijí vlastním nezávislým životem, přičemž jim nedělá potíže (mají na to lidi) to úspěšně zastírat. I Frankenstein se vymкнуł svému tvůrci z rukou...

Dobrá šachový mezek je „pro kočku“, nemáte-li důstojného protivníka na druhé straně šachovnice. A hráje-li s někým dostatečně dlouhou dobu, musí i přes rivalitu vzniknout určitý druh přátelství, takže je teoreticky možné, aby si tajné služby vzájemně vypomohly - koneckonců každý musí prokazovat svoji aktivitu a nepostradatelnost, chce-li mít dostatek peněz ze státního rozpočtu.

Apropó - peníze! Moc se o nich nemluví, i když o ně jde „až v prvé řadě“. Od koho přesně byl ten milion (nebo kolik to bylo) ve zlatě, co spolu s Leninem odjel z Německa do Ruska v zaplombovaném vagoně dělat revoluci? Či peníze dostaly k moci Adolfa Hitlera? A za jakým účelem? A není třeba přímá souvislost mezi penězi NKVD, za které vycestoval Dr. E. Beneš, aby vytvořil exilovou vládu, a vyvojem po roce 1945, včetně Vítězného února? Myslím, že nikdo nejsme natolik naivní, abychom tvrdili, že takové věci se dějí z čistě lásky k bližnímu. A v čí hlavě se asi zrodil plán Evropské unie a jaký je skutečný scénář této hry? Seriózní rozborů říkájí, že nadnárodním monopolům začíná být těsně hříšit a státy s vládami, byť by šly kapitálu nevim jak na ruku, pro ně začínají být příteží, včetně demokracie jako takové.

Že je prakticky všechno řízeno penězi nebo, chcete-li, kapitálem, je zřejmé. Zůstává otázka: odkud? Zda z několika míst, či z jednoho. Zda bipolarita světa je umělé vyvolávána jako krycí manévry, nebo je součástí strategie „rozděli a panuj“ (Nebyla součástí tohoto scénáře i Jaltská konference?) Jakou roli v tom hrají tajné služby a jiné podobné instituce, dnes např. Světová banka a Mezinárodní měnový fond?

Jakou máme šanci dozvědět se skutečnou pravdu o světě v době, kdy existují odborné firmy na manipulaci s veřejným míněním, pardon, na „public relation“, které si může najmout každý, kdo má „zbytečný“ milion? Kdo má peněz víc, přikoupí nějakou tu televizní stanicí a pár vlivných novin. No, a kdo nemusí hledět na nějakou tu miliardu, možná si najme tajnou službu, která zajistí mnohem komplexnější „servis“.

Trochu moc otázek pohromadě, že? Možná postačí jediná, známá už z antiky: CUI BONO? Nebo: komu ku prospěchu?

1. 1. 1999

KAREL RŮŽIČKA

› NÁZORY › STANOVISKA › OHLASY › NÁZORY › STANOVISKA › OHLASY ›

Rošáda s pozemky pro sídliště Barrandov a „náhrada“ za ně

Je možno prokázat, že v roce 1978 bylo cca 72 ha pozemků, jsoucích ještě v soukromých rukách, předběžně vyňato ze zemědělského půdního fondu, aby bylo možno zahájit přípravné práce, rozměrovací a geosondážní, pro toto sídliště. Roku 1980, kdy již stavební práce probíhaly, byly předmětné pozemky *trvale* ze zemědělského půdního fondu vyňaty! Šokující je, že příštím rokem (1981) bylo možno tyto pozemky jako *zemědělskou* půdu vyvlastnit těm majitelům, kteří své pozemky (v té době) jako zemědělskou půdu prodat odmítli, z jednoduchého důvodu: že tehdejší cena zemědělské půdy byla 0,40 Kčs za metr čtvereční a cena stavebního pozemku 15,- Kčs! Daň, kterou tehdy platil prodávající, byla cca 20% z příslušné částky, již za pozemky obdržel. V konkrétním případě našeho pozemku kat. č. 1030 to bylo při jeho rozloze 1,32 ha 5 200,- Kčs, z čehož daň 20% činila cca 1 050,- Kčs; z celkem 72 ha daň představovala pravděpodobně necelých 60 tisíc Kčs.

Pokud bychom uvažovali tehdy správnou cenu onoho pozemku kat. č. 1030, mělo za něj být správně vyplaceno cca 200 tisíc Kčs a 20% daň by činila cca 40 tisíc Kčs! Dnes se tamější pozemky údajně privatizují na 3 500,- Kč za metr čtvereční!

Je trapnou skutečností, že 9 let po státním převratu v tomto státě se nebylo možno dovolat spravedlnosti v tom smyslu, aby původním vlastníkům uvedených pozemků byl vyplacen správný poplatek tehdejší ceny pozemku, tedy konkrétně v našem případě k nám násilím vnučené částce 5 200,- Kčs - částka 195 000,- Kč!

Za totality bylo vyhrožováno blíže neurčenou dobou pobytu v nápravném zařízení Ruzyně, pokud bude z naší strany kladen jakýkoli odpor tomuto „vyvlastňování“. Po pádu totality jsme se snažili dosáhnout spravedlnosti u tehdejších orgánů prokuratury včetně Generální prokuratury. Následovalo podání Úřadu vyšetřování, který roku 1995 (ČVS: OV-1617/13) konstatoval, že jsme sice **utrpěli újmu cca 200 000,- Kčs**, že se ale **nejednalo o trestný čin, ale pouze o chybné spočítání částku** ohodnocení příslušného pozemku! Zdůrazněno bylo, že se jednalo o podezření ze spáchání trestného činu. Skutečnost, že nutně došlo ke značnému daňovému úniku, vyšetřovatel velkoryse pomínil.

Naprosto stejného výsledku přešetřování tohoto případu (stejným úřadem) z nařízení Vládního zmocněnce pro boj s hospodářskou kriminalitou bylo dosaženo cca o 2 roky později: **daňové úniky se podarilo též při „pečlivém“ přešetření přehlédnout**. Pokud se případ dostal do rukou tv. dozrovému státnímu zástupci, bylo ke všeobecnému překvapení zjištěno, že byl *ignorován* ze strany státního zástupce zásadní dokument, podle něhož bylo patrné, kdy a za jakých okolností došlo k přeměně pozemku - POLE v pozemek - STAVEBNÍ PARCELA. Občan byl postaven do pozice BLBA, neb se **přý jednalo pouze o občanův osobní dojem!** Přesto, že uvedený dokument byl vystaven bývalým Národním výborem hl. m. Prahy, opatřený kulatým razítkem(!)

Nadřazené Vrchní státní zastupitelství cca po dalším roce podalo „vysvětlení“: potvrzení občana o myslu, podepřené ovšem OMYLEM paní vrchní

státní zástupkyně v bodě předběžného kontra *trvalého* vyjmutí pozemků ze zemědělského půdního fondu. **Odvolení neexistuje, občane, buď zticha!** Přitom je až neskutečné zarážející, s jakou úporností byl zatím vždy a všude odmítán výslech lidí, kteří se v roce 1981 na zmíněném „vyvlastnění“ zúčastnili!

Úředně tedy bylo zjištěno, že *nedošlo* ke spáchání trestného činu, **daňové úniky neexistovaly**, takže občan se musí spokojit se skutečností, že **vše šlo podle příslušných předpisů**, že tedy nemůže existovat nějaká mafie z doby totality, která by na uvedených pozemcích mohla vyzískat něco přes dvě miliardy korun. Možno počítat: 72 ha získaných za 0,40 Kčs za metr čtvereční a stejná plocha násobená dnešními 3 500,- Kč za metr čtvereční!

(*Poznámka autora:* Ale kdyby uvedená „mafie“ skutečně existovala, jak může občan dokázat, kde všude a jakým způsobem si „zlatí“ svoji cestičku, aby do ní občané nemohli strkat nos?!)

Na celém případu je ale **zajímavý zápis**, pořízený právním oddělením Pozemkového úřadu, ve kterém se konstatuje, že „... v době odnětí se již **nejednalo o zemědělskou půdu...!**“ (PÚ-3502/92-26. 8. 1998). Na základě toho bylo požádáno Ministerstvo financí o příslušný doplatek (v našem shora citovaném případě cca 195 000,- Kč plus přiměřený úrok). A co se nestalo?!

Prý se nejedná o nějaký doplatek, ale o restituci, na kterou není nárok z důvodů pozdního podání žádosti. A to přesto, že občan může doložit svou snahu domoci se spravedlivého vyrovnání již od roku 1991 a 1992! Útěchou je pouze jediné: naše současné zákony prý jsou postaveny na dobrých mravech...(!)

Současné vedení (tj. páně Koukalovo) Magistrátu hl. m. Prahy nemělo sebelepší zájem zkoumat postupy tehdejších pracovníků, přičemž se zdá skutečně neuvěřitelné, že by všichni zaměstnanci bývalého NVP hl. m. Prahy byli do dnešního dne vyměněni. (!)

V roce 1993 vyhlásil tehdejší pražský primátor Ing. Kondr některé pražské oblasti jako „přírodní chráněnou oblast“. Učinil tak nepochybně správný krok, aby našim potomkům zbylo ještě něco, co lze nazvat přírodou! Učinil tak nepochybně i pod dojmem zákona č. 114/1992 Sb., kde se praví, že pokud občan nesouhlasí se zařazením svého pozemku do uvedené chráněné oblasti, bude mu přidělen pozemek náhradní, přibližně stejné výměry a kvality! **Zákon výslovně nehovoří o ceně, ale o kvalitě pozemku!**

Krátce nato nastoupil do funkce primátora pan senátor RNDr. Koukal, což byla pro občana záruka, že se jistě jedná o člověka, který bude přímo ukázkově číst a dodržovat platné zákony. Bohužel, opak byl pravdou! Po celé jeho funkční období se mu velmi úspěšně dařilo vodit občana, domáhajícího se zákonné náhrady za svůj pozemek, „za nos“ takovým způsobem, že to vydrželo přes celé jeho funkční období! Věc došla dokonce tak daleko, že občan si postěžoval tehdejšímu předsedovi Poslanecké sněmovny, takto signatáři zákona č. 198/1993 Sb. **O protiprávnosti komunistického režimu**. Ve znění tohoto zákona minulý režim „... **svévolně připravoval lidi o majetek a omezoval jejich vlastnická práva...**“! Občanova stížnost byla vedena v tom smyslu, že přesně tato klauzule se hodí na jednání současného Magistrátu hl. m. Prahy! Odpověď (1995) bylo vysvětlení, že občanova stížnost je bezpředmětná, neb když se postupuje podle zákona č. 114 (za náhradu), absolutně nemůže jít o nějaké omezování vlastnických práv občana! A co na tom, že ani do konce roku 1998 občan žádnou NÁHRADU neobdržel? Budíž nám útěchou, že máme SENÁT, jehož členové jsou také od toho, aby dbali o zákonost v tomto státě! A ty, občane, ty jsi jenom blb!

6. 12. 1998

PAVEL BITTNER,
PRAHA 3

Petr Uhl a causa Lety

Pana Petra Uhla jsem vždy považoval za poněkud konfliktního člověka. Myslím, že nikdy přesně nevěděl, zda vlevo, nebo vpravo. A tak se zmítal a zmlítavě se snaže zviditelnit se. Už ta jeho provokativní volba státní příslušnosti!

Ted' se mu ale daří to zviditelnění. Měl by jen za to postavit Romům pomník, že mu dali takovou příležitost. Náhle v sobě objevil bojovníka za lidská práva, sice jen pro určitou skupinu občanů. Oni sami většinou na tu dobu, na tu pro nás všechny neblahou dobu okupace, zapomněli, ale díky panu Uhlovi (ale abych nezapomněl na podíl stydlícího se pana Mlynáře) je to aféra a on má o existenci postaráno.

Nebylo by pro Romů užitečnější postavit jim pomník za cca 2 miliony a 398 milionů vynaložit na podporu jejich vzdělání, na vzdělání jejich dětí, když ti starší a staří nemají zájem? Pan Uhl prohlásil, že se musí začít u mateřských škol. Tak to měl být jeho cíl: vzdělání Romů, a ne pomník!

A jen tak na okraj: bude se pan Uhl angažovat s dokončením památníku lidických občanů? A co takhle pomník Židům, třena na Letné, v místě kde nyní stojí hotel a kde bylo shromaždiště těch židovských spoluobčanů, kteří byli odesíláni do Terezína?!

JAN PICHRT, PRAHA 4

Co se děje v regionech?

Otevřený dopis funkcionářům ČZS

Ing. J. Čada, předseda Českého zahrádkářského svazu, Praha 3
Ing. P. Tajovský, vedoucí revizních skupin územní a republikové rady ČZS, Brno

Vážení pánové, ve svých několika dopisech jste mi doporučili řešení sporu s předsedou a některými členy výboru základní organizace ČZS Brno, Moravanské lány, v občanskoprávním řízení.

O příčinách vzniku sporu, jeho narůstání od r. 1992 až dosud jste informováni. Víte, že máte na něm svůj díl odpovědnosti, protože jste v r. 1993 nevyřídili mou stížnost - ze stanov ČZS jste tuto povinnost měli. Víte, že následně v r. 1994 jste se této povinnosti zbavili tím, že jste se schválením republikové rady upravili stanovy, také jednací a volební řád. Pravomoc k rozhodnutí o stížnostech členů na jednání členů výboru v ZO jste převedli na členskou schůzi. Jistě se nemýlím, že jste byli iniciátory této změny stanov. Zdůvodnění neznám, motiv ano. Tím jste vytvořili podmínky nikoliv pro zajištění práv člena, ale zcela opačně.

Proto může předseda ZO, neaktivnější komunista ZO do listopadu 1989, s přáteli svými metodami, totalitním způsobem, realizovat záměr obsažený ve výroku při projednávání mého prvního písemného dotazu v r. 1992: „Vy jste o všem informována, ale členové o tom nevědí nebo si nepamatují, tak proč nám děláte problémy?“ Zapření výroku autorem, členem tehdejšího výboru, není podstatné; v r. 1993 se vzdal sám funkce ve výboru. Záměr trvá: výbor ho zajišťuje.

V r. 1993 na členských schůzích nyníjší předseda výboru opakoval zákaz k psaní dopisů, dotazů, připomínek, že na ně výbor nebude odpovídat, a vystavil mě hrubému psychickému nátlaku. Obdobně i na schůzích (1x ročně) v dalších letech. Letos v únoru neprošel hlasováním návrh na mé vyloučení. Lhaním, nepravdivými, urážlivými výroky atd. mě chtěl on a jeho přátelé přinutit k mlčení ke všemu, co dělají v rozporu se stanovami, občanským zákoníkem, Listinou základních práv a svobod, se zásadami demokracie a slušného chování. Po schůzi v r. 1993 jsem ihned podala stížnost, osobně ji převzal tajemník na Městském výboru ČZS v Brně (nyní Územní rada, funkcionáři stejní). Po dvou urgencích jste stížnost nevyřídili, i další pokusy o řešení na úrovních ČZS byly bezvýsledné.

Víte, že jste mě věčně dotazy nezodpověděli. Jste ochotni je vyřídit po této urgenci a také se za svůj přístup omluvit?

Víte, že dle stanov má být členství dobrovolné, to však v naší ZO není ani po roce 1989. Je vynucené tím, že právo na užívání vodovodní přípojky majiteli zahrad je podmíněno členstvím v ČZS. Je tedy v podstatě stejný donucovací způsob členství jako v době totality. Tehdy byl ČZS údem Národní fronty. Majitelé zahrad neměli jinou možnost k vybudování společných zařízení, tedy i vodovodní přípojky - jen jako členové ČZS.

V ZO Moravanské lány jsme vybudovali i jiná zařízení, zakoupili pozemek, vše svými penězi a obětavou prací. Ne pouze komunisté, ale občané, z nichž mnozí za totality trpěli (i můj otec a matka). Hodnota majetku je vysoká, i vlivem tržní hodnoty pozemků ZO, odhadem 800 tisíc Kč. To je i podstata sporu. Výbor nedovolil ustavení nezávislé komise, která by zpracovala návrh zásad pro hospodaření, pro řešení majetkoprávních vztahů, k zajištění všech právních norem a demokratických zásad. Výbor na členských schůzích podává nepravdivé informace, sám se usvědčil nejednou ze lži. Chci zabránit komunistům v dalším uskutečňování jejich záměrů. V květnu t. r. jsem podala oznámení Městskému státnímu zastupitelství v Brně.

Jistě víte, že Územním plánem byla celá oblast zahrad Moravanské lány (snad 210 parcel) určena k zástavbě. Realizace začala již asi před 4 roky, někteří majitelé prodali zahrady podnikatelům, realitním kancelářím, jiní si již postavili rodinné domy nebo čekají na stavební povolení. Minimálně 50% majitelů zahrad se rozhodne až později - dle vývoje a podmínek k udržení si svých zahrad s chatou. Budu ráda, jestli mi zodpovíte tuto otázku:

Vydali jste po roce 1989 pokyn či informaci, jak má postupovat ZO při řešení majetkoprávních vztahů všeobecně, tak i k vyrovnání se členy, kteří z různých důvodů členství ukončili? To by mělo být zakotveno v zásadním dokumentu o demokratizačním procesu v ČZS po 40 letech působení v době totality.

Skutečnost, že jsme nebyli dosud informováni, neznamená, že jste nic neudělali. Svou odpověďnost nejvyšších funkcionářů vůči členovi ČZS od r. 1950 (započteno členství rodičů) prokážete svou odpovědí. I vůči společnosti. Děkuji.

19. 10. 1998

L. HORÁČKOVÁ, BRNO

Česká republika po listopadu 1989

očiima bývalého poslance Federálního shromáždění ČSFR

Současná politická situace směřuje k rozpadu koalice. Lidovecký ministr zemědělství a předseda strany je ochoten prodat svou stranu za kariéru. Nabídně-li mu s. Zeman ministerské křeslo, spojí se tento rádobý pravičák

i s levicí. BIS se dostala na stopu nekálých machinací našich předních politiků, kteří se brání tím, že obviňují BIS z nezákonné činnosti. Avšak všude ve světě, především v USA, jsou politikové pod dozorem informatických a bezpečnostních služeb, aby se nemohli dopouštět porušení či obcházení zákonů. V demokratických státech platí zákony pro všechny a pro všechny stejně! Jsou dostatečně známy Watergate, Iránga-te, které zainteresované členy vlády stály ministerská křesla. Kdyby takové zákony platily u nás, kolik našich ministrů by muselo odstoupit?

Považuje naše současná politická garnitura za normální jev neexistenci zákona proti praní špinavých peněz? Tento zákon jsme potřebovali již před sedmi lety, v době, kdy tehdejší federální ministr financí a současný premiér prohlašoval, že není rozdílu mezi čistými a špinavými penězi. Neexistence tohoto zákona způsobila, že ony špinavé, „neexistující“, peníze jsou vyprány.

Premiér přemlouvá občany k utahování opasků, ale současně pořádá stotisícové večeře s premiérem. Tyto peníze by měly skončit ve státním rozpočtu, a nikoliv v pokladně strany, už proto, že ony večeře pořádá jako

premiér, a nikoliv jako předseda strany. Za tento podvod by všude v evropských demokraciích byl nucen podat demisi.

Vláda nebyla schopna zajistit majetek KSČ a SSM. Budovy bývalého Svazu mládeže chátrají a jsou bez dozoru vystaveny vykradačům. Destabilizace našeho zdravotnictví hrozí rozpadem zdravotnických zařízení a Lékařská komora vyslovila své rozhořčení nad činností Ministerstva zdravotnictví. Ministr spravedlnosti nevyřešil zadržnou činnost bankéře Moravce, pana Mosky, od něhož si lidovci vypůjčili milionové částky a který byl v Itálii zatčen jako drogový mafián, bratry Helbigy nechala policie uprchnout pod rukama, není dorešena aféra Wallis, aféra Fidelise Schlée. Daňovými úniky, aférami s topným olejem, aférami nezákonného prodeje zbraní, daňovými úniky a podvody spojenými s tunelováním bank přišel tento stát o stamiliardové částky. A při tom scházejí peníze na zdravotnictví, školství, ekologii, vědu a výzkum, na záchranu památek atd.

Naše vláda věnuje ročně na vědu a výzkum v průměru na jednoho obyvatele pouze 728,- Kč. V tomto ohledu jsme na třetím místě v Evropě **odzadu!** Za námi jsou pouze Rumunsko a Albánie. Na vědu a výzkum připadá v USA v průměru na jednoho obyvatele 630 US dolarů, v Evropě v průměru na jednoho obyvatele ročně 31 US dolarů. V ČR v průměru na jednoho obyvatele ročně 26 dolarů.

S velkým neuspokojením je třeba konstatovat, že všechny strany vládní koalice zklamaly. Ideje a ideály, které sjednocovaly národ v listopadu 1989, nebyly naplněny. Občané tehdy požadovali debolševizaci státu a státní moci a nástup demokracie a tvor-

bu právního státu. **Debolševizace provedena nebyla a ani zdaleka nejsme právním státem**. Spolutvůrci našeho právního řádu se stali někdejší tvůrci komunistických zákonů a komunistických ústav. A právě z těchto lidí si pan prezident vybírá své poradce. **Mezi poradci pana prezidenta se to hemží komunisty, zato však mezi nimi ne-nalezneme jediného politického vězně**. Jaký to paradox, řekl by dramatik! Pan prezident nic neví o zločinech komunismu. **Tvrdím, že právní stát nelze vytvářet týmiž lidmi, kteří zde programově a cíleně budovali čtyřicet let stát totalitní. Pokud budou na ministerstvech a na úřadech státní správy sedět a rozhodovat bývalí totalitáři, potom nebudeme právním státem**.

Lze se domnívat, že by dnes Německo bylo právním státem, kdyby na úřadech státní správy, v policii, v armádě a v politickém životě, či dokonce ve vládě seděli lidé s nacistickou minulostí? Je možné si představit, že by v Německu po provedené denacifikaci byla povolena existence NSDAP? My jsme zakázali propagaci komunismu, ale současně jsme zákonem č. 15/1990 Sb. uzákonnili existenci komunistické strany! Není to paradox? Jak je možné, že ve státě, který se chce nazývat právním, je jedním zákonem povoleno totéž, co je jiným zákonem zakázáno?

Morální zásady, proklamované hlavou státu, jsou výsměchem realitě. Občané se dnes, po několika málo letech od listopadové „sametové“ revoluce, potácí mezi zklamáními nadějemi a tvrdou životní realitou. Lidé disentu usedli na nejhořejší místa, kde se ukázali být lidmi bez jakékoliv politické koncepce. Za svého působení v politice dokázali pouze rozdělit stát tajný-

mi úmluvami, konanými za zavřenými dveřmi.

Rozpadem státu se nerozpadlo pouze Federální shromáždění. Byla narušena celá koncepce a struktura státu. Rozpadly se ekonomické vazby a byla narušena stabilita státu. Lidé disentu rozbili stát a jako mouchy, kteří splnili daný úkol, odešli na dobře placený odpočinek. Avšak pouze na čas. Dnes už zase dělají politiku, stejně špatnou, jakou dělali vždy.

ODS je přecpána komunisty (přibližně 20% členské základny). Transformace ekonomiky je zastíracím manévrem, účelově zaměřeným na ohlupování národa. Děravými zákony, šitými rudými jehlami, mizí miliony z kapes daňových poplatníků, které by měly být věnovány na zdravotnictví, školství, ekologii, vědu a výzkum a na záchranu kulturních historických památek. Naše tržní demokracie je hluboce antisociální: malá část občanů enormně bohatne, zatímco většina občanů enormně chudne. Podnikavost bez morálky se proměnila v bezohlednou dravost. Není se třeba nad tímto stavem zastavovat, když hlavní ekonomický reformátor prohlašuje, že morálka je jen „pouhou šlehačkou na dortu ekonomiky“?! Současná doba je pro mnohé lidi dobou zklamání nadějí. Pseudomorálka byla zanesena do ekonomických vazeb a narušila tím i mezilidské vztahy a způsobila destabilizaci celé společnosti.

Změna vlastnických vztahů, uskutečňovaná „šokovou“ terapií, způsobila, že se státního majetku znovu ujímají tíživí lidé, kteří jej v minulosti korumpovali. Zatímco dříve státní majetek pouze spravovali, nyní jej vlastní. Mnohých našich podniků se ujímají cizinci. Transformace byla provedena ve prospěch

(6. část)

komunistů a cizinců. Vyládá-li pan premiér, že jsme se již odlepili od pomyslného ekonomického dna, zcela vědomě mluví nepravdu. Jeho tvrzení je v rozporu a prohlášením soudruha Dlouhého, který předpokládá další snížení životní úrovně až o deset procent. To je důkazem, že ekonomický propad trvá! Šoková terapie se stala šokem především pro prostého občana, neboť ožebračuje poctivé a dává příležitost podvodníkům a zlodějům. Jen špatný politik může prohlásit, že „nejprve se budeme věnovat ekonomice a potom zbude čas i na morálku“! **Politika i morálka musí jít ruku v ruce. Masaryk považoval politiku za uskutečňování morálních hodnot ve společnosti. Politika bez morálky směřuje právě tam, kam směřuje naše politika: ke zvyšování kriminality, drogám, daňovým únikům, k výprodeji národního majetku, k destabilizaci státu a jeho zadluženosti**.

Od ledna 1990 do současnosti stoupla kriminalita v tomto státě o 1800%. Připočteme-li k této skutečnosti dvousetmiliardový státní deficit, je to reálný obraz naší cesty, kterou jsme pod vedením (či spíše podvedením!) této vlády ušli od roku 1989.

Současná doba je dobou promarněných nadějí především proto, že nebyly obnoveny principy právního státu. Pseudomorálka, která byla vnesena do ekonomických vazeb, způsobila devastaci mezilidských vztahů. Demokracie bez morálky je pouhou pseudodemokracií. Naše cesta k demokracii a k právnímu státu se spíše podobá bloudění pouští, na níž se pouze klaníme zlatému teletu.

MGR. JOSEF TOMSA, JAROMĚŘ
(Dokončení předešlé)

PRVNÍ ŘEDITEL NÁRODNÍHO DIVADLA

(Ke 150. výročí narození)

Před 150 lety, 27. března 1849, se v Dobrušce ve východních Čechách narodil **František Adolf ŠUBERT**, muž, který ve funkci ředitele Národního divadla v Praze uničil první a rozhodující kroky k tomu, aby se z tohoto divadla stal vrcholný stánek českého dramatického umění.

Po absolvování gymnázia v Hradci Králové hrál ochotnický divadlo. V roce 1868 začal studovat na filozofické fakultě v Praze, avšak po roce studia zanechal a věnoval se výhradně literární činnosti a žurnalistice. Pracoval nejprve v redakci katolického týdeníku Čech, později ve staročeských listech Politik, Brousek a Pokrok. Po smrti V. Vlčka převzal redigování jeho časopisu Osvěta a od roku 1908 až do své smrti byl redaktorem deníku Národní politiky.

Byl i jinak veřejně činný a zastával řadu funkcí: byl tajemníkem Českého klubu, jednatelem Spolku českých žurnalistů, dále jednatelem Ústřední matice školské a ředitelem České grafické společnosti Unie. Z jeho iniciativy byla na Jubilejní výstavě v Praze v roce 1891 vybudována divadelní expozice a o čtyři roky později uspořádána Národopisná výstava.

F. A. Šubert vykonal velmi mnoho pro rozvoj českého divadla. Již v roce 1877 se stal členem tzv. Spojeného družstva Národního divadla (ND). Na návrh F. L. Riegra byl v roce 1880 zvolen prvním ředitelem ještě nedokončeného Národního divadla J. N. Maýr (1818-1888), který do té doby stál v čele Prozatímního divadla. Národní divadlo mezitím v srpnu 1881 vyhořelo. Než se ho podařilo rekonstruovat a znovu otevřít, Maýr v březnu 1883 na svou funkci rezignoval. A tak se de facto prvním skutečným ředitelem „zlaté kapličky nad Vltavou“ stal teprve F. A. Šubert.

Tento neherec nastoupil do Národního divadla společně s kontroverzně vnímaným dramaturgem Ladislavem Stroupežnickým (1850-1892), jehož si rovněž pro tuto funkci vybral sám F. L. Rieger. Díky mnohaleté úzké spolupráci Šuberta i Stroupežnického na prknech Národního divadla se podařilo pozvednout české dramatické umění na úroveň srovnatelnou s tehdejšími špičkovými divadly a vybudovat z ND významné kulturní centrum ve střední Evropě.

Šubertovi současníci o něm tvrdili, že „byl vzorem sebevlády a stále se v této ctnosti zdokonaloval...“, že se i jinak podroboval zájmům nadosobním a dovedl potlačovat svá nedokončená i hotová díla z obavy, že by svým pesimismem podlamovala víru ve zdárnou budoucnost národa.“ (A. Veselý: Neblednoucí podobizny, 1946, str. 58-68)

Kvůli autorově skromnosti se proto nikdy nehrála Šubertova dramatická prvotina *Bech*, kterou napsal jako sedmnáctiletý pod vlivem Rukopisu královédvorského. Neprovedeny zůstaly i další jeho dramatické práce, čerpající z českých dějin, v nichž reagoval i na aktuální vnitropolitické poměry: hra *Václav III.* byla napsána pod dojmem z odhalení Sabinovy zrady a další historické drama o Prokopu Velikém *Svār* reagovalo na rivalitu ve staročeském táboře mezi F. L. Riegrem a J. V.

Skrejšovským.

V čele Národního divadla stál F. A. Šubert až do července 1900, kdy správu vedení ND převzala mladočeská Společnost ND. I po tomto datu zůstal Šubert členem i nadále trvajícího staročeského Družstva ND; po Riegrově smrti se od roku 1904 stal dokonce jeho předsedou. Výsledkem činnosti staročeského Družstva bylo vybudování druhého českého divadla v Praze. Stalo se jím v roce 1907 Městské divadlo na Královských Vinohradech a F. A. Šubert byl instalován do funkce divadelního ředitele. Když ji nakonec po roce opouštěl, rozhodl se zasvětit zbytek svého života činnosti žurnalistické, literární a divadelně historické.

Nejen jako dramatik, nýbrž i jako prozaik volil často historické náměty, jak o tom ostatně svědčí tituly některých ro-

lední lidová představení za snížené ceny pro nemajetné občany. V roce 1898 dokonce uspořádal první představení pro sociálně demokratické dělníky. A protože toto všechno praktikoval v Čechách, kde se úspěch druhého a dobré nápady neodpouštějí, vysloužil si tvrdou kritiku ze strany těch, kteří ještě na konci 19. století mysleli jako před sto lety.

Šubert pečlivě zdokumentoval vývoj Národního divadla za dobu svého působení a vydal o tom několik knižních publikací: *Národní divadlo v Praze. Dějiny jeho stavby dokončená* (1881); *Průvodce po ND v Praze* (1883); *První (až) sedmnáctý rok ND* (1884-1900); *Dějiny Národního divadla v Praze let 1883-1900* (1908 až 1911). Vydal též několik vzpomínkových próz: *Moje divadelní toučky I-II* (1902); *Moje vzpomínky* (1902); *U nás v Dobrušce* (1916).

Jako divadelní ředitel měl rozhodující zásluhu na tom, že realismus v českém divadle v průběhu 80. let 19. století zapustil pevné kořeny. Neplatí to jen o dramatech L. Stroupežnického, A. Jiráska, G. Preissové, nýbrž i o jeho hrách vlastních. V dramatech *Praktikus* (1888), *Velkostatkář* (1890) a *Žně* (1904) se Šubert jako jeden z mála odvážných dramatiků pokusil zobrazit život tehdejších příslušníků buržoazie a vyhrtotit konflikt k tragickému závěru. Jeho sociální hra *Drama čtyř chudých stěn* bylo dokonce původně cenzurováno zakázáno a tiskem vyšlo až v roce 1893. V něm jde ještě dál: zobrazuje nejen stávkový boj horníků, ale poukazuje i na souvislost mezi sociální a národnostní problematikou.

F. A. Šubert se stal průkopníkem davového a sociálního dramatu. Volil pro ně zpočátku látky historické, aby vyjádřil myšlenku o potřebě národní jednoty. Ve svých dramatech představoval ušlechtilé hrdiny, nadšené ideou, a rozehrál zde působivé lidové scény, např. selská povstání.

Velmi zdařilé bylo již jeho první provedené historické drama - *Petr Vok Rožmberk*, které mělo premiéru 22. 11. 1880 v Prozatímním divadle. Jeho děj se odehrává v roce 1608 na zámku Třeboň. O úspěchu této hry svědčí to, že byla v sezoně 1880/81 uvedena celkem pětkrát. Druhé historické drama tohoto autora, *Probuzenci*, mělo premiéru 11. 12. 1881 opět v Prozatímním divadle. Děj hry je položen do roku 1742, kdy do Čech vpadla francouzská vojska; intervencím se podař vyvolat selskou vzpouru proti Habsburkům.

Nejcennějším Šubertovým dílem, určeným pro divadlo, je jeho davové drama *Jan Vývara* (1886). Rozvíjí v něm obdobné myšlenky, jaké nedlouho předtím zpracoval v úspěšné hře *Syn člověka* (1878) F. V. Jeřábek: Zpanštělý sedlák Jan Vývara se po urážce ze strany panského pochopa postaví do čela selských povstalců a v prudké hádce zabije svého syna, který se dal na stranu pánů proti poddaným.

F. A. Šubert zemřel dne 8. září 1915 v Praze.

23. 2. 1999 PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK FOTO: ARCHIV SN

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál z dobových vyobrazení)

DEKRET KUTNOHORSKÝ (590. výročí)

V roce 1408 byl svolán do Pisy koncil, který měl odstranit rozkol v církvi. V důsledku toho došlo k názorovému rozchodu krále Václava IV., který myšlenku koncilu přivítal, s pražským arcibiskupem Zbyňkem Zajícem z Hazmburka, jenž účast na koncili odmítal. Názorová polarizace probíhala i na pražské univerzitě, kde němečtí mistři podporovali arcibiskupa, kdežto čeští mistři se postavili za krále Václava IV.

Král Václav očekával jednotnou podporu ze strany vysokého učení. O to větší bylo jeho rozčarování z názorové roztržky. Odhodlal se proto k radikálnímu řešení, kterým se mělo stát zrušení privilegovaného postavení Němců na univerzitě. Dne 18. ledna 1409 vydal Dekret kutnohorský, který přiknul tři hlasy Čechům a jeden Němcům.

Změna poměru mezi českým a německým osazenstvem Karlova učení znamenala sblížení univerzity s bezprostředními zájmy českého národa. Němečtí mistři dekret odmítli, a když ztroskotaly pokusy o kompromis, rozhodli se v květnu 1409 odejít spolu se studenty německé národnosti do Lipska, Heidelbergu a jinam. Z někdejší mezinárodní univerzity se Karlovo učení v Praze proměnilo ve vysokou školu vpravdě národní.

Prozatímním rektorem pražské univerzity byl jmenován M. Zdeněk z Labouně. Dne 17. 10. 1409 byl zvolen novým rektorem M. Jan Hus, který měl významný podíl na vydání Dekretu kutnohorského.

- RJ -

Píšíci M. Jan Hus (Titulní list Husova spisu O šesti bludech, 1510)

Reprofoto: archiv SN

Na čí straně je pravda?

V sobotu 30. ledna uveřejnily Lidové noviny obsáhlou zprávu o knize, popisující brněnský Pochod smrti v roce 1945, vydanou v Gmündu v roce 1998. Jsou z ní uvedeny výňatky tak hrůzné, že nevěříme, že by Moraváci (k nimž se i my počítáme) byli vylíčených bestialit schopni. Domníváme se, že jde o obdobnou sudetskou provokaci, s níž například označili na Internetu naši republiku jako Sudety. Aby bylo možné zmapovat danou událost podle skutečnosti, žádáme snažně všechny Moraváky, aby se pokusili vyhledat pamětníky této události a poslali nám pravdivé vylíčení těchto událostí, zapůjčili nám případné fotografie nebo jiné dokumenty, pomocí nichž bychom mohli vyvrátit sprostá nařčení našich spoluobčanů. Za pomoc předem děkujeme.

REDAKCE

MINIPOVÍDKY PRO MAMINKU

Rozjímání

V jednom českém barokním kostelíčku byli také andělíci. Zvláště pak jeden buclatý u kazatelny si jednou postěžoval:

„Tak já jsem zde už tolik let a ještě nikdo mi nedal k nožičkám kytičku, jako třeba ostatním.“ A byl celý smutný. „To, pane, kazatel, ten občas dostává k různým výročním květinám a lidé, co sem chodí, ozdobí jimi celý náš kostelíček. A já stále nic nedostávám, ani si mne někdy nevšimnou, přestože mám u našpulných úst troubu nebeskou a hlásám do světa slovo Boží.“

Jo, jo, to tak světem nevďek chodí. Nejen

po lidech, ale i po barokních andělíčcích.

Do kostelíčka vnikl záblesk jarního slunce. Andělíček se zaleskl v plné své nádheře a už mu nebylo tak líto, že si ho nikdo nevšimá. Inu, občas přece jenom dětské očko zalétne k jeho rítíkům a buclaté postavice. A tak je mu u srdíčka veseleji.

Není přece možné, aby si lidé každého všimali, ale není to někdy ani na škodu. Lépe je, jak říká pořekadlo, být skromným a nenápadným. To se asi vždy vyplácí.

EVA GOUFALOVÁ, PRAHA 10

Postavme se na pevnou zem!

Se zájmem čtu výzvy pana Bělohoubka pro přímou demokracii, respektive, proti dnešní zastupitelské lžidemokracii. S jeho důvody a argumenty proti současnému politickému systému souhlasím. Z jeho článků však (možná neumyšlně) vyplývá, že jediná alternativa dnešního stavu je přímá demokracie.

Domnívám se však, že hlavní vadou současného politického systému je, že (v rozporu s deklaracemi) fakticky vůbec zastupitelským není. Občané prostě „raciálně“ volí velké politické strany, protože se domnívají, že „ty jejich“ politické strany v nedemokratickém politickém systému šanci na zvolení nemají (když například dostanou celkem 25% hlasů, ale žádná z nich nepřekročí volební klaus-ulí). Konečným výsledkem je paradox, že chudí (mezi něž je možno řadit většinu českého národa), mají jako své „zástupce“ lidi, kteří jsou neoprávněně bohatí (a to jsou, zprvu možná nechtěně, všichni dnešní poslanci, pokud někteří náhodou tajně nedávají polovinu svého příjmu na dobročinné účely). Nezasloužené bohatství korumpuje a současně jim navíc přidělová „starosti“, jak je užít, takže na poslaneckou práci jim mnoho času nezbyvá. Přitom mají svoje přebendy de facto „na věčné časy a nikdy jinak“. Af si říkají levice, nebo pravice a údajně si „jdou po krku“, je to kamufláž, neboť jejich společným osobním a skupinovým zájmem je, zachovat dnešní politický status quo, respektive, aby většina obyvatelstva zůstala chudá. Kdybychom totiž byli národem svobodných a bohatých lidí, pak by svoje nezasloužené superpříjmy neměli (respektive, museli by si je zasloužit), protože svobodný a bohatý národ by si nenechal vládnout od parazitů - a měl by i dostatek sil, času a prostředků, aby špatné poslance od nezasloužených koryt vypudil. Dnešní pseudopravice tedy „do roztrhání těla“ bude bojovat za svobodu (na což naláká mnoho občanů, kteří nevědí, že jde o svobodu jen pro vyvolené), zatímco pseudolevice bude rovněž „do roztrhání těla“ bojovat za práva chudých (přičemž se bude pečlivě starat, aby chudých neubývalo, protože jinak by ztratila voličskou základnu).

Problém tedy není přímá demokracie versus zastupitelská lžidemokracie, ale demokracie versus lžidemokracie. Cílem pak je zrušit jakoukoliv diskriminaci občana volit a být volen, jako je tomu dnes (volební kauze, volební klausule). Je neustavím pošlapáním práv občanů, krádeží politické moci a krádeží finančních prostředků občanům, když třeba malá politická strana, byť získá „jen“ 200 000 hlasů ve volbách, nemá nárok ani na poslanecký mandát, ani na peníze od voličů na svoji činnost (100 Kč za hlas), aby nemohla pro své volitele politickou cestou prosazovat jejich oprávněné zájmy a hlavně politicky „odšlehoval“ ty, kteří národu škodí. Přitom jsou dnes právoplatné mandáty a finance neparlamentních stran „privatizovány“ (kradeny) těmi „velkými“. Dnešní politický, sociální a ekonomický trend, že chudí se stávají chudšími a bohatí bohatšími je tedy založen na sprosté krádeži a na skutečnosti, že vláda parazitů nevede k prosperitě státu, ale k jeho úpadku.

Když navíc některé parlamentní politické strany na svoji volební kampaň dostávají sponzorské dary z ciziny, aby za tyto úplatky po volbách prosazovali v naší zemi cizí zájmy (neboť nic na tomto světě není zadarmo), pak se jedná nikoliv o svobodně zvolené politické strany, ale o agenty cizích mocností, které by měly být ve volbách diskvalifikovány, jak by takové počínání bylo klasifikováno třeba v USA. Takto vzniká lžidemokracie a proti těmto postupům je možno konkrétně bojovat.

Samozřejmě, že i při sebelepším volebním zákonu, není vyloučen případ, že vládnoucí politické strany někdy rozhodnou jinak, než si přejí občané. Pro tento případ musí každá demokracie mít ústavní pojistku - referendum. Ale nejen proto. Lidé mají právo referendem zákony a rozhodnutí i sami navrhovat a uskutečnit (třeba i vyhlásit volby, když Parlament není schopný efektivně jednat).

Hlavním však je, kdo má moc - kdo skutečně vládne. Zda lidé (prostřednictvím svých skutečně svobodně zvolených - a odvolatelných - zástupců), nebo ti, kdo mají špinavé peníze (třeba i z ostrova Mauritius). Protože však ani svoboda není zadarmo, musí lidé o ni usilovat. Třeba i tím, že budou rozšiřovat a podporovat český tisk.

Ing. BOHUSLAV BRUNČÍK

OTEVŘENÝ DOPIS PAVLU KOHOUTOVI

Pavel Kohoute, básníku, jehož jsem necitl a nevážil si! Opravdu jsem se pobavil, když jsem opožděně čelil Tvůj otevřený dopis ředitele Divadla na Vinohradech, kterou jsi veřejně sepsul za to, že si dovolila odmítnout Tvou poslední hru NULY (Divadelní noviny č. 20/1998). Mou veselost kalil jen soucit s paní Jiráškovou, již ses tak špatně odvděčil za přízeň, kterou Ti prokazovala. Netušila, jak jedovatého hada si hrřeje na prsou. A když současně tvrdíš, že „mimodivadelně“ Ti přirostla k srdci, vyznívá to jako čirá líceměrnost. To však nepřekvapí nikoho, kdo jen trochu zná Tvou povahu. Patří k ní i účelové používání nepravd a polopravd, což musela adresátka alespoň ústně uvést na pravou míru, když písemná odpověď se jí jevila jako zbytečná. Z věcného tónu vybočila jen jednou, když poznamenala, že „z pera právě tohoto autora ji připadá opravdu mimořádně vitpné obvinění, že odmítnutí jeho hry je „důsledkem současného stranického angažmá ředitelky“. I já se srdečně zasmál Tvému výkřiku: „... ach Bože, už zasl“; rozuměj: „už zase nekritické přijímání ideologie“.

Tomáš Töpfer se zase obdivuje tomu, jak ani v nejmenším nepochybujete o kvalitách své hry. ani on neví, kdo je to Pavel Kohout. Nejnamyšlenější dramatik všech dob, jenž pro trochu slávy šel by světa kraj, šel s hlavou vztyčenou a v lakýrkách. Ve své drzosti jde tak daleko, že dává lekce nejen o tom, co se má, nebo nemá hrát, ale i kdo má, nebo nemá ředitelovat, ba víc: co

je v zájmu „celého českého divadelnictví“. Svého času mluvil i představenstvu jistě banky do toho, co má, nebo nemá sponzorovat. Suverén se pohledání! Marně mu radí Tomáš Töpfer: „Já na Vašem místě bych držel skromně jazyk za zuby a používal ho raději k olizování obálek ... a místo otevřených dopisů posílal dopisy zalepené.“

Milý Pavle! Vnější okolnosti Tě přinutily ke změně světového názoru. To se stává. Ale srovnání Tvé poslední hry NULY s první DOBROU PÍSNÍ, provedené vinohradskými dramaturgy, a Tvá popuzená reakce na ně naznačují, že po šestačtyřiceti letech skutečnost vnímáš stejně jako tenkrát. Že ses s touto změnou vnitřně nevyrovnal. Buďto takovou potřebu nepocituješ, protože jsi zvyklý klouzat po povrchu jevů, nebo hluboké katarze, spojené s poltačením i některých povahových rysů, prostě nejsi schopen. To ostatně dokáže jen málokdo. Podle mého názoru ovšem ani v jednom z těchto dvou případů nemůžeš být vynikajícím dramatikem. Tvá profesní kolegyně Daniela Fischerová se nedávno vyjádřila v tom smyslu, že divadlo je příliš stará a vážná věc, než aby mohlo být jen zázámníkem aktualit.

Měl bych pro Tebe jinou alternativu: Nechce-li Tě doma už nikdo poslouchat, zbývá přece takovému géniovi celý svět! Doporučuji znovu emigrovat - nejlépe snad na Kubu. Tam si dosyta užiješ slávy, po níž tak nezřízeně bažíš. Už se španělsky!

V PRAZE DNE 11. 2. 1999

Ing. ARCH. JOŽA KRÁL, PRAHA 6

HVĚZDY RADÍ

HOROSKOP NA BŘEZEN

SKOPEC (21.3.-20.4.)

Skopci jsou unavení a líní. Očekávejte, že ve Vaší rodině nastanou finanční problémy. Nemáte-li bohatého strýčka v cizině, určité přijmete výhodnou nabídku nového pracovního místa.

BÝK (21.4.-20.5.)

Býci jsou snaživí a zaneprázdnění. V práci Vás kolegové zavalují otázkami a žádostmi o radu. Určitě se jim snažte pomoci, ale najděte si v tom shonu čas i na své nejbližší.

BLÍŽENCI (21.5.-21.6.)

Blíženci jsou nespokojení a agresivní. Tento měsíc je pro Vás jistější jít pokorně s davem a nevyčítat příliš provokativně z řady. Je lepší přijmout předem nabízený kompromis než čekat, až Vás k němu někdo donutí.

RAK (22.6.-22.7.)

Raci jsou nepřijemní a melancholičtí. Zapomeňte na Vaši nešťastnou lásku. Snažte se povznést nad nudnou všednodennost a život Vám nabídne nové odpovědi na otázku: proč žít?

LEV (23.7.-23.8.)

Lvi jsou úspěšní a vynalézaví. Přes všechny objektivní překážky se Vám podaří odvést tento měsíc velký kus práce. Můžete být na sebe hrdí, ale nezpychněte! Byla by Vás škoda.

PANNA (24.8.-23.9.)

Panny jsou odpočaté a společenské. Někdo se Vám bude snažit pomluvit Vaše přátele. Buďte na pozor! Nevěřte pomluvám, stejně jako těm, kteří pomlouvají!

VÁHY (24.9.-23.10.)

Váhy jsou nedočkavé a emotivní. Z Vašeho jednání se postupně vytrácí rozumové myšlení. Jednáte unáhleně a zkratkovitě. Přemýšlejte o tom, co řekl anglický spisovatel Jonathan Swift: "Život je komedie pro toho, kdo myslí, a tragédie pro toho, kdo cítí."

ŠTÍR (24.10.-22.11.)

Štíři jsou veselí a zamilovaní. Nebojte se potěšit Vašeho partnera vlídným slovem a pochvalte ho. Vaši pomocnou ruku tentokrát opravdu potřebuje.

STŘELEČ (23.11.-21.12.)

Střelci jsou upřímní a pracovití. Ve svém zaměstnání ale nebuďte přehnaně aktivní! Někteří Vaši blízcí spolupracovníci Vámi totiž budou pohrdat. A Vám na jejich názoru bohužel velmi záleží.

KOZOROH (22.12.-20.1.)

Kozorohové jsou smutní a zamklí. Nemračte se na svět a snažte se odvázat a trochu si užít! Americký esejista Elbert Hubbard Vám radí: "Neberte život příliš vážně. Beztak z něho nevyváznete živí!"

VODNÁŘ (21.1.-19.2.)

Vodnáři jsou mrzutí a nikdo se jim nezavděčí. Váš dobrý přítel Vám vytkne řadu chyb. Nebuďte uražení a raději přemýšlejte o tom, zda nejsou jeho kritické hlasy oprávněné.

RYBY (20.2.-20.3.)

Ryby jsou praktické a vědí, co chtějí. Tento měsíc máte velkou příležitost navázat kontakt se Lvy nebo Štíry. Pusťte se také už konečně do realizace Vašeho dlouho připravovaného plánu.

Oznámení

NOVÉ HNUTÍ (Charta 97) pořádá ve středu dne 17. 3. 1999 manifestační pochod Prahou. Sraz v 15.00 hod. u pomníku M. J. Husa na Staroměstském náměstí. Ústřední heslo akce: „NOVÉ HNUTÍ žádá svou účast na diskusi.“

S K O R O V Á Ž N Ě

Jak VYSOKÝ MORÁLNÍ KREDIT z Evropy přijel podpořit chlápného prezidenta

Milý příteli Bille, jsme si velice blízcí. Já mám vysoký kredit morální a Ty máš zase vysoký kredit orální. Poslyš tedy pár povzbudivých vět:

Já opravdu té Americe nerozumím. Co Ti to o nějaké lži pod přísahou vytýkají? Co to vlastně je? Ten pojem my v Evropě vůbec neznáme. Já jsem třeba říkal, že nechci vrátit lucerničku, a přesto jsem ji dostal. Teď jsem ji „bouchnul“ za 200 milionů. No a - vytýká mi někdo nějakou lež? Ani náhodou!

V devadesátém jsem říkal, že chci být prezidentem jenom do prvních svobodných voleb. A vida - už jsem prezidentem počtvrté a nikomu to nevadí. Pravda, naposled to bylo o fous, museli jsme dát zavřít jednoho poslance-volitele. Ale vadilo to snad někomu?

Já stojím pevně při svých kamarádech. Pevně Tě podpírám svým vysokým morálním kreditem. To by Ti mohli povídat moji kamarádi-disidenti. Třeba jednu kamarádku jsem vytáhl z vazby. Prý chtěla kus kláštera na základě nějakých padělanych listin. Taková prkotina!

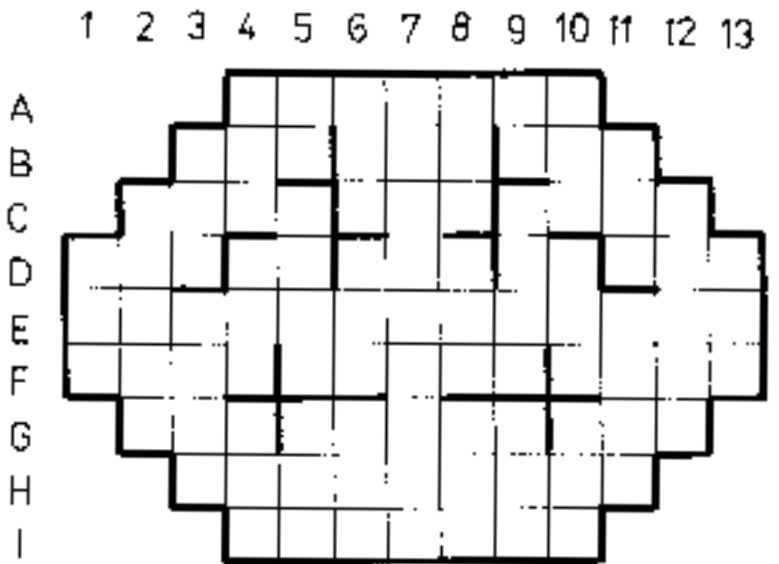
A těch amnestií co bylo! Třeba pro otcovraha, synka další kamarádky. Nebo jsme zapracovali pro tu spřízněnou, jemnou, uměleckou duši, která propíchla toho šestnáctiletého kluka. Patří mu to. Neměl si dát ohlíbit hlavu. Kdyby měl číro, jako moji milí anarchističtí-feťáci, nebo copánek, jako rumlík, tak bych se do toho nemíchal.

No a ten kamarád už v pohodě dělá umění. Udělalo mu to velikou reklamu. Je o něj zájem, a tak vysochal krásný propíchaný pomník na jednom náměstí. Zlámal při tom pět vrtáků, takže to bylo nejméně za pět melounů. Ještě jsem nic pěknějšího, propíchanějšího neviděl. Lidé kolem toho chodí, krouťí hlavou. Asi se jim to líbí...

Milý Bille, udělám pro Tebe všechno možné. Apropó - nepotřebuješ někoho propíchnout? Měl bych na to specialistu.

- JRZD -

Naše křížovka

Dva vysílené lyžaře objevil bernardýn se soudkem rumu. Když se oba napili, říká ten první: „Vidíš, zachránil nás nejlepší přítel člověka!“ A druhý dodal: (v tajence).

VODOROVNĚ: A. Finské město. - B. Násep, dutá míra v Nizozemí, japonská sopka. - C. Kolo, SPZ Trenčína, hudební značka. - D. Nerozhodně v šachu, předložka, rakouské město, primát, osobní zájmeno. - E. **Tajenka**. - F. Krátký kabaretní výstup, šlépěj, otec. - G. Filipínská sopka, zkr. slovenského národního parku, papoušek. - H. Polosykavka. - I. Seřazená písmena.

SVISLE: 1. Cestovní průkaz. - 2. Krupěj. - 3. Sonda, polní plodina. - 4. Řecké písmeno, slovensky „nic“, symetrála. - 5. MPZ Albánie, německé mužské jméno, borid titanu. - 6. Konec šachové partie, pohyb vzduchem, SPZ Prahy. - 7. Značka japonské elektroniky. - 8. Ženské jméno, španělské město, spojka. - 9. SPZ Rakovníka, končetina, klesnutí. - 10. Nejvyšší karta, znoj, turecky „otec“. - 11. Mužské jméno, skupenství vody. - 12. Ženské jméno. - 13. Zn. citlivosti filmů.

Pomůcka: D. Laa. - 8. Alp.

Český Lenin, nebo Gorbačov?

(Pokračování ze str. 1)

Havlovou smůlou je, že svět neplní zcela jeho naděje. Evropská unie se pro řadu obtíží stále oddaluje a mezitím pohasíná gloriola jeho politické geniality. Když se po řadě nevhodných počinů navíc ještě neuváženě špatně oženil, je z něj teď už jenom „politik na odstřel“. Mouřenín splnil svůj úkol a musí zmizet. Jako Gorbačov, Mečiar, teď zřejmě i Jelcin a ostatní „světovi“ politici, kteří už vynuceným změněm v plánech monetaristů nevyhovují.

Pro prostor k nástupu Václava Havla a k vytvoření politické atmosféry pro nové politické směry v Evropě byla skupinou vybraných komunistů založena Charta 77, bohaté dotovaná nadací z ciziny a paradoxně tolerovaná Státní bezpečností. Ta měla připravit politicky občany na demonstraci komunismu „sametovou“ cestou tak, aby se nomenklaturním komunistům nic zlého nestalo a byl jim předán majetek státu do soukromých rukou. Záměrně vyvolanou nepřehlednou situací při transformaci ekonomické soustavy z komunismu do kapitalismu pak měly být zdůvodněny potíže při přechodu už do globalismu.

On byl totiž zcela plánovitě demontován nejen komunismus, ale i klasický kapitalismus. Komunisté si měli ponechat majetek a vedoucí postavení a občané, přivedení na pokraj bída, naplnit jejich soukromé podniky. To by nám asi nejlépe vysvětlil Václav Klaus, který podle svých počinů byl právě k tomu asi vyškolen. Postupně a plánovitě ekonomicky zlikvidoval se svými pomocníky zemědělství a tradiční průmyslové podniky. Občanům pak téměř zlikvidovali dopravní obslužnost, zdravotnictví, ale i těch několik zi-

votních jistot. Strach ze státní policie byl nahrazen operativně strachem nejen ze ztráty zaměstnání, zdraví, životních úspor, ale při dnešním nárůstu kriminality i ze ztráty života.

Neustálým zdražováním, zvyšováním cen nájemného a jiných poplatků odčerpávají naše vlády úspory obyvatelstva tak, aby už neměli na co spoléhat, než na milost svých vládců. Nikdy nebyl náš stát tak chudý, aby nemohl zajistit svým občanům zdravotní péči alespoň na nejnutnější úrovni, o prevenci nemluvě. Aby neměl dost peněz na školství a zajištění bezpečnosti občanů, jejich domovů a majetku. Aby musel v takovém množství dovážet potraviny, boty, auta, cukr a jiné věci, které jsme si vždy dovedli udělat doma laciněji a ještě je vyvážet do celého světa.

Stejně tak paradoxem jsou krachující banky, pojišťovny a Česká spořitelna, které si budují, nebo opravují pro sebe paláce za miliardy, vyděné na spořících občanech neskutečně vysokými poplatky, nebo úrokovou mírou, která nekryje ani inflaci. Telecom přiznává zisk 6,5 miliard. Snadno si spočítáte, že na každé účastnické stanici měl čistý zisk za rok zhruba 2000 Kč, a stále je mu to málo.

Podle zasvěcených jsou prý příjmy státu ročně celkem o 150 miliard větší než vydaje, to je asi 30 000 Kč na občana v produktivním věku. Kam se tyto prostředky dějí, naznačuje nedávná aféra s půlmiliardovou dotací Třineckým železárnám na ekologické škody, která prošla vládou, aniž by si toho většina ministrů vůbec všimla. Možná že mrtvý Lájos Bács jejich pozornost rozptýlil, vždyť CSSD náhle k tajné půjčce přišla!

Je paradoxem, že za tuto činnost jsou naši politici některými občany až zbožňováni jako noví mesiáši. To je ovšem dávno psychóza a mediální propagace, záměrně cílená na určité osoby. Vzpomeňte jen na nejedle nejoblíbenějšího politika Vladimíra Dlouhého. Dnes je jím Petra Buzková, ale ruku na srdce: vzpomenete si na něco, co by v Parlamentu právě ona vybojovala? Nebo Václav Klaus. Zpackal kupónovou privatizaci tak, že většinu z nás umožnil, aby byl svobodně okraden o částku možná i půl miliónu. Přesto jej právě ti nejvíce postižení zbožňují, téměř jako někteří Rusové Stalina. O Václavu Havlovi nemluvě. Ani mnoho odhalující analýza 17. listopadu od Miroslava Dolejšího jeho piedestalem u nich neotrásla.

Placený potlesk stále dělá své. Je to jako fotbalové fanouškovství pro klub, který vzali za svůj. Ani propad na poslední místo v tabulce, nebo evidentně prodaný zápas nepřiměje skalního fanouška ke změně klubu. Někakou omluvu si pro ně vždycky najdou. Hlavně že mají někoho, za koho se mohou u piva bit a na stadionu patřit do nějakého houfu. V politice to už ovšem není jen hra, tady už jde očas o existenci národa. To, že nám někdo přirovná vlast k nevětranému pelechu, na to se v houfu stejně vykřikujících nemyslí. Co na tom, že ti, co vykřikují první, jsou za to dobře placeni, aby strhli ostatní. Vzpomeňme ale, kam přivedli průvod 17. listopadu 1989. Z těch, kterým se dnes nejvíce fandí tam nebyl ani jeden!

Vraťme se ale k otázce v úvodu. Po mnohaletém působení Václava Havla ve funkci prezidenta lze konstatovat, že jeho výroky lze věřit asi jako jeho ujištění, že

prezidentem nechce být déle než půl roku. Teď i tomu, že nechce svůj úřad vykonávat proti vůli občanů. Drží se tam zuby nehty stále. Je nabíledni, že jej do této funkce nevyvesla jeho snaha být dobrým prezidentem Čechům, ale snaha být prezidentem nad Čechy v zájmu někoho jiného. Jaký div, že se obává obvinění z vlastizrady, zřejmě ví i to, z jakých důvodů, když o tom začal sám mluvit. Konečně je-li pravda, že složil přísahu absolutní poslušnosti zednářské lóži, je to jednoznačné.

Lze říci, že se Václav Havel podobá spíše Gorbačovovi než Leninovi, který „sloužil“ monetárnímafií, možná ne zcela vědomě, jako třeba Trockij. Gorbačov byl ale pro svou funkci také „udělán“, byl také hovorka, a také lobbval spíš pro jiné než pro Rusko, jehož byl představitelem.

10. 2. 1999 ING. VLADIMÍR VESELÝ

Pozn.: Pro napsání tohoto článku byly použity materiály z článků M. Dolejšího a jiných, publikovaných zejména v roce 1991.

Svobodné noviny

NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDÁVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • **ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA:**

ING. VLADIMÍR VESELÝ • **LAYOUT A GRAFIKA:** MARTIN ZÁHORA • **PÍSEMNÝ KONTAKT:**

PŘETLUCKÁ 31, 100 00 PRAHA 10 • ☎ 628 08 20 • FAX: 781 50 72 • E-MAIL:

MZAHORA@VOL.CZ • **TECHNICKÁ PODPORA:** JAMIZ • **REGISTRACE:** MP-11/95 •

DISTRIBUCE: TRANSPRESS, S.R.O. • **UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA:** 25. 2. 1999 •

CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR. •

Sloupek VÝBĚROVÁ DEMOKRACIE

Koncem minulého roku napsal spisovatel Jan Trefulka do Lidových novin článek, který redakce - a to je typické - otiskla pouze v rubrice Dopisy čtenářů. V článku, jistě redakčně kráceném, nechceme-li rovnou říci cenzurovaném, vyslovil autor kacířský názor, že celá ta naše slavná po-komunistická demokracie je de facto demokracií pro některé. Za necelých deset let po „sametové“ metamorfóze se nám tu opět etablovalo nové stranické panstvo - říká si politická elita -, které nám, voličům, jednou za dva, event. čtyři roky dává možnost zvolit zastupitele do Sněmovny či Senátu z kandidátů, které nejmenovaly stranické sekretariáty.

Pokud vám to připomíná něco z minulosti zcela nedávné, jste zakopanému psu na stopě. Je to vskutku téměř stejné, snad jen s tím rozdílem, že za komunistů z tzv. kandidátů uspěli bez výjimky všichni vybraní soudruzi, kdežto dneska se někteří nevejdou. To ale pro nezvolené kandidáty neznamená nížádnou újmu. Partajní sekretariáty je prozatím vtláčí do fed-telských židlí na centrálních úřadech a institucích, nezvolení kamarádi dokonce putují rovnou na Hrad. Tam hrají zmocnění pro náš vztah s Guineou-Bissau tak dlouho, dokud se po nějaké „vládní krizi“ i pro ně neuvolní někde výše flek.

Jednomu takovému absurdnímu představení jsme měli možnost zdálky přihlížet na přelomu let 1997/98. Nazývalo se „Sarajevo“ a takové nesmyslnosti, jako výsledky demokratických voleb, šly v téhle hře klidně stranou. Timto manévrem byl v Čechách po listopadu 1989 reinstalován vládní systém typu TIMUR A JEHO PARTA. Třebaže po půl roce zkolaboval, vládní elita se po volbách v červnu 1998 ještě více semkla, zúžila, a plný prostor získala výběrová demokracie. Tak došlo k situaci, s jakou po listopadu 1989 nikdo nepočítal. Výběrová demokracie v praxi vypadá tak, že těm, kdo nechtějí volit do Senátu ani Koukala, ani Rumla, ani jiné vybrané doživotní stranické aparátníky, zbývá prakticky jediná možnost - nejít k volbám.

Tak se i stalo. K volbám do Senátu v roce 1998 skutečně nepřišli čtyři pětiny oprávněných voličů. To nebyl pouze signál ke zrušení Senátu; národ pochopil, že je z politiky opět vyřazen. Dá se sice ještě vlezť do právě vládnoucí alternativní strany, asi jako se dříve lezlo do KSČ, ale změnit se už zase nedá nic: pouze trpně se spoludílet na všech omylech vládnoucí gardy.

Daleko největší katastrofa ovšem je, že v systému výběrové demokracie nemá nikdo šanci do věci mluvit. Celostátní patient na rozum má pouze vybraná, nebo chcete-li zvolená, skupinka, složená z vedoucích stranických kádrů, servirovaných voličům každé dva či čtyři roky k „výběru“. Co je ale nějakým voličům do toho, kam si koho tito zastupitelé, zvolení většinou z mizivé menšiny, posadí? Co je nám, voličům, do toho, do jakého paktu či unie vstoupí?

Tahle parta může všechno. Za daného stavu fungování kontrolních mechanismů, vynulování veškerých sankcí za jakoukoliv nekompetentnost, jakýkoliv krach či zlodějnou, není naprosto nikomu odpovědná. I na příštích kandidátkách je opět najdete všechny do jednoho - bývalé neschopné ministry, bezradné primátory i indolentní poslance, takže: radte si svobodně a demokraticky vybrat!

Neuplynulo ještě ani deset let od listopadového „svlékání kůží“ a už nám tu zase pohodlně vládne jedna a táž nemenná parta. Zatím je ještě porůznu rozhozená do více stran, leč bude-li to jejich stranický pud sebezáchovy vyžadovat, rádi splynou ve stranu jednu, vládnoucí, nealternativní. Už teď nám tahle polistopadová nomenklatura vládne po komunisticku, bez ohledu na „minění ulice“, jak tihle demokrati nazývají vlastní národ.

Naposledy národ potřebovali na Letné v roce 1989, tam by tehdy žádní zastupitelé nic nezmohli. Dneska si i s Timurem plně vystačí sami a „ulici“ potřebují jen jako daňové poplatníky. Neuvěřitelně nákladný provoz jejich výběrové demokracie koneckonců někdo zaplatit musí.

4. 1. 1999

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Čtenářská příloha SN

Křeče polistopadové demokracie

Dvě historická vykloubení, která náš národ ve 20. století postihla, německá vyhlazovací okupace a následující sovětokomunistická diktatura, vážně pokřivila páter národa a neblaze poznamenala i naše národní a občanské sebevědomí. Jedině tak se mohlo stát, že národ v listopadu 1989 pouze nadšeně tleskal a uctivě vzhlížel k tribunám, na nichž si již skupinka chronických vylepšovatelů socialismu a obrozených komunistů, vyháněných v letech 1970-71 z rodné KSČ, pro sebe uzurpovala moc, která v té době ještě ležela na ulici. Z televizních obrazovek, rozhlasových přijímačů a nezávislých rudých práv začali národ okamžitě poučovat o demokracii, svobodě a toleranci lidé, které si naše generace ještě pamatovala jako partajní aktivisty a násilné sověťtázatory československé společnosti v období let 1948-1968.

Komunistická reprezentace z roku 1968 se o dvacet let později stala hlavní ozdobou sociálně-ekonomického převratu 1989. Tak byla již na počátku listopadové revoluce, s krycím názvem „sameťová“, odstartována další, postkomunistická etapa morálního úpadku národa.

Součástí zákulisních dohod, dojednaných v listopadu 1989 v jednom pražském divadle, bylo i vyhlášení zavádějících hesel typu „Nejsme jako oni“ a proklamování pokryteckých praktik z období tzv. Pražského jara à la „komunistické zločiny budou soudit komunisti“.

Sametoví revolucionáři, ať pravícoví, levicoví, či středoví, svorně začali předstírat ve všech médiích, že sovětokomunistický režim u nás zavedlo a 42 let praktikovalo šest či osm estébáků ze Zlámané Lhoty. Teď, po deseti letech, zas budou jednoho soudit; možná se ukáže, že všechno, co se tu po 25. únoru 1948 dalo, zavinil on.

Analogicky je to stejné, jako kdyby Spojenci v roce 1945 pohnali před norimberský tribunál vrátnou z koncentračního tábora Ravensbrück plus dva tamní dozorce z bloku B, proti nimž „existují nezvratné důkazy, že nejednali v souladu s tehdy platnými říšskými zákony o masovém vraždění lidských bytostí.“ Jak by se asi svět v roce 1945 tvářil, kdyby mu Konrad Adenauer z Německa vzkázal, že Dr. Ribbentrop a generál Keitel po ukončení politické a vojenské kariéry budou dělat generální ředitele IG Farben a Dresdner Bank?

To, co by v roce 1945 byla naprostá fantasmagorie, byla po roce 1989 standardní praxe „vyrovnání se se zločinnou minulostí“ nejen v Československu, ale ve všech zemích středovýchodní Evropy. Všem těmto zemím bylo na základě dohody supervelmocí 50 let po Jaltě povoleno zrušit k 31. 12. 1989 socialismus a srolovat ostatný drát na hranicích.

Nedivme se, že pocit z právě doznívajícího prvního desetiletí této elitářské demokracie je více než skličující. Za deset let se tu konstituovala privilegiovaná skupinka hlasatelů správných neboli neextrémních názorů. Tito režimní propagandisté ve všech nezávislých i veřejnoprávních prostředcích

hromadného brainwashingu již deset let soustavně a záměrně překrucují naši nejnovější historii.

Velmi se jim například nelíbí, že se v roce 1938 nepostavila tzv. buržoazní vláda v ČSR (běžně užívají tenhle marxistický termín pro každou demokracickou, tj. nekomunistickou vládu) - mimochodem se zfašizovanými německými a slovenskými velezrádci v zádech - na vojenský odpor hitlerovskému Německu. Jenomže tohle podle nich tak špatně vyzbrojené Německo začalo již během následujícího roku obsazovat metodou „Blitzkrieg“ postupně celou Evropu, dokonce i západní kolonie v Africe, a nakonec během necelých tří měsíců zahnilo Rusy až pod Moskvu. Přitom stačila i „špatně vyzbrojená“ Luftwaffe měnit největší britská města v rozvaliny. To jsou holá fakta.

Přestože vývoj události po roce 1938 dal Dr. E. Benešovi jednoznačně za pravdu, jeho rozhodnutí - nejt do války s dokonale připraveným nepřítelem jako první - byla prý velezrada české buržoazie. Klement Gottwald blahé paměti by dnes snad ani nevěřil svým uším. Na druhé straně úplně stejné rozhodnutí, jenomže komunistické, o dvacet let později, totiž nebránit vlast proti sovětskému vojenskému vpádu v srpnu 1968, které vydal tehdejší prezident, generál a hrdina od Dukly, československý Pétain L. Svoboda, to už prý velezrada nebyla.

Vybrání nositelé neextrémních názorů, kteří tu za posledních deset let vylézali ze všech kanálů, televizní nevyjímaje, si pořád jakoby pletou vlastenectví s nacionalismem, obranu národních a státních zájmů prohlašují za jakousi xenofobii (?) a důraz na dodržování občanských práv i povinností všemi občany bez rozdílu mají za projev rasismu. Dáleko největším českým zločinem pro ně ovšem je „vyhnání“ sudetských Němců, které se údajně mělo uskutečnit v rozporu s mezinárodním právem. Sudetští Němci, v roce 1945 již řádní občané Velkoněmecké říše, sice v posledních svobodných volbách v ČSR volili z 95% Henleina, nicméně proti Československu se **kolektivně** ničím neprovinili. Fundovanou a soustavnou polemiku s těmito nápadně účelovými názory byste ovšem v nezávislých českých médiích posledních deseti let hledali marně.

Občané své zklamání z křečovitě polistopadové demokracie a své znechucení z celkových poměrů ve státě dali zatím najevo tím, že přestali chodit k volbám; viz poslední fiasko voleb do nechtěného Senátu. Indolence je však pouze jedna z možných forem občanského protestu. I když z dalších možných forem vyloučíme ozbrojené povstání - v Čechách ostatně velmi neoblíbené, neboť vždy krutě potlačené cizinci -, počítejme nicméně s tím, že skutečný zápas o charakter nové české demokracie a o viditelné a hmatatelné všeobecné zlepšení poměrů v České republice nás teprve čeká v desetiletí příštím.

30. 11. 1998

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

PROHLÁŠENÍ

Motto: „Když máte pocit, že vaše slova jsou marná, udělejte čin.“

Po mnohaletém pokusu ovlivnit citění našich politiků formou mnoha osobních dopisů a mnoha desítek článků v tisku, tj. formou slovní, se dnes formou **protestu** snažím upozornit naše ústavní a vládní činitele na jejich odtržení se a vzdálenost od reality všedního života obyčejných lidí.

Proto žádám naše ústavní a vládní činitele o splnění těchto požadavků:

a) upravit své platy tak, aby přiléhaly ke stavu našeho hospodářství a k přiměřenosti oproti ostatním obyčejným občanům;

b) přijmout opatření, aby i platy ředitelů a vedení podniků se státní účastí odpovídaly přiměřenosti situace v nich a aby se jejich platy nemohly nadále zvyšovat na úkor spotřebitelů jejich produktů;

c) upravit zákony tak, aby v případech práceeschopnosti ústavních činitelů platilo totéž co u ostatních občanů;

d) nemocenské dávky a jejich výši upravit tak, aby stačily na plnohodnotný život.

Forma protestu:

Odmítání veškeré lékařské pomoci v případě nemoci či úrazu.

Tímto prohlašuji, že v případě jakéhokoliv onemocnění nebudu vyhledávat lékařskou pomoc, nebudu se léčit a přijímat žádné léky. Dále v případě úrazu či nehody si vysloveně nepřeji být ošetřen ani v případě ohrožení života.

Ukončení protestu:

Po splnění všech požadavků uvedených v bodech a), b), c) a d) tohoto prohlášení.

Zahájení protestu:

29. ledna 1999 v 6.00 hodin.

Ve Slavči dne 28. ledna 1999

PAVEL HORÁČEK

Jak StB Martina naučila, že zrada se umí dobře plížit

Ze školy šel Martin rovnou do jídelny. Připojil se k němu Olda z běčka stejného ročníku jejich gymnázia. V posledních dnech spolu chodili nějak častěji. Martin by si byl vystačil sám, Olda však svoji společnost pokázal nabídl. Ač jindy řečný, tentokrát skoro celou cestu mlčel. Martin to přičítal tanečním, kde Olda pro svoji poněkud obézní postavu zrovna včera těžko hledal tanečnicki.

Hned po obědě se Olda jaksi rychle ztratil, a tak se Martin vydal na internát do dost omšelé budovy bývalého piaristického kláštera už bez něho.

Neušel ani tři sta metrů, když tu k němu náhle nenápadně přistoupil jakýsi muž. - „Jsi Martin Borečnický?“ zeptal se. „Ano,“ odpověděl. Muž mu zamával před obličejem jakýmsi průkazem a dodal: „Státní bezpečnost. Hele, nedělej žádné potíže a následuj mě. Ve vlastním zájmu!“ Onen známý dovětek zněl výhrůžně.

Martin měl už ve svých sedmnácti letech leccos za sebou. Před čtyřmi léty, v doprovodu člověka, znalého šumavských hvozdů, bažin a těch správných stezek, se ještě s maminkou blížili v předvečer svatého Mikuláše roku devětačtyřicátého nedaleko Mojsovy Stráže ke státní hranici. Měli ji právě tady všichni ilegálně přejít. Na její druhé straně čekal jeho otec. Ten tudy putoval stejným způsobem před osmi měsíci.

Tentokrát to ale nevyšlo. Martin jako třináctiletý zažil, co je to mít na rukou pouta, když mu je po zadržení nasadil velitel hlídky Pohraniční stráže, četář Stanislav Jelínek. To jméno si pamatuje dodnes. Měl za sebou i eskortu pod samopaly do ubikací PS, celonoční a celodenní výslechy. Poprvé také tehdy stanul tvář v tvář mužům z StB. Poprvé se tak v životě setkal s neuvěřitelnou bezohledností. S maminkou jej posléze za přísných bezpečnostních opatření dopravili do klatovské věznice.

Za pět měsíců se konal proces. Maminku

poslal Státní soud za mříže na deset let. Jeho museli jako nezletilého ještě před tím propustit. Leč mnohé potom nesměl: bydlit v rodné otcově vesnici, psát mamince na Pankrác, ani se samými jednotkami na vysvědčení vyplnit přihlášku do gymnázia. Zažil jen dvakrát do roka maminku v drátěné kleci, když ji mohl vidět skrze další drátěnou síť v pankrácké „hovorně“, poznal tvrdá prostřední dolů a hutí. Až odtud mu pak jako dobrému učni dovolili jít na střední školu. S odstupem několika let.

Teď tedy podle rozkazu ve vzdálenosti několika kroků následoval onoho muže. Pokud se něčeho v té chvíli bál, tak jen toho, aby v příštích okamžicích dokázal odpovídat - a přitom mlčet. Kdo zažil výslechy StB, ví, o co v takových chvílích šlo. Do leččeho v té době zasvěcen byl. Strach jako takový kupodivu neměl. Sám režim jej do té doby dost slušně na takové věci připravil. Teď už ale také věděl, proč jej v minulých dnech Olda několikrát navštívil, dokonce i na pokoji internátu. Proč se rádoby spiklenecky tvářil a přitom se vyptával Martina na názory, naznačoval, že všechno se brzo změní, že to ví od svého otce, politického pracovníka. Teď už tedy Martin znal odpověď na otázku, proč Olda tolik stál o jeho společnost při cestě ze školy. Ano, nenápadně jej tak označil muži StB.

Ten nyní zavedl Martina do průjezdu starého domu v českosobudějovické Pekárenské ulici. Z něho vedly dvojité dveře do jakési místnosti. Nebylo tu téměř žádné zařízení. Dnes ví, že se takovým prostorům říkalo konspirační byt. Na jednom ze tří opotřebovaných křesel seděl další muž. Také zamával jakýmsi průkazem. Oba Martinovi noví známí vytvořili dvojici podle tehdejšího tradičního schématu: jeden hodný, druhý zlý. Jejich otázky byly jalové. Začínaly zpravidla: Je nám známo, my víme, jak jsme zjistili, jak jsme se přesvědčili, je prokazatelné atd. Ale nevěděli dohromady nic. Chtěli se dovědět! Zajímalo

je hlavně, zda otec Martinovi posílá dopisy a prostřednictvím koho či čeho. Zda je ve spojení s bývalými otcovými přáteli, a tedy s kým. Zda ví, že by se někdo z nich chystal k odchodu za hranice. Martin si dodnes pamatuje, že padala i konkrétní jména. Muže StB tehdy velice zajímala známá českosobudějovická rodina bratří Hájičků, takto otcových osobních přátel, příslušníci jihočeské větve rodu Buquoyů, jejichž byl otec právním zástupcem.

Často se vraceli k otázce, proč Martin nenapíše tátovi, aby se vrátil. Dávali svoje čestné slovo na to, že mu zajistí naprostou beztrávnost. Chvilí slibovali výhody, odměny, lákali dokonce nabídkou volného výjezdu za otcem, aby jej k návratu přesvědčil osobně.

Ten hodný v průběhu výslechu zmínil: „To víš, děláme to všechno hrozně neradi, ale to si piš, že známe metody, čím naučíš lidi mluvit.“ Jak by Martin nemohl v té chvíli nevzpomenout na vyprávění otce po jeho návratu z pobytu v různých nacistických koncentračních táborech?

Ten zlý se dokonce ani nerozpakoval říci: „Hele, mně se zdá, že s námi moc spolupracovat nechceš! Čeho se bojíš? Že to nakonec komunisti proserou? No, tak holt potom budeme viset vedle sebe!“ Dost silná káva na sedmnáctiletého kluka.

Po takto povzbudivých slovech musel Martin podepsat, že o výslechu pomlčí a kdyby se něco podezřelého dověděl, že přijde a řekne...! Takto jej k setkání atakovali ještě asi třikrát. To se ale už Martin na další výslechy skoro téměř těšil. Jak morbidní! Byl to totiž pro něho dobrý trénink do budoucna. Získal i přehled, oč právě režimu běží, co se a proč především sleduje, kde být ještě víc ostražitý. Stačilo tenkrát pouhé slovo a někdo už mohl putovat za mříže. A na dost dlouho! StB však sledovala především stopu otcovu. Co si Martin vřel nesmazatelně do duše? Jak mile se při přípravách na podraz dokázal tvářit kamarád Olda!

Minuly roky. Martin po gymnáziu už pak dál studovat nesměl. Pracoval na pile. Vdávala se sestřenice. Na svatbu se těšil. Sourozence neměl. Markéta byla něco jako vlastní sestra. Kdo by v takovém prostředí byl ostražitý? U stolu se sešli pouze příbuzní. Také další sestřenice a bratrančí.

Právě mezi nimi se objevil i Roman. Zrovna pobýval v Čechách na dovolené. Působil totiž jako dětský lékař v Alžiru. Většinou se tenkrát vědělo, jaké loajální předpoklady musel mít každý pro působení na zahraničních stázech. Martin tedy zůstal proti Romanovi podvědomě v jakémsi střehu. A dobře udělal! Po půlnoci, když se milý bratraněk domníval, že Martin už nějakou tu číši červeného vína vypil, vyzval jej k rozhovoru mezi čtyřma očima. Pár otázek dost podobných těm, které kdysi servírovala dvojice oněch mužů v Pekárenské ulici. Jenže teď byly nenápadně zabalené do pozlátka rodinné soudržnosti. Rozhovor měl nést punc velkorysé obětavosti, navrch s konkrétní nabídkou pro Martina: „Napiš otci všechno, co bys napsat potřeboval, co uznáš za vhodné, co myslíš, že by měl vědět. Po návratu do Alžiru chci ještě zajet do Kanady. Dopis bych Tvému otci odevzdal osobně...!“

Kdo by čekal, že na svatbě, byť v půlnoční tmě, bude poletovat černý havran zrady? I poletoval! Martin samozřejmě, díky zkušenostem, neuvěřil. Navíc, sám znal jiné, naprosto spolehlivé cesty svých zpráv. Zdvírale nyní poděkoval.

Časem si podezření v duši vyčítal. Že by se i vlastní bratranec takhle proti němu zaprodal? Že lidé cizí, prosím, ale že by panující politický systém dokázal takto postavit proti sobě i přímé rodinné příslušníky? Často na ten půlnoční rozhovor vzpomenu. Křivdil tenkrát Romanovi? Ten zmizel mezitím kdesi ve Svýcarsku.

Zase šel čas. Přišel rok 1989. Martin nečekal na žádný zákon. Vynaložil značné úsilí,

aby si mohl některé skutečnosti v různých dokumentech ověřit. Aby se přesvědčil o pravdě, setřásl podezření, poskytl satisfakci. Žel, či díky zkušenostem, Romanovi nekrivdil! Dobře tenkrát udělal, že nevyužil nabídky zaprodaného posla. Mohl ohrozit i otce.

Nabízí se paralela s Oldou. Ten by mohl být ve světle této skutečnosti skoro rehabilitován. Křivák byl sice také, ale ve vztahu k Martinovi člověk cizí. Kdežto Roman byl vlastní bratranec...!

Ostatně, Olda ani na žádnou rehabilitaci či vyúčtování také nečekal. Minulo zase pár let a Martin čekal na krásném českosobudějovickém náměstí na neměně stále půvabnou jednu svoji spolužačku. A ejhle! On se najednou řítí náhodou právě spolužák Olda. S velkým odznakem stranické příslušnosti. K jaké straně? Na tom nezáleží, ona ta strana netuší, koho má ve svých řadách. Hrnl se k Martinovi jako tenkrát. A prý: „Vole, tys za komunistů dělal redaktora, jedeš pořád v tom bolševickém vlaku?“ Ano, Martin opravdu posléze dělal redaktora. Nabídl mu v redakci místo i možnost studia, když jako nezávislý dobrovolný dopisovatel léta posílal fotoreportáže a rozhovory s portréty zajímavých lidí z různých oborů lidské činnosti. Byl to jeho jediný koníček. Stále při tom pracoval na pile. Ve vlaku jezdil, ale že by byly jeho vagony tak ortodoxně zabarvené? To by Oldovi asi těžko vysvětlil. Ten už zase nabíral ten spiklenecký výraz, se kterým mu vlna stále ještě laciného šidítka s názvem demokracie dovolila bezostyšně plout na plné plachty dál. Ovšem jiným směrem. Tentokrát jako lídr aspirující na místo v kandidátce. A co Martin v té chvíli?

Bezděčně se rozhlédl, zda Oldu opět nesleduje nějaká ta jeho řídicí dvojice mužů. Tentokrát by však asi vedla výslech stejný jako Olda: jiným směrem!

VÁCLAV HYNĚK

Většina poslanců je zbytečných! aneb O politických stranách a legislativě

Předpokládám, že většina čtenářů něco podobné-
ho tušila již dříve. Všimněme si zasedání Poslanecké sně-
movny, ve kterých se jednalo o něčem důležitém. Jako
například o schválení nově sestavené vlády nebo důvě-
ře k ní, anebo schvalování státního rozpočtu. A všimněte
si, prosím, toho, jak jednotliví poslanci hlasovali.

Mám na mysli ještě ten případ, kdy se schvalovalo
nově sestavení vlády (18. 8. 1998). Všichni poslanci stra-
ny ČSSD hlasovali „pro návrh“ (mysleno souhlas s návr-
hem nových členů vlády), kromě jednoho, který byl pro
nemoc omluven. Všichni poslanci z ODS se k hlasování
nedostavili, všichni poslanci strany KSČM se hlasování
v parlamentu zdrželi a zbylí poslanci stran KDU-ČSL
a Unie svobody hlasovali „svobodně“ proti návrhu. Titu-
lek v některých novinách pak zněl: „Vládu si ČSSD schvá-
lila sama!“ A moje otázka zní: Není tedy většina poslan-
ců skutečně zbytečných?!

Podle úplně stejných scénářů probíhalo a probíhá
schvalování jiných důležitých rozhodnutí. Ovšem s jinak
prohazenými a rozloženými silami stran.

Je to úplně a stoprocentní vyhranění názorové jed-
noty, nebo to spíše bezmyšlenkovitá poslušnost jed-
notlivých členů stran k jejich vůdcům (či předsedům)?
Nepřipomíná to většině čtenářům spíše výsledky voleb
z dob minulých, kdy se oficiálně jásalo nad jednotou ve
volbách na 99,9%. Tehdy vládla pouze jedna strana
a nyní provádí totéž ohlupování občanů stran pět (mini-
málně).

*Nebylo by jednodušší (když už je to takto zavede-
no) ponechat si v parlamentu pouze předsedy pěti poli-
tických stran? Úspory by byly značné! Poslanci - před-
sedové by pak mohli v klidu u urychlené (bez zbyteč-
ných meziřečníků) o všem rozhodovat se silou a vahou
svých mandátů, které získali v posledních „regulérních“
volbách.*

Ted' ale konec legrace a nadsázky, to by nikam
nevedlo. Je cosi shnilého v naší politice a jak se říká:
„Ryba smrdí od hlavy“. V tomto případě mám na mysli
především naše nejvyšší zákony a to znamená, že je to
na prvním místě Ústava České republiky.

Chyba je především a bohužel hlavně v naší Ústa-
vě, která byla, jak známo, „spíchnutá horkou jehlou“. Především Ústava a navazující Listina základních práv
a svobod určují systém naší politiky a nejsou zde chyby
pouze nějaké „kosmetické“ povahy, ale jsou to chyby
zcela zásadní, které uměle způsobují naši nestabilitu,
nespokojenost občanů se stavem věci a podvodníkem po-
hodlný život. Pokud nebudeme mít dobré a kvalitní zá-
kladní zákony, pak nebudeme mít dobré soudy a mož-
nost se domoci normální lidské spravedlnosti, ani nebu-
deme mít dobrého prezidenta, který na tuto Ústavu sklá-
dá svůj prezidentský slib, a nebudeme mít ani dobrou
demokracii.

Mluví nebo se mluvilo o tom, že ČSSD (patrně s pod-
porou ODS) chystá prosadit v parlamentu nějaké úpra-
vy v Ústavě. V tomto případě jsem přesvědčen, že sou-
časný parlament není dost dobrý na to, aby přijal (na-
tož, aby vymyslel) nějaká zásadní a rozumná rozhod-
nutí, vzhledem k jeho stranickému složení a založení.

Především je třeba zrušit nebo přepracovat čl. 5
Ústavy, který doslova praví: „Politický systém je zalo-
žen na svobodném a dobrovolném vzniku a volné sou-
těži politických stran respektujících základní demokra-
tické principy a odmítajících násilí jako prostředek k pro-
sazování svých zájmů.“

Tento článek Ústavy jednoznačně určuje politický
systém pouze na soutěži politických stran a to není vů-
bec šťastné řešení. Pro lepší pochopení můj myšlenek
bych si dovolil zavést nový termín „**paradoxní or-
ganizace**“. Politické strany jsou *paradoxní organiza-
ce*.

Paradox u politických stran (podobně jako i u ná-
boženských organizací) spočívá v tom, že jsou řízeny ja-
kýmsi neslučitelným dogmatem, který je v zásadě ne-
přátelský všem organizacím, jež jsou založeny na po-
dobném principu; do těchto organizací nelze volně vstu-
povat (někdy i vystupovat) tak, aby mohl být někdo sou-
časně členem ve dvou nebo více různých a odlišných po-
litických stranách (nebo církvích). Je to hlavní a zásadní
rozdíl od jiných účelových, vědeckých nebo občanských
organizací, ve kterých se nikdo neptá na případnou pří-
slušnost v jiném podobném spolku.

Účastnit se politického života by měli mít možnost
všichni slušní občané, a ne pouze samozvaní politici, kteří
vstoupili do nějaké politické strany s hlavním soukro-
mým cílem dělat politickou kariéru. Český národ nemá
dobré zkušenosti s vládami politických stran (zejména
těch vedoucích) a jejich politikářením (většinou těch
menších). Stranický systém je v podstatě systém založe-
ný na lobbování a ne bez podezření z korupce ve pro-
spěch těch, kteří poskytnou straně větší finanční příspě-
vek.

Současná politická praxe **odporuje** jak Všeobecné
deklaraci lidských práv (viz čl. 10 Ústavy ČR), tak i Listi-
ně základních práv a svobod, které je součástí ústavního
pořádku ČR (viz 2/1993 Sb.) a je tedy v rozporu s těmi-
to jejími články:

- 1) Čl. 20 odst. (4) praví: „Politické strany a politic-
ká hnutí, jakož i jiná sdružení jsou odděleny od státu.“
- 2) Čl. 21 odst. (1) praví: „Občané mají právo podí-
let se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou
volbou svých zástupců.“
- 3) Čl. 21 odst. (4) praví: „Občané mají za rovných
podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funk-
cím.“

Tyto články Listiny základních práv a svobod ne-
jsou vůbec naplněny. Není provedeno oddělení politiky
a moci státní od politiky jednotlivých stran a jejich vlivu.
Oddělení od státu by se kromě moci mělo týkat i finan-
cování politických stran a jiných seskupení. Zejména pak
v dnešní tíživé finanční situaci není možné, aby občané

ze svých daní finančně podporovali tyto samozvané po-
litiky-amatéry, kteří do politických stran vstupují přede-
vším s vidinou kariéry, tak jak to bylo běžné i v minu-
lém komunistickém režimu.

Další článek nabízí dvě možnosti, jak by se občané
mohli podílet na správě věcí veřejných, ale ani jedna
z těchto možností není splněna!

Na prvním místě je uváděna možnost podílet se na
správě veřejných věcí přímo. Zde je jednoznačně myšle-
no referendum, ve kterém by se voliči mohli přímo vyjá-
dřit ke zcela zásadnímu směřování politiky našeho stá-
ta. Na základě jednoduchých a zcela jednoznačných otá-
zek tak, aby bylo možno pouze odpovědět ano, nebo
ne. Myslím, že český národ nejsou žádní druhoradi ob-
čané (jak si patrně myslí i náš pan prezident) nebo lidé
nesvéprávní, aby se museli ve všem nechat někým za-
stupovat.

Na druhém místě je pak dávána možnost svobod-
né volby svých zástupců. Ani tato druhá možnost není
bohužel také splněna. Je nutno klást důraz na slova *svo-
bodnou volbou*, protože volič si nemůže svobodně zvolit
toho, kdo jej bude zastupovat, nýbrž může pouze vybi-
rat mezi těmi, kteří mu byli na kandidátkách již podstr-
čeni. A i tak má nepřepatrnou naději, že bude zvolen
zrovna ten, koho on zvlášť záškrtne!

Ve *svobodné volbě svých zástupců* bych viděl mož-
nost dvojího využití. Jednak při klasických volbách do
všech veřejných funkcí (případně i v referendu), ve
kterých by pak zůstala otevřena možnost všem obča-
nům, kteří se z nějakého důvodu nechťejí nebo nemo-
hou přímé volby zúčastnit. Jednalo by se především o lidi,
kteří jsou mimo území státu, nebo osoby přestárlé, ne-
mocné, či zbavené svéprávnosti, ve vyšetřovací vazbě
nebo ve výkonu trestu, pokud by nebyla politická vůle
některé skupině občanů volební právo odejmout. Tito lidé
by pak mohli zcela svobodně a dobrovolně označit kte-
réhokoli jiného oprávněného občana - voliče, aby za ně
odevzdal hlas. Tato skutečnost by byla zaevidována
a pokud by tak neučinil, bylo by to považováno jako
zdržení se hlasování.

Abych mohl lépe vysvětlit druhou možnost *svobod-
né volby svých zástupců*, musel jsem si udělat menší sou-
kromý průzkum. Zároveň tím vysvětlím i to, jak naplnit
čl. 21 odst. (4) a zajistit *rovné podmínky přístupu k vo-
leným a jiným veřejným funkcím*.

Průzkum spočíval v tom, že jsem si telefonicky zjis-
til, jaký je počet oprávněných voličů a v jakém je to po-
měru k počtu registrovaných členů jednotlivých stran
(alespoň k těch nejčetněji uváděných nebo těch, které
jsou v parlamentu):

Počet oprávněných voličů:		vyjádřeno v %
8 000 000 = 100 %		
Počet registrovaných členů pol. stran:		
KSČM	143 000	1,79 %
KDU-ČSL	60 000	0,75 %
ODS	19 000	0,24 %
ČSSD	17 500	0,22 %
ČSNS	4 500	0,06 %
US	3 000	0,04 %
celkem	247 000	~ 3,1 %

V uvedeném přehledu jsou všechny parlamentní po-
litické strany a navíc je uvedena ČSNS (kterou jsem zjis-
til spíše omylem, to je přehlednutím se v tel. čísle). Chy-
bí však pol. strany nové utvořivé se čtyřkoalice (ODA
a DEU) a připočteme-li i další trpasličí politické strany
a seskupení, kterých je mnoho, můžeme zhruba odhad-
nout, že počet straníků je zhruba dvojnásobný, to je cca
6 % z počtu oprávněných voličů. K tomuto údaji je třeba
připočítat i to, že každý straník na sebe váže v průměru
dva rodinné příslušníky, na které nesmíme zapomenat
a tím se dostáváme k trojnásobku, to je 18 % z oprávně-
ných voličů, kteří volí podle svého přesvědčení. Všimně-
te si, prosím, jak se toto číslo (18 %) nápadně shoduje
s účastí v posledních volbách do Senátu, ve kterých šlo
v podstatě o politiku pro politiku.

Nejdůležitější poznatek z tohoto průzkumu je,
že patrně 80% občanů je „ve vleku“ a je ovlivňováno
malým procentem straníků a jejich příznivců. Mám
připraven příklad, ve kterém by bylo využito skuteč-
ného poměrného zastoupení, aby se uvolnila kandi-
datura pro většinu nestraníků, kteří by neměli zájem
jen o politikáření, ale o spolupráci a konstruktivní
řešení.

Washingtonská deklarace je Prohlášení nezávislosti
československého národa ze dne 18. října 1918, které
stálo u zrodu našeho státu a má 12 bodů. Našeho téma-
tu se týká bod 2, 7 a 12, jež čtují:

„2. *Ve stálé snaze o pokrok zaručí úplnou svobodu
svědomí, náboženství a vědy, literatury a umění, slova,
tisku a práva shromažďovacího a petičního.*

7. *Vláda bude mít formu parlamentní a bude uzná-
vat zásady iniciativy a referenda.*

12. *Naše ústava postará se o účinnou, rozumnou
a spravedlivou vládu, která vyloučí jakékoliv zvláštní
výsady a znemožní třídní zákonodárství.“*

Nikde se v této deklaraci nemluví o stranách, ne-
řku-li o těch vedoucích nebo většinových.

Slova *zásady iniciativy a referenda* lze chápat pře-
devším jako iniciativu zdola, protože iniciativa členů pa-
lamentu by měla být samozřejmostí; jsou za ni dobře
placeni.

Zvláště bych upozornil na právo petiční. Je tedy na
nás všech, jak budeme umět tohoto práva využívat a jak

budeme neustále „bombardovat“ naše představitele na
všech úrovních (od obecních úřadů až po parlament a pre-
zidenta) o právo na referendum, zrušení výsad politic-
kých stran a spravedlivou, rozumnou a účinnou Ústavu.

Myslím, že bude ještě třeba popsat hodně papíru,
neboť se mi nezdá, že by dost dobře a rychle dovedly
některé instituce chápat potřeby doby a svého lidu.

* * *

Politické hrátky typu: „Kdo, s kým, o čem a pro
koho“ lze opakovat prakticky do nekonečna, ale obča-
né již nemusí mít trpělivost a navíc státní pokladna není
bezedná. To, že některá strana zapíše do své kandidát-
ky občas nějakého nestraníka, je pouze almužna pro ob-
čany a od politiků je to líceměrnost, protože předpoklá-
dá, že ji za to budou občané více volit!

Podle průzkumů veřejného mínění v zásadních
otázkách pro náš stát, jakým je například vstup ČR do
NATO nebo EU, neodpovídá vůbec poměr hlasů ve Sně-
movně a nemůže být tudíž pravda, že voliči si mohou
vybrat podle volebních programů politických stran. Pod-
le těchto hloupých a naprosto zavádějících tvrzení, by
pak voliči, pokud by se řídili pouze těmito zásadními
kritérii, museli téměř z poloviny volit především stranu
KSČM a republikány, protože jen tyto strany ve svých
programech nepodporovaly vstup do těchto struktur. To,
že se tak ne děje, svědčí pouze o tom, že aspektů pro
rozhodování je více a politických stran je málo. Hlavně
neexistuje politická strana, která by většinu občanů
mohla splnit všechna očekávání. Proto je i účast ve vo-
lách malá.

V podstatě mne nezajímají námitky, že takovýto
politický systém je zaveden snad všude ve světě a že to
bylo i za první republiky a jaké mále naše první repub-
lika tenkrát dobře funguje. Už našemu prv-
nímu prezidentu T. G. Masarykovi se nelíbilo politikáře-
ní politických stran, ale patrně nevěděl, jak tento pro-
blém řešit a hlavně ještě neměl zkušenosti s velkými po-
litickými stranami v sousedním Německu a ani v Rusku
(i když již něco tušil se strany Německa a nesoouhlasil
s bolševismem). Masaryk dovedl tento problém zatím
řešit a zvládnout sílu své osobnosti.

Na závěr bych chtěl říci, že pro všechny slušné lidi
by „straníčkou“ legitimací a zároveň volebním průka-
zem měl být do budoucna pouze občanský průkaz.
Není vůbec třeba vytvářet nějaké stranické pseu-
doelity, zejména se pak od nich nechat vést. Je zde i ur-
čitě nebezpečí od stran, které mají v zahraničí své „bra-
trské strany“. Již jednou se nám to vymstilo.
Ještě bych navázal na poslední novoroční projev
prezidenta republiky Václava Havla, ve kterém mluvil
o jakýchsi zdech a plotech, které jsme zbořili, které nové
vznikly a které přetrvávají. Možná ani pan prezident
neměl na mysli to, co já, ale myslím si, že tím, co zde
navrhují, by byla velmi narušena stále přetrvávající
„zed“ mezi pojmy „my“ a „oni“. A pokud by tímto ještě
nebyla zcela zbořena, mohlo by zde alespoň vzniknout
řada širokých a pohodlných „otvorů“.

Často proklamovaný termín „občanská společnost“
nebude to pravé. Znamená to znovu a pouze zakládat
vlastně další strany, většinou pod hlavičkou „občanských
sdružení“ a dále politikařit na všech úrovních. Jediné
eliminací nebo omezením vlivu politických stran a se-
skupení je možno vytvořit prostředí pro spolupráci jak
v parlamentu, tak i na všech úrovních úřadů i občanů.

1. 2. 1999

Ing. Jiří LAPÁČEK, PRAHA 4

*Na tento článek bude navazovat řada dalších člán-
ků, které jsou součástí celkové vize autorovy.*

Ing. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Nejen o Únoru 1948

• *Také o komunistickém puči v únoru
1948 mnozí mluví tak, aby tím odváděli po-
zornost od hanebnosti dneška. My však zno-
vu a znovu ukazujeme na vazby mezi oním pu-
čem a hanebnostmi dnešními.*

*Hanebnosti největší, která začala v úno-
ru 1948 a pokračuje dodnes, je křivení
a ohlupování milionů dětí a studentů ve ško-
lách a milionů lidí dospělých prostřednic-
tvím masmédií. Vsugerováá se nám, že ži-
jeme v poctivé demokracii (dřív v rámci „re-
álného socialismu“, dnes v rámci „reálné-
ho kapitalismu“), že žijeme v čase rozumu
a mravnosti, vsugerovávají nám tupou spo-
kojenost. A nutno přiznat, že v tomto ohledu
tlupy politických recidivistů, tlupy prodej-
ných publicistů a prodejných zábavníků
úspěšnými profesionály skutečně jsou! Jsou
úspěšní dokonce v takové míře, až to neza-
slepené a neotrlé lidi naplňuje zděšením
a zhnusením.*

*Další výraznou a hodně pustošivou vaz-
bou mezi Únorem 1948 a dneškem je igno-
rování spravedlnosti vůči komunistickým zlo-
čincům. Přesto, že jde o zločince, kteří mají
na svědomí MNOHONÁSOBNĚ VÍC pomr-
začených životů než zločinci nacističtí, máme
jich dnes ve významných funkcích plno, a to
i v zákonodárných sborech a ve vládě! Je to
konstatování, které polistopadové vládce pří-
mo USVĚDČUJE z cynismu až obludného!
A je to zároveň konstatování, které vypoví-
dá o tom, jak hluboko se u milionů potupně
ovládaných hrobadla jejich vůle ke sprave-
dnosti, k poctivosti, k mravnosti! Je třeba
připomínat znovu a znovu, že nepotrestání
těžkých zločinů je velkým zločinem TAKÉ!
A smířování se s takovým nepotrestáním je
pádem do rozbředlosti politické i mravní.*

• *Pro naši přítomnost je přímo přznač-
né také to, že důrazný antikomunismus je vy-
soco nežádoucí. Děje se tak po údajné pro-
tikomunistické revoluci a děje se tak i poté,
kdy je už zcela zřejmé, že důrazný antiko-
munismus není ničím menším než věcí naší
MRVNÍ SEBEZÁCHOVY! My však neza-
pomínejme, že za skutečného antikomunistu
máme považovat jen toho, kdo se důrazně
domáhal a domáhá toho, aby z významných
funkcí odešli nejen „bývalí“ komunističtí zlo-
činci, ale i ti nekomunisté, kteří tyto zločince
ve významných funkcích nechávali a ne-
chávali!*

• *O komunistech, kteří připravili a pro-
vedli únorový puč, mnozí mluvili a mluví jako
o „osmašedesátiních“. My však toto jejich
označení odmítáme a mluvíme o „osmačty-
řicátnících“ nebo raději o komunistických
pučistech.*

• *Nezapomínejme, že vedle pudu sebe-
záchovy fyzické existuje také pud sebezáchov-
y mravní. Kdo se smířuje se zastupitelskou
lžidemokracií a s ignorováním spravedlnosti
vůči zločincům komunistickým i polistopa-
dovým, podává důkaz o tom, že pud sebezá-
chovy mravní u něj naprosto selhává!*

• *Zločinci političtí i nepolitičtí MAJÍ co
oslavovat! Miliony potupně a pustošivě ovlá-
daných se jim podařilo přivést ke slepotě
a otrlosti, ke špině a hlouposti tak veliké, že
jim spravedlivé potrestání z jejich strany už
nehrozí ani v nejmenším. Hrozí jim už „jen“
spravedlnost vyššího řádu, ale na tu oni ne-
věří.*

Zahanbující dluh bratřím Mašinovým a jejich druhům

Povícero techáčků nepochybně rozlízí už název to-
hoto textu. Pro svou politickou slepotu a otrlost, pro své
přikrčenectví a projevnost až ostudně nedoceňovali a ne-
dodávají povícero skutečnosti zcela základních. Seřadil
jsem je do následující řady:

○ Komunismus byl a zůstane v dějinách „homo
sapiens“ (člověka moudrého) zlem z největších. A ti, co
se k němu přidali, patřili, patří a budou patřit, proto ke
zločincům z nejhorších. Nezapomínejme na to při posu-
zování činů těch, kteří komunistům statečně odporovali,
odporují a odporovat budou.

○ Dějiny křesťanství jsou také dějinami zbloudilé-
ho tvrzení, že zlu násilím odporovat nemáme. Zločinci
však nerespektují ani rozum, ani mravnost. Respektují
jen sílu. A to ne sílu trpitelů, ale sílu uslechtilé výbojny.

○ Nezapomínejme, že i pokud jde o politiku, du-
ševně se dostali nejdál horčí ironikové, poctiví buřiči
a uslechtilí zoufalci. A k uslechtilým zoufalcům patří PŘE-
DEVŠÍM ti, co nezustali jen v zděšení a zhnusení nad špi-
nou a zvlůli, ale odhodlali se ke statečným činům.

○ Důrazná obrana svobody a důrazný odpor vůči
násilníkům i vůči jejich sluhům patří k našim povinnos-
tem nejpřednějším. Kdo se této povinnosti zpronevěřuje,
zařazuje se mezi prodejné příkrčence, mezi tvory mrav-
ně rozbředlé, mezi pouhé atrapy skutečných mužů a sta-
tečných žen.

○ Naštěstí tomu NENÍ tak, že prodejní příkrčenci
a lidé mravně rozbředlí mají poslední slovo i v oblasti
ducha. Svým pohoršením nad činy uslechtilých zoufalců
nevypovídají o těchto zoufalcích, ale o své vlastní ubo-
hosti.

○ Nezaslepení a neotrlí lidé by jistě neměli špi-
navce komunistické i nekomunistické rovnou zabíjet. Roz-
hodně by je však měli vyhnat ze všech významných funkcí
a ty nejprovinilejší by měli vyhnat i z naší země.

○ To, že lidé tak stateční, jako jsou bratři Mašino-
vé, si dodnes netroufli navštívit svůj někdejší domov a po-
ložit květiny ke hrobům svých rodičů, je těžkou obžalo-
bou nejen vůči polistopadovým vládcům, ale i vůči náro-
du plnému prodejných příkrčenců!

○ Nejen naši vládcové, ale i celá naše společnost
dluží bratřím Mašinovým a jejich druhům omluvu za to,
že se u nás spravedlnosti dodnes nedočkali.

22. 1. 1999

Ing. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

PŘIPRAVUJEME

Vydavatelství, v němž
vycházejí SVOBODNÉ NO-
VINY, připravuje knižní
publikaci bývalého politic-
kého vězně komunistické-
ho režimu, JUDr. Mirosla-
va Jiráska: NÁVRAT DO
PEKLA.

Tato próza z prostře-
dí jáchymovských dolů,
která nepostrádá ani de-
tektivní zápletku, odhalu-
je dosud neznámé strán-
ky života novodobých ot-
roků, kteří v nelidských
podmínkách dobývali pro
Sověty smrtonosnou ura-
novou rudu.

Individuální i hromadné
objednávky na tuto publi-
kaci zašlete na adresu:
PhDr. Rostislav Janošík,
VYDAVATELSTVÍ, Přetluc-
ká 2330/31, 100 00 Pra-
ha 10.

REDAKCE

NÁRODNÍ JEDNOTA

Základní morální povinností každého člověka je bojovat proti zlu, a to všemi dosažitelnými prostředky, a je-
li třeba, i se zbraní v ruce, otevřeně ho odhalovat a pojmenovávat, varovat před ním a hlavně se jím nedat
strhnout ke špatným činům. Abychom to dokázali, musíme zlo nejprve poznat!

Světová vláda - projekt třetího tisíciletí je připraven. Vrcholí proces globalizace, ve zpravodajství, interneto-
vém toku vědeckých informací a finančních operací je téměř dokončen. Zvláštní skupiny odborníků mají do
konce roku 1999 vypracovat všeo-
becnou deklaraci povinností a do
roku 2000 navrhnout konkrétní
praktické a reálné řešení nezbyt-
ných reforem mezinárodních insti-
tucí.

K tomuto účelu jsou připravová-
ny i vlády jednotlivých zemí, na je-
lichž vytváření občané nemají vliv.
Tradiční demokracie neumí globa-
lizaci čelit, a proto stále méně ob-
čanů chodí k volbám!

Vláda tímto způsobem vzniklá je
pak dobrým vykonavatelem cizích
zájmů, za něž dostává nejedno me-
zinárodní ocenění a tučné provize
v mezinárodních bankách!

PŘEŽIJEME ROK 2000?

Já mám strach, paní doktorko!

(Ještě k příběhu bratří Mašínů)

V 5. čísle „Svobodných novin“ vyšel Váš článek, paní doktorko Olgo Bezděková, s názvem „Jenom ne strach!“. Byl věnován příběhu bratří Mašínů a spol., který prý v době akčních filmů vybledá, ale smysl je-jich činu prý nikoliv. Tím, že na článek reaguj, si koleduji o nálepku nejméně komunisty nebo „staré struktury“. Nemáme prý však mít strach, a proto se aktivně podílím na činnosti České mírové společnosti, jež zahrnuje i boj proti jakémukoliv násilí.

Abyste bylo od počátku jasno: máte právo na svůj názor i právo jej zveřejnit. Ostatně, s takovýmhle názorem nejste (bohuzel) sama. Nechci obhajovat bývalý režim a již vůbec ne v tom, co máte Vy na mysli. Nechci ani zpochybňovat nebo bagatelizovat údaje o jeho obětech. Je hrozné, když režim, který vznikne parlamentní cestou (i ty bývají rozličné) a je podporován drtivou většinou lidí, se zvrhne, (Není to sice zdaleka totéž, ale kolik lidí již dnes nerado vzpomíná, jak „cinkali klíči“). Každý stát tvrdě zakrojuje proti činnosti stát ohrožující, proti špionáži, vytvářel protistátních skupin atp. To, že se třeba dnes v USA již nehlasí k Výboru pro protiamerickou činnost nebo k justiční vraždě manželů Rosenbergových, na tom nic nemění. Vždy je strašné, jestliže se „obecné“ právo mění v právo „třídní“ nebo dokonce v „revoluční“ a represe jdou až do absurdna. Až potud s Vámi souhlasím. Máte právo na své názory, ale při čtení Vašeho článku mi běhal mráz po zádech.

Vy nebo Vaše rodina jste zřejmě byli těžce postiženi (já tolik ne). Jakým právem však a na základě čeho si troufáte tvrdit, že „naši příkrčení občané citliví na případ Mašínové a spol. zároveň ani nevzdechnou nad těmi, co zde za ostatními dráty a železnou oponou zůstali vystaveni teroru“ a dokonce,

že „ani jediný případ je nedojímá, žádná poprava nevinného se jich nedotkne“? Zřejmě je považujete, na rozdíl od sebe, za „občany s vymytými mozky“, kteří si pamatují jen to, že se nedostaly banány a jiné zboží a že byly problémy s cestami na Západ. Mimochodem, Vy nečtete, jak klesá spotřeba, kolik lidí se na ty dnešní banány jen kouká a o volných cestách na Západ si nechává jen zdát, zatímco přemýšlí, jak zaplatit inkaso a zda zítra nebudou bez práce? Ano, tisícům lidí bylo zabráněno ve studiu a v kariéře. Za jak dlouho je však dohoníme, protože na studium prostě není a zaměstnání je nutno vzít prostě takové, jaké je, bez ohledu na kariéru?

Opravdu myslíte, že v roce 1953 mohli nosit zbraň jen ti „setsakramentsky loajální a prověřeni“? Pokud jde o službu v útvech „Pohraniční stráž“, byla to forma povinné vojenské služby, a pokladníci, kteří měli při cestě do banky pro peníze zbraň, rozhodně mimořádně prověřování nebyli.

K zabítí člověka může dojít ve válce, v sebeobraně, nešťastnou náhodou nebo nedbalostí - a konečně vraždou. Vy tvrdíte, že bratři Mašínové „se probili jako vojáci“. Ano, za války se přepádají a pobíjejí stráž a hlídky nepřítel, jenže v roce 1953 válka neexistovala a žádné právo na světě neuznává „soukromé války“. Pro takové akce zná jen pojem „terorismus“, neboť jen terorista sám rozhoduje o tom, kdo je vinen, a je tedy nepřítel, a jen terorista klidně zabije i nevinné. Nemohlo jít ani o sebeobranu, neboť i to má přesně vymezená pravidla a [sebeobrana] musí být přiměřená. Mašínové akci připravili a zaútočili; a vůbec již nemohlo jít o sebeobranu při zabítí pokladníka. Samozřejmě nešlo ani o nedbalost nebo dokonce o nešťastnou náhodu. A tak

nezbývá, vážená paní doktorko, než činy bratří Mašínů označit za vraždy, v „lepšíh případě“ za činy teroristické, což je vlastně zhruba totéž.

Ironicky píšete, že se jim zaslívá, že si „nekoupili na nádraží jízdenku“. Emigrovat, zvláště na počátku padesátých let, nebylo jednoduché, ale pokud vím, emigrantů z nejrůznějších důvodů bylo nakonec kolem čtvrt milionu. To si opravdu myslíte, že všichni měli právo při tom zabít někoho z „přisluhovačů režimu“ a „zbabělých občanů“? Asi ani - a tady mě mrazí v zádech ještě, když píši -, protože ironicky uvádíte, že „zabíjet a popravovat komunisty příslušelo jen komunistům samým“. Škoda, že jste myšlenku nedovedla do konce. Asi by i čtenáře „Svobodných novin“ zajímalo, kdo další měl mít právo zabíjet komunisty a zvláště nevinné lidi.

Doslova jste napsala, že Mašínové a Pauer a spol. „**jich zabili málo**“ (!). Aby se spravedlnost učinilo zadost, bylo tedy podle Vás třeba zabít nejméně ještě 418 lidí, aby se vyrovnal počet popravených a zabitých na hranicích, a ze stejného důvodu je třeba zavřít na 250 000 lidí jako politických vězňů. Že byste byla schopna takovou úvahu přijmout, to naznačují Vaše hysterické výzvy: „Proč všichni mlčíte? ... Proč jste tak lhostejní? Proč jste tak zbabělí a názor máte jen na casu Mašínové a spol.“.

Na závěr opakuji ještě jednou: Vy, i ostatní stejného názoru, na něj máte právo. Z takto „revolučně“ chápané spravedlnosti, mám, paní doktorko, opravdu strach.

JAN ŠUMAVSKÝ
(S PROMINUTÍM TAKÉ PHDr.)
PRAHA 10

Odpověď PhDr. Olgy Bezděkové

*Jenom ne strach Jen žádný strach
takovou fugu nazahrál sám Sebastian Bach
co my zahrajem
až přijde čas až přijde čas*

(Vyryto na ešusech politických vězňů 50. let. Platí to stále dál.
Verše napsal František Halas.)

Redakce SVOBODNÝCH NOVIN mi předala dopis pana Šumavského, ve kterém reaguje na můj článek o brě Mašínech a spol.

V úvodu píše, že mu jistě dám nálepku komunisty a staré struktury.

Já Vám ji přece dávat nemusím. Vy jste si ji jistě vysloužil sám, jako zasloužilý komunist. Z Vašeho dopisu je to samozřejmě znát. I když nejste s prominutím RSDr. a co Lidové milice? Nejste členem KSČM, ale z tónu Vašeho dopisu číší, že jste vyškrtnutý komunist z konce 60. let, který se do dnešní KSČM nehrnul. A jestli máte za to, že jste po „utrpení“ vyškrtnutého straníka vše odčinil, tak se zamyslete. Kdo podporoval v 50. letech komunisty-teroristy, je provinilý a zodpovědný, ať už má krev přímo na rukou, nebo ne.

Podle Vás jsou však Mašínové a spol. teroristé. Pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by je Spojené státy jako teroristy tehdy vydaly. Dokonce po letech, když se naše StB snažila jednoho z Mašínů unést z NSR, dostalo se mu podpory a ochrany od USA.

Vše závisí od toho, z jakého úhlu se na období padesátých let díváme. Pro soudruhy to byl zostřený třídní boj, pro přizpůsobivé či lhostejné občany to byl mír - tedy ne stav války. Pro ostře sledované odpůrce to byla totalita, teror, tedy vlastně občanská válka. Na jedné straně zbraně, na druhé holé ruce. „Hluboký mír“, o němž hovoří odpůrci činů bratřů Mašínů a spol., to rozhodně nebyl!

Ve svém článku vzpomínám komunistický teror 50. let. Nedívám se, že ti odvážnější nečekali, až na ně přijde řada. Říkáte, že emigrantů z nejrůznějších důvodů bylo nakonec čtvrt milionu a že se neprobili se zbraní v ruce. Nepletete si to s šedesátým osmým, kdy utíkali přes hraniční přechody (ovšem před svými sovětskými bratry) i komunisté? Největší vlna emigrace přišla (po roce 1939) v roce 1948. Ale to ještě nebyla republika obehnaná ostatním drátem a hranice posety minami. V roce 1953 se už houfně odcházet nedalo. Podařilo se to jen ojedinělým případům, mezi něž patří Mašínové a spol. Zapomínáte na to, že hodně uprchlíků bylo chyceno, často důsledkem zrady, či zastřeleno na hranicích.

Na Pohraniční stráž pohlížíte jako na formu povinné vojenské služby. A co „pětěpáci“? Ti neproověření, co měli vojnu pěkně tuhou, ale na hranice by je jako nespolehlivé přece nepustili. Skutečně si myslíte, že ano? Bud jste naivní, anebo žalostně málo informovaný.

Jak Vás jen rozhořčilo mé papírové zvolání: „Zabili? Málo jich zabili!“ Jak asi musíte být znechucen tvrdou realitou, kdy opravdoví komunističtí teroristé (jak se jim má jinak říkat?) napadali a terorizovali bezbranné obyvatelstvo, olupovali je o majetek, zavírali do kriminálů, mučili a vraždili, znemožňovali jim studovat či pracovat jinde než v tvrdých dělnických povoláních, a to ještě ve zhoršených podmínkách? Byla to doba, kdy dělníci a jiní vstupovali dobrovolně do domobraný komunistů, k milicionářům, namířené proti třídnímu nepříteli. Víím, že toto Vás nenechává klidným, a doufám, že se v České mírové společnosti“, „jez zahrnuje i boj proti násilí“, jak píšete, aktivně vyrovnáváte s minulostí a přítomností plné násilí. Jak to děláte, abyste nikomu za jeho zločiny neublížili? I Vaše Česká mírová spo-

lečnost musí mít jistě k dispozici jména těch, kteří se na totalitním komunistickém teroristickém násilí podíleli. Nebo jste udělali tlustou čáru? A jak si tedy jejich potrestání představujete? (Já osobně jsem pro pranýřování, aby se v okolí a vůbec vědělo, co jste byl zač. Aby ti všichni hodní komunisté se ukázali v pravém světle, nejlépe při besedách s perzekvovanými.) Vííte, jakou mají výhodu zlí lidé? Že je lidé ze společnosti proti násilí vlastně chrání. Nikdo je nepotrestá, protože by to bylo páchané násilí.

Znáte nějakého potrestaného komunistu, který by za svou minulost dostal třeba sníženou penzi? Anebo nedostal odstupné, pracoval-li ve vyšších sférách? Anebo byl perzekvovaný? Viděl jste za posledních devět let, aby zde nějakému komunistovi zkřivilí vlas? Zatím ještě doznívá postkomunistus se svými náložemi a výbuchy. Kdo myslíte, že například manipuluje s výbušninami? Lidé jako já nebo Vy? Anebo bývalí estébáci a komunisté? Kdo si myslíte, že zaútočil na bývalého šéfa komunistů, režiséra J. Svobodu?

Dnes, v postkomunistické České republice, nebyla politická vůle se se zločineckou minulostí zodpovědně vyrovnat. Ti, co cinkali klíči, byli tak zmanipulováni, že volali: „Nejsme jako oni!“ Ti provinilí se třepali strachem jen někdy ve dnech 17.- 27. listopadu 1989, ale pak se uklidnili. Nuže, kdy Vy jste se naposledy bál? Po přečtení mého článku? Soudím tak z Vašeho výkřiku: „Já mám strach, paní doktorko!“ Ale jděte! Ačkoliv musím přiznat, že mě to potěšilo, že ještě psané slovo nahání hrůzu.

Víte, kolik lidí bylo za minulý čtyřicetiletý režim pohnáno k zodpovědnosti? Asi 5. Slovy: **pět**. Miroslava Štěpána na chvíli zavřeli (alespoň v klidu napsal paměti a je hrdina-oběť, který si svou minulost odseděl), potom jsem slyšela o sadistovi Pichovi-Tůmovi, kterému ruply náhle nervy a oběsil se sám, i když byl dávno rehabilitovaný, o staříčkém cynickém Danielovi, vyšetřovateli, který je snad odsouzen na pět let. (V jeho věku je už na kriminál a převýchovu pozdě. Ale na veřejné besedy přejímané televizí je času dost.) Víím o případě vyšetřovatele Malého, kterého chtějí odsoudit za prokázanou

vraždou faráře Toufara (číhošský zážrak), ovšem odvolal se. Ani na starého Grebenička přece nemáme, přestože oběti dosud žijí. Soud se potáhne do doby, než oběti vymřou... A pak jeden odsouzený pohraničník, který zastřelil ve službě někoho, kdo chtěl přejít hranice - ovšem po roce 1969.

Pane Šumavský, nebuďte směšný a neříkejte, že se bojíte! Snad Vás nevystaším zvoláním na komunisty: Potrestali? Málo jich potrestali! Když, tak mi napište! Opravdu, můj zámer vůbec nebyl na Vás dělat BABUBU. A nepouštějte si televizi NOVA! Ta Vás vystraší dokonale.

Pane Šumavský, ale ti neprovinilí se přece nemají čeho bát a žen už vůbec ne. Těch se báli jen komunisté, kteří dovedli pro výstrahu popravít JUDr. M. Horákovou. Bát se mohou jen ti provinilí. A vězte, že minulost se pečlivě dokumentuje a že nikdo spravedlnosti neunikne. Je to jen otázka času.

Za mír se bojuje mírovými prostředky. Nejlépe je se přidat na stranu nepřítel (dočasněho vítěze), kolaborovat a čekat, až to za nás jiní vybojují. Pak je odstranit s voláním: Míru zdar!

PROSINEC 1998

OLGA BEZDĚKOVÁ, PRAHA 4

*) Nejde o pokračovatelku totalitního Čs. mírového výboru a Výboru Čs. veřejnosti pro lidská práva a humanitární spolupráci? Působil tam MUDr. Zdeněk Dienstbier. Výbor se snad staral o lidská práva za hranicemi republiky, ale doma naprosto selhal.

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Beneš není Beneš

O tom, zda byl pan prezident Edvard Beneš osvíceným panovníkem, lze vést odborně historickou debatu. Zanechme však polemiky kolem raků 1938 a 1948 a zahleďme se do současnosti - roku 1998.

V posledním volebním období si primátor města České Budějovice M. Beneš vybojoval takovou radu města, která po personální i politické linii vyhovovala vítěznému tažení jeho i ODS. Následně pokusy o změny byly díky spolustraníků úspěšně likvidovány. Na sklonku volebního období se pan primátor nechal slyšet, že rada schvaluje naprosto nesmyslná rozhodnutí. Dal tím nepokryté najevo, jakým že je osvíceným panovníkem a jakou osvícenou politiku pod vlajkou modrého ptáka dělá.

Proto se nejspíše v jedné z posledních kardinálních otázek rozhodl právě tak, jak se rozhodl. Ve věci problémového chodu a. s. Teplárna České Budějovice nerespektoval rozhodnutí rady města, a jak sám uvedl, rozhodl na jednání valné hromady „jako soukromý vlastník“. Ostatně, čemu se, Jihočeši, divíte? Postupovala ODS za uplynulých sedm let jinak než jako soukromý vlastník tohoto státu a vašich osobností? Abyste se znovu nedivili!

Na vysvětlelou pro nezasevěcené: Rada města primátorovi doporučila odvolat z představenstva a dozorčí rady konkrétní osoby a stejně tak mu doporučila jiné konkrétní osoby zvolit. To primátor neučinil. Nikdo nemá právo povyšovat svůj, byť podle jeho vědomí a svědomí nejlepší názor, nad rozhodnutí kolektivního orgánu. Byl-li tento kolektivní názor rady nesprávný či v rozporu s jeho osobním názorem, měl možnost pozastavit výkon usnesení. To však neučinil.

Senátorská schizofrenie

„V zastupitelstvu, kde je členem rady města také komunistický generál Oskar Marek, sedět nebudu.“ Tuto větu sdělil jihočeskému regionálnímu tisku slovatný senátor PhDr. Jiří Pospíšil pro zahajovací číslo Třetího tisíciletí (14. 12. 1998). Jak velkolepě, jak nadčasově!

Jako by trpěl rozpolcením osobností. Té druhé polovině vůbec nevadí, že svůj osvícený názor (i když na jeho odchod mnozí trpělivě čekají) sdělil postkomunistickému „orgánu JKV KSČ“. Kolik tam zůstalo „bývalých“? A jistě nezapomněl, že i on sám byl členem této zločinecké a zavrženíhodné organizace (zatím ještě). Na Ministerstvu obrany sloužil jako náměstek téměř výhradně mezi zasloužilými komunisty. Ale to mu nevadilo. Ani to, že jeho vládní partaj měla ve svých řadách komunistů jako žravých (a nenasytných) kobylek.

A kdo z občanů netrpí ztrátou paměti, může ještě připomenout, že pan, tehdy ještě nesenátor, přispěl svým velikaštvím k propadu OF v boji o českobudějovickou radnici také v roce 1990. Třídní nadrazenost jeho ODS zapříčinila neschopnost pravice, což všeobecně pomohlo levici vstát z mrtvých. Takže je na čase, aby ti borohovní raději sami odešli, než jim pouliční dav za nového zvonění klíčů pomůže.

FRANTIŠEK RŮŽIČKA, ČESKÉ BUDĚJOVICE

Alphonse Daudet - francouzský romanopisec a dramatik (1840-1897)

Umění vyprávět je umění svou podstatou francouzské a žádný region Francie neprodukuje výtečnější vypravěče než kraj trubadúru a mezi provensálskými vypravěči není nikdo srovnatelný s A. Daudetem. Mezi jeho povídkami žádné dílo nepřekonává „Listy z mého mlýna“.

„Listy“ jsou zářivým dílem jeho mládí. Když ozdobily l'Événement v r. 1866, bylo Daudetovi 26 let. V 15 letech byl donucen opustit své rodné město Nimes. Jeho literární počátky byly velmi tvrdé. Zkoušel to v poezii, v divadle, a než dosáhl zletilosti, měl již zvucné jméno a úspěchy. „Listy z mého mlýna“ tvoří jeho národní triumf. Ještě včera byl skoro neznámý širokému publiku a ze dne na den se stal slavným.

Co je však opravdu udivující na „Listech“, je, že nemají žádné chyby mládí, i když jsou dílem mladého muže. Mají všechny kvality: svěžest, spontánnost, přirozenost, vzlet, temperament, lehkost a nedefinovatelný šarm, který se uvolňuje jako vůně tymiánu a rozmarýny z celého díla a z celé Daudetovy osobnosti. Jsou vkladem a příspěvkem Provence ke společnému pokladu francouzské literatury.

Ano, autorova Provence bude žít věčně Numovi Roumestanovi, Arlézance, Tartarínovi z Tarasconu, v Listech z mého mlýna. A co Daudetovo dílo evokuje, je duše, zanícená výmluvnost, jeho bouřlivá vášeň, představitost,

přeludy, citění, jemnost, čtveráctví, pnutí duše, vroucnost, temperament jako žár nebe, radost. Ale též jeho melancholie, neboť v Daudetově díle je smutná nota vždy propojena s notou veselou, slzy se mísí vždy s úsměvem a dickensovský humor s itonií Anatola France. (Některé myšlenky literárního kritika Charlese Sarolea, Edinburgh 1934)

Z FRANCOUZŠTINY PŘELOŽIL: ING. JAN COUFAL

Foto: archiv autora

Máme mladou konkurenci!

Přišel nám dopis se žádostí o pomoc od novinářských élévů. Rádi by si vyzkoušeli tvůrčí činnost jinak, než u hracích automatů. Naše sebevědomá společnost, ač snad také uznává, že děti jsou nejcenějším statkem národa, jím však kromě pravě těch automatů nedokáže nic jiného nabídnout. Jaký div, že se uchylují k drogám a vybíjejí si svůj elán ve skinheadských bojůvkách, krádou, ba i vraždí. I ten dnes proklánaný komunistický režim dovedl (třebaže to zneužíval) udělat pro ně mnohem víc. My jsme si tedy při našich skromných podmínkách vzali nad uvedenou skupinou alespoň jakýsi technický profesní patronát, obsahově si musí vystačit sami. Uveřejňujeme proto jejich článek a přiležitostně také přineseme ukázkou z jejich časopisu.

REDAKCE

**My jsme Hafani,
my jsme bezva parta,
máme časopis,
kup si ho!**

HAFANI

Takto začíná naše hymna HAFANů. Je to klub z Prahy-Letňan, který vydá své první číslo časopisu v únoru. My, Hafani, jsme zatím jen dva, a to: Vláda Kubíček a Martin Krupička. Máme i své „psi“ přezdívky, a to jsou: Dipstick, dalmatin z filmu 101 Dalmatini, a Scooby Dooby Doo, známý ze seriálu. Já, dalmatin, ani můj kamarád, doga, Scooby Dooby Doo, nemůžeme sehnat klubovnu, která nám zatím chybí. To proto, že se dá dnes sehnat jen velmi těžko. Každý, kdo podobnou místnost má, chce hrozně vysoké nájemné. To my ani naši rodiče nemáme, a tak ji raději nechá ladem.

Klubovnu ale nemůžeme sehnat nejen z důvodu finančního, ale i z důvodu našich požadavků: klubovna v našem okolí, kterou bychom si mohli zařídit a mohli bychom ji mít uzamčenou. Důvodem, proč chceme mít klíče, je vydávání časopisu HAFANI, a tudíž si chceme klubovnu přizpůsobit na psaní časopisu a chceme ji vybavit věcmi, o které bychom neradi přišli. Naše přechodná klubovna je teď škola, kde se vidáme téměř každý všední den. Škola nám sice fandí, ale přímo nás podporovat nemůže, nemá na to peníze.

Doufáme, že bude mít úspěch a že přibudou nějaké peníze do klubové pokladny. Tento článek je prvním uveřejněným článkem o našem klubu a doufáme, že s pomocí tohoto tisku se naše jméno a časopis roznese po celé České republice. Také bychom rádi poděkovali SVOBODNÝM NOVINÁM za zveřejnění tohoto článku, a za to, že nám předají případné dopisy, čehož si velmi vážíme.

Hezké čtení ve SVOBODNÝCH NOVINÁCH a hodně štěstí v tomto čtvrtletí Vám přejí.

HAFANI

• JAK TO VIDÍ EXIL? • JAK TO VIDÍ EXIL? • JAK TO VIDÍ EXIL? • JAK TO VIDÍ EXIL? • JAK TO VIDÍ EXIL? •

Bezkonfliktní?

Pohodlí se nám vkradlo do mozku a srdcí. Chceme mít stále jen úspěchy a nechat se kolébat, že vše je v nejlepším pořádku, a spějeme k ještě zářnějším zitřkům. Chceme být s každým jen zadobře a nikoho si nerozházet. Proto tu přimhouříme obě oči, tu mlčíme a tam se vyhneme, poněvadž moudřejší ustoupí. Nechceme být přece nelaskaví a netaktní. Chceme se jen bavit a žít bez rizika, proplovat. Nechali jsme si podstrčit a vysnili jsme si nejzrádnější moderní ideu - **„bezkonfliktní“ spo-lečnost**.

Nic není náročnějšího než Kristus a jeho cesta, a proto jsme ho odložili. Můžeme tedy všechno. Doslova a do písmene všechno! Ovšem že máme „nesnáze“, ale o nich **jen mluvíme**. Jako by skutečně neexistovaly. Zachvátila nás všeobjímající „láska“, a proto nemůžeme nic vykonat. „Láska“ nás brzdí v jednání a odstranění nesnází, protože bychom museli odstranit nejprve lidi (a klany), kteří je vytrvale vyvolávají, připravují a zavínují. A to by bylo nelichotivé, bolestivé nebo dokonce „nekřesťanské“! Proto do běd stále více zabředáme, jako do bezedného bahna.

Kristus se stal nepohodlným, ale protože ani ďablovi muži a ženy ho nemohli vymazat, zneškodnili ho. Představují ho jako fenomén bezbřehé, beztvaré a všeobjímající lásky. Krista, který si pletl dŮtky na penězoměnce zahnížděné v chrámu, nám kdosi zamlžil. Nejsou to sami penězoměnci a nohsledi penězoměnců? Nahradme biblické slovo „penězoměnci“ moderním ekvivalentem - bankéři a globalisté - a jsme doma. Ti, co chtějí svět ovládat svoji měnou, nemohou potřebovat nějakého Spravedlivého. Tam, kde je manipulace, monetaristická machinace, lichva, habaďúra a podvod, tam přece nemá co dělat Kristus. Desinformace pravdou (viz článek K „Operaci Golgota“) k destrukci pravdy a Cesty i zde byla použita, nastoupena a zapustila kořeny. **Láska byla učiněna nemohoucností**.

Biblický Kristus, který přinesl meč a rozdělení, nám v rámci „veliké lásky“ - volnosti, svornosti, bratrství a moderní politické korektnosti - mizí. Chtějí nám Ho nahradit nějakou Matkou Země - Gájou. Bohužel, i v církvi se někteří chtějí „bezkonfliktností“ existence připodobnit. Zdá se, že nepohodlnější by bylo i vytrhnout stránky z Bible, kde On není politicky korektní.

Tam je počátek naší dnešní politické agonie a neschopnosti se s rošťáky doby vypořádat.

28. 7. 1998
EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, LONDÝN

KŘEHKÉ REKVIEM

Za dlouhá léta exilu jsem napsal hezkou řádku nekrológu o významných osobnostech a neměl jsem nikdy nedostatek slov, díky a oslav. Ovšem smutky a slzy jsem si tehdy nemohli dovolit, to bychom utonuli.

Najednou ale stojím před rakví paní Anny Koblihové, ženy bez světských vavříků a hodností, a jsem bezradný. V krku mám knedlík a jsem nakřehko. Čím to je? Cítím, že vím. Často to veliké běheme za samozřejmost a to největší nejsme schopni ani pojmut.

Paní Koblihová totiž od mého narození vstoupila neslyšně do řádu Velké legie a nosila jeho stužku. Stužka se skládá z barevných písmenek: **m - á - m - a !**

MÁMA, s přidáním jménem česká. Opravdová **česká máma!** A kampak se na tenhle řád mohou dotahovat všechny tituly a naleštěné metály světa!

Osobně měla navíc všechna **m**. Byla mírná, milá, milující, milovaná a vždy moderní... A kolik by se dalo více vyjmenovávat! Například byla skvělá moučníkářka.

Neměla ráda smutky. Konečně už v její rodině, u Křesadlů, bývalo vždy veselo. Bratr Lojzík hrával na kytaru a nejmladší sestra Boženka zpívala rovným dívčím sopránem. Žertů nikdy nechybělo.

Maminka byla z generace, která prožila dvě světové války, dvě revoluce (jednu pravou, kdy tekla krev, druhou, tu „sametovou“, kdy otekly zemi jen peníze). Zažila dvě okupace, jednu od nepřátel, tu druhou od přátel, a jednu mobilizaci.

Za první světové války její maminka čekala Lojzicka a nemohla dlouho stát, a tak Aninka jako docela malá holčička prostála samotná dlouhé fronty na chleba. Vždy alespoň kousíček přinesla. O něco větší vítala tatínka, osmahlého vojáka, když se z vojny vracel. A on přý,

jak ji uviděl a poznal, důvěrně dýchl: „Ty musíš být *Andulka Křesadlová!*“ Zvedl ji do náručí a dal jí mužsky zarostlou pusu, až se jí zatajil dech. Jak byla na něj hrdá!

Dívka povyrostla a napsala svoji první skutečnou báseň *Sudičky z Hodo-nína*. Škola ji vybrala a ona svoji básničku četla na Hradě panu prezidentovi Masarykovi k narozeninám.

Dívka dorostla do vdavek se švarným vojákem a vstoupila do té Velké legie, jak už víme.

Přišla mobilizace. A potom slyším její slova z rána 15. března 1939 do mého probuzení: „*Miloušku, táta už musel do kasáren. Němci nás obsazují!*“ Do tmy venku padal smutný, vlhký sníh...

Maminka byla také vzorná hospodyně a výborná kuchařka. Za války vynalézavě sháněla aprovizaci a starala se všemožně o rodinu - a jak přežít léta tvrdé okupace. Dokonce na vršovickém balkoně vykrmovala husu... Mílovala své.

Když pak konečně Český rozhlas 5. května 1945 volal o pomoc, řekla otcí: „*Bohouši, musíš jít!*“ Než si oblékl po léta pečlivě ošetřovanou uniformu československého důstojníka, namazala mu dva krajce domácí paštikou: „*Jist se musí - nevíš, kdy se budeš moci vrátit!*“, a vstrčila mu jej do kapsy vojenského koženého kabátu.

Byla vždy loajální manželkou a velkou otcovou oporou.

Vykonala hodně dobrého a vznešeného, ale vždy bez okázalosti. Pro mne osobně i mé přátele byla modelem pravé české matky. Nikdy mne vážně výchovně netrestala. Vychovávala s mazlením. Nejsilnější výstrahou pro mne bylo její: „...to by mne bolelo - to bych plakala...“ Toho jsem se vždy bál a hned udělal, co mi řekla.

Byla rozený optimista. Ráda se smála a svůj optimismus dovedla i v nejtěž-

ších chvílích rozdávat. Připomínala, když bylo všude trudno, některé veselé historky našeho společného života. Alespoň jednu na vzoreček...

Když jsem byl asi čtyřletý kluk, rád jsem na lavičce u kamen s maminkou při vaření filozofoval a houpal se v podřepu, s bradou na obejmutých kolenou. Jednou, když maminka dělala palačinky, seděl jsem nad mísou na zadělávání plnou řídkého těsta. Nějak prudce jsem se přehoupal a hlavou rovnou do široké nádoby. Jak jsem prudce vstal, mísa mi zůstala na hlavě přilepená a já prý křičel: „*Mami, já se topím!*“ Musela to být podivná k popukání. Těsto teklo po mně a všude. Jako ve filmu Laurela a Hardyho. Tatínek měl přijít za chvilku k obědu. Maminka ale vyřešila všechno. V minutě jsem seděl ve vaně. Náhradní jídlo připravila v mžiku, kuchyň uklidila a tatínek, když přišel, ani nic nepoznal.

Ráda zpívala písničku z první republiky: „*Vesele, jen vesele, život musíš brát, když se tvoříš kysele, kdo tě má mít rád!*“ Při mém odchodu do exilu v osudném roce 1968 mi řekla: „*Muž musí vykonat, co cítí, že musí vykonat!*“ My, daleko od domova, jsme pak v naší rodině té její písničky pozměnili druhou řádku na „...když to nejde po dobrém, tak se musíš prát.“ A to se stalo naším heslem.

Život pokračuje. Maminka - babička - teta, i když dnes vstupuje do toho hlavního, totiž do života věčného, bude vždy s námi. Když jsme se o Vánocích naposledy viděli, řekla mi s rozhodnou pevností v hlase: „**Bůh je!**“ A tak - jako že vše ostatní je jen marnost. Přikývl jsem.

Celého člověka poznáváme teprve až ve smrti. Amen.

23. 1. 1999
EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA, PRAHA

Pravda, která nevítězí

Již po desítky let tvrdošíjně přesvědčuje české občany, jakož i zahraniční turisty nápis na hradním praporu, že PRAVDA VÍTĚZÍ.

Člověk, žijící ve skutečně demokratické společnosti, oprávněně může s tímto heslem souhlasit. Nesouhlasně by však měli reagovat občané České republiky, kteří standartu se zprofanovaným nápisem převzali od předchozích vládců po vítězném cinkání klíči. O tom, že slova o vítězíci pravdě v České republice jsou značně pochybená, svědčí množství důkazů. Netřeba dokazovat, že pravda nikdy nevítězila v období vlády komunistických zločinců, kteří si pravdu pletli se lží. Ti z odvážných, kdož na komunistickou popletenost upozorňovali, byli tvrdě umlčeni.

Všeobecně se očekávalo, že po sametovém převzetí moci nové vedení státu začne konečně uplatňovat v praxi význam tolikrát proklamované vítězství pravdy. Nadšenci naivně věřili, že k tomu musí dojít, zvláště poté, když vítr sametu přivál do čela státu Václava Havla, jehož jméno přizdoboval dodatek - disident a politický vězeň. Václav Havel frázování o pravdě láskyplně vylepšil za obdivného přizvukování sametových spřízněnců. PRAVDA A LÁSKA MUSÍ ZVÍTĚZIT NAD LŽÍ A NENÁVISTÍ, zní nové heslo bývalého

kulisáka. Hradní mudrc však zapomněl na to hlavní. Pravda a láska může zvítězit nad lží a nenávistí jen tehdy, pokud jsou lež s nenávistí skutečně poraženy.

K porážce lži a vítězství pravdy však nedošlo. Dodneška čekají na vítězství pravdy tisíce těch, kteří na její prohru doplatili. Marně volají po vítězství pravdy a lásky oběti komunistických zločinců, lidé, kteří s vítězstvím komunistické lži a nenávistí přišli o zdraví, majetek a lidskou důstojnost.

Blíží se desáté výročí sametového podvodu. Tedy doštěně dlouhá doba k tomu, aby i ti největší naivci poznali, že výroky hradního humanisty Havla byly jen řečmi do větru. Za slovy musí totiž následovat činy a Václav Havel ani zdaleka nepatří mezi muže činu. Je ostudou Konfederace politických vězňů, že si tohoto ochránce komunistických zločinců, zbabělce, zápečníka a rádoby světového moralistu zvolila za svého čestného předsedu.

Nyní je snad načase buď sundat prezidentskou standartu s neplatným heslem, anebo se všemi silami zasadit o to, aby heslo nebylo svého významu.

BOHUMIL OBDRŽÁLEK,
VERMONT (USA)

Druhý dopis do Ameriky

Nazdar Franky!
Tentokrát jsi mě skutečně „vytočil na 120“! Já vím, v angličtině Ti to nic neříká, ale to je vlastně jedno. Pochopíš z dalšího...

Máš pravdu, v České republice existuje zákon, který měl komunisty „zahnat do kouta“ a jejich ideologii postavit mimo veškeré dění. Jedná se o zákon č. 198 ze dne 9. července 1993 hovořící o „protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu“.

Víš, nikdy jsem nebyl komunistou ani kolaborantem. Ty, Američan, jsi na tu svou Ameriku hrdý, při prvních taktích hymny si kladeš ruku na srdíčko a snad jsi jediný, kdo pochopil, proč jsem se ani po těch letech nechtěl změnit - být také Američanem, proč jsem vlastně zůstal Čechem. To snad bylo také jediné, co jsi pochopil z dlouhého vysvětlování. Teď se ale zase tváříš udiveně, proč oponuji vstupu České republiky do společenství států Evropské unie. Víš, ten „klub“ mi jaksí nesedí. Snad proto, že jsem právě v západní Evropě deset let sbíral své zkušenosti, i když musím přiznat, že v sousedním Německu celkem pozitivní. Jenže oči mi otevřelo těch 222 dnů minulého roku v Belgii. O tom ale příště, teď musím opět zabřednout do detailů k zákonu č. 198 a dění v republice, které Ti tak leží na srdci.

Přiznávám, že jsi mě udivil svou vědomostí o existenci zákona o protiprávnosti komunistického režimu. Tedy k jeho detailům, které Tě trží: V § 1, odstavci 2 je

uvedeno: „Za spáchané zločiny a další skutečnosti, uvedené v odstavci 1 jsou plně spoluzodpovědní ti, kteří komunistický režim prosazovali jako funkcionáři, organizátoři a podněcovatelé v politické i ideologické oblasti“. Tolik tedy zákon č. 198 v § 1, odstavci 2.

Pokud máš skutečně v úmyslu ten článek psát, ve vašem archivu je k tomu bohatá dokumentace. Včetně seznamu poslanců Parlamentu i Senátu. K tomu si vezmi jmenný seznam členů vlády a správních rad velkých firem v České republice. Jistě, je náročné se v tom vyznat, ale pokud si s tím nebudeš vědět rady, zajdi za Jean a ona Ti dá ty „puzzle“ dohromady. Zná souvislosti. Kdyby někde aktuálně zadrhla, zavolejte mi v noci.

Z toho Ti pak jasně vyjde, proč jsem proti vstupu republiky do Evropské unie. Ono je tomu totiž tak, že celá dlouhá řada komunistů, kteří své partajní příručky při „zvonění klíči v sametové“ zahodili a nalezli do jiných, údajně „demokratických“ partají, horují pro vstup do Evropy stejně hlasitě, jako ještě před pár lety vzývali Sovětský svaz! Ti, kteří komunisty nikdy nebyli, jsou mnohem opatrnější. Je až neuvěřitelné, kolik „komančů“ se dnes učí anglicky nebo německy...

Jistě, mnohdy nejde o bývalé funkcionáře zločinecké partaje, ale třeba jen o bývalé řádové členy, kteří v totalitě zastávali ve státních podnicích významné funkce v managementu. Tedy byli v „nomenklatuře“ (a zase víš houby, co to bylo, vysvětlí Ti to Jean!). Pokud nešlo o kovaně-

ho komunistu, neměl možnost v managementu oxidovat, a tudíž i tyto funkce logicky spadají, podle odstavce 2 zákona, do oblasti, o které hovoří - mezi „organizátory a podněcovatele na poli politiky a ideologie“!

Z vlastních zkušeností vím, že v mnoha případech stačilo být jen členem partaje a „líbit se“. Mnozí byli z „vděčnosti“ mnohem agilnější než někteří z funkcionářů.

Jenže mnozí bývalí funkcionáři komunistické strany, příslušníci tajné politické policie StB a její agenti také nepřišli nijak zkrátka - ti se jednoduše v privatizaci státních podniků stali jejich majiteli nebo spolumajiteli! Tím byla klauzule zákona vůči světu dodržena. To víš, co Čech - to koumák. Vždycky jsem Ti říkal, že vy, Američané, jste mnohdy naivní a ještě se musíte mnohému učit. Už víš, kdo je vlastně číslem 1 ve světě?

Nejproblematictější je ta „touha mocných“ ke vstupu do společenství států Evropské unie. Domnívají se, že se tak zapomene na jejich přeulékání kabátů. Já to vidím z jiného úhlu. Během druhé světové války se Hitlerovi na pár let podařilo z tehdejšího Československa udělat protektorát Böhmen und Mähren. Vítězství ve válce a obnovení Československé republiky si pak vyžádalo spoustu obětí na životech. Pak přišli v roce 1948 „komanči“ s podporou Rusů a měli jsme „vítězný Únor“, pro který většina Čechů z naivity ještě v doznívající euforii konce války a skutečnosti, že nám republiku osvobo-

dila Rudá armáda, horovala. Jenže nikdo netušil, že to „osvobození“ bude po dobu následných čtyřiceti let znamenat vazalství a totalitu!

Po „sametové“ to jeden lidový autor vyjádřil verši:

Mundur, helma v barvě trávy,
tupý pohled březí krávy,
ruce rudé od krve,
a není to poprvé,
to je obraz barvity,
sovětského bandity...

Vím, v angličtině to nezní, ale v češtině ano. V angličtině však zůstává pravdivý obsah!

Nejsem skeptik, Franky, sám nejlépe víš, jaký jsem optimista. Snad větší, než je zdrávo. Dnes si ale uvědomuji, jakou pravdu měl váš generál Norman Schwarzkopf, když po americké intervenci v Perském zálivu řekl:

„Není lepší školy života, než moci zblízka dlouhodobě sledovat blba ve vedoucí funkci. Pak totiž jasně vidíte, jak se věci nemají dělat!“

Právě to je důvodem, proč nevyužiji Tvého lákadla a ještě nějakou dobu zůstanu ve zdejší „škole života“. Samozřejmě že jen do doby, kdy nebude bezprostředně ohrožena má nervová soustava.

So long
JAROSLAV GAJDA,
ZAHRANIČNÍ NOVINÁŘ AKREDITOVANÝ
U TISKOVÉHO ODBORU MZV ČR
ČESKÁ REPUBLIKA, ŘÍJEN 1998

Politickým vězňům

Motto: „Vina prodejných příkrčenců NENÍ o moc menší než vina původců zla!“

ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Vám všem, kterým komunističtí zločinci ukrátili léta života, zničili vaše rodiny, ukradli váš majetek a po propuštění na pomyslnou svobodu ničili nadále vaši existenci, činili vám příkoří a snižovali vaši lidskou důstojnost, je určeno toto psaní. Impulsem k napsání těchto řádků bylo přečtení rozhovoru s bývalým politickým vězněm Jiřím Stránským, uveřejněného v Lidových novinách. Na otázky A. Drdy zde odpovídá člověk, který strávil v komunistických kriminálech deset let. Článek je nadepsán jeho slovy: *Stránský: Bachaře, kteří nás mučili, je třeba potrestat alespoň symbolicky*.

Už z první věty vyzařuje nezdravý a nepatřičný pacifismus bývalé oběti komunistické zvůle. Spisovatel J. Stránskému se sice nelíbí, jak se sametový režim zachoval vůči bývalým politickým vězňům, má však pro to pochopení a dokonce i omluvu. Doslovná citace stojí za přečtení:

LN: Mohl byste zhodnotit, jak se k politickým vězňům stavěla česká politika, například „pravicové“ vlády Václava Klause?

JS: Nebylo to dobré, to všichni víme. Až pak ke konci se to trochu změnilo. Skvěle se vždycky choval třeba Jan Ruml, který jezdil na různé srazy, na Jáchymovskou pekla atd., prostě dělal, co mohl. Nakonec i prezident se choval dobře. Ale politici obecně nechtějí o té věci moc mluvit.

LN: Jan Ruml byl ovšem ministrem vnitra. Nemohl udělat něco pro to, aby estébáci opouštěli ministerstvo vnitra s menšími „dárečky“?

JS: Buďme spravedliví, moc toho udělat nemohl. Zvýhodnění estébáků nebyla jeho iniciativa, na to byly vyhlášky a zákony, které Ruml nepodepisoval. On by něco takového určitě nepřipustil. Rum sám mnohokrát mluvil o tom, že se stala chyba a že náhrady vyplácí se skřípajícími zuby. Nechci ho nijak nadměrně hájit, ale pravda je, že zrovna on má ze všech politiků v této věci nejčistší svědomí.

Přiznat upřímnou snahu o řešení situace politických vězňů bývalému ministru vnitra J. Rumlovi, kromě J. Stránského, snad jen člověk postižený slepotou a hluchotou. Pan Stránský dává čtenářům na vědomí, jak vzorně přijal naordinované brepty moudrého mentora z Hrádecku o pravdě a lásce. Přemíru samoobslužného ponižení a zbabělosti prokazují bývalí političtí vězni tím, že si na svá setkání zvou ty, kteří komunistické zločince vzali (bezesporu smluvně) pod svoji ochranu. Političtí vězni s povděkem absorbují plané řeči J. Rumla, či vlídné krasořečnění Václava Zlatoušského. Tleskají dokonce, když k nim promlouvá Milan Uhde, právě ten, který v dobách, kdy oni byli za mřížemi, psal, jako přesvědčený komunist, oslavné básně glorifikující masového vraha Klementa Gottwalda.

Rozhovor se spisovatelem J. Stránským končí těmito slovy: „*Zúčastnil jsem se samozřejmě různých politických diskusí a televizních pořadů, kde se mluvilo o tom, jestli bachaře a ty ostatní, co nás mučili, trestat, nebo netrestat. Vždycky jsem říkal, že trestat. Sice symbolicky, protože jsou to dědkové, ale je třeba na ně ukázat prstem. Aby se vědělo, že ten hodný staříček, který na zahrádce před domem tiše pěstuje kytičky, byl vlastně pěkný syčák.*“

Pro pana Stránského je tedy dostatečným trestem za sadistické mučení a vraždy pokárání zvednutým ukazováčkem, jako nezbednému chlapičce, který balonem rozbil sousedovo okno. Brutální komunističtí zločinci se již docela těší, jak si na ně bude pan Stránský s jemu podobnými ukazovat prstem. V příštích volbách budou pak opět volit sametovou garnituru.

Nesouhlasím s těmi, kdož se snaží omluvit zbabělost, přihrbení a lokajské ponižení tím, že prý mají Češi vrozenou holubičí povahu. Bylo by to urážkou holubič.

BOHUMIL OBDRŽÁLEK,
VERMONT (USA)